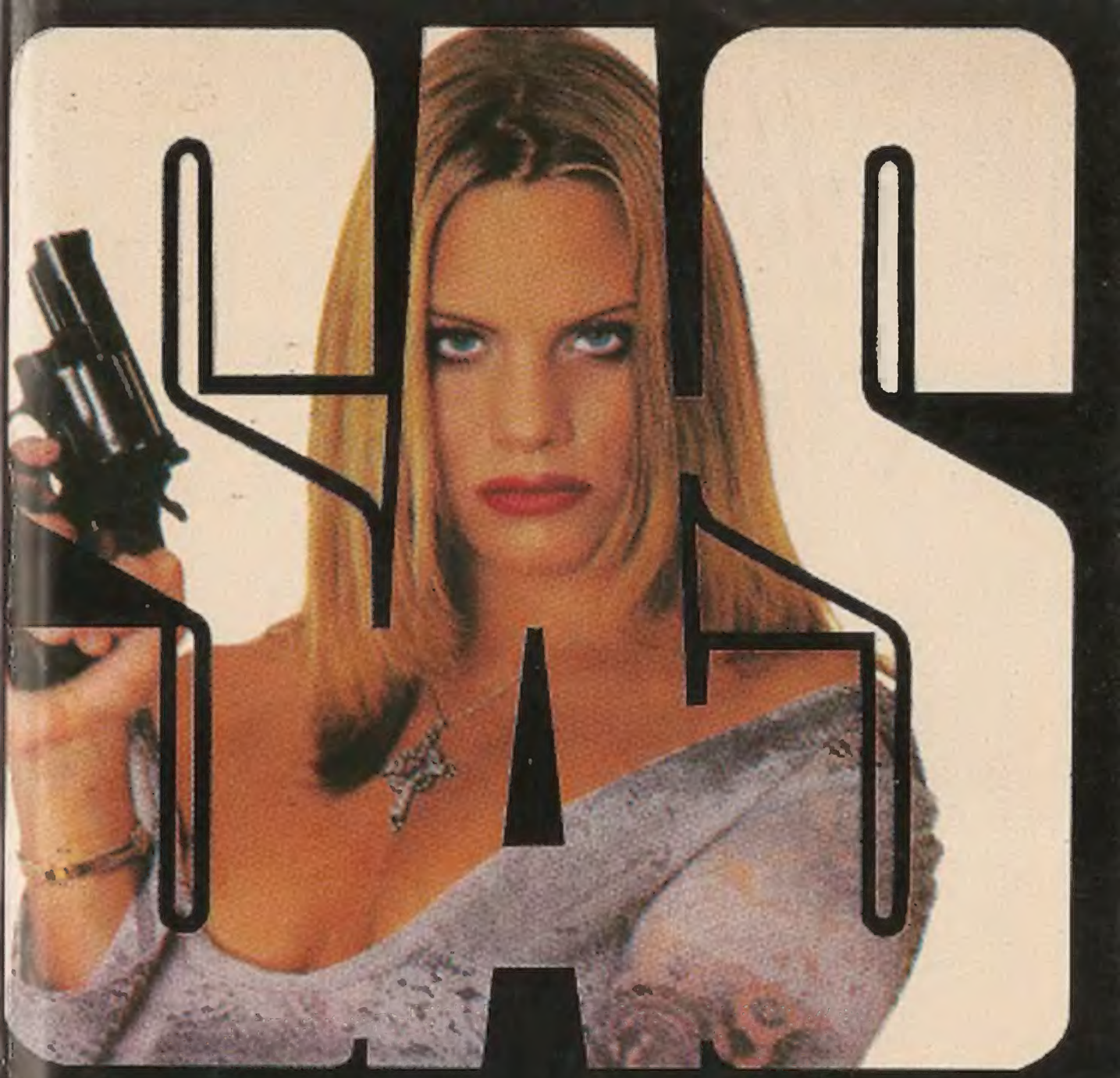

UN SPION LA VATICAN

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gérard de Villiers

Un spion la Vatican

ISBN:
973-9138-67-5

Malko Productions – Paris,
L'espion du Vatican
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1999

Gérard de Villiers

SAS

Un spion la Vatican

În românește de
Anca Pisică

1999

Capitolul I

Stephan Martigny alergă până la vechea mașină Alfa 33 albă, parcată în față la Il Torrione, turnul rotund ce datează din secolul al XV-lea și adăpostește IOR,[1] banca Vaticanului, situată exact lângă cele trei corpuri paralele unde își adăposteau Gărzile elvețiene ofițerii. Își oprea mașina lângă zidurile groase construite din pietre cu șanțuri între ele, ca și ceilalți ofițeri din Garda elvețiană care posedau un vehicul. Când se urcă la volan, era atât de nervos, încât fu nevoit să răsucească de trei ori cheia în contact până să pornească motorul. După ce dădu înapoi, intră pe aleea ce cobora în pantă lină și ducea la Poarta Sfânta Ana, singura intrare în Vatican care rămânea deschisă în permanență și al cărei grilaj era încadrat de niște coloane severe, deasupra cărora străjuiau doi vulturi, mai degrabă războinici decât pioși. Pe obrajii tânărului ofițer elvețian curgeau lacrimi, iar mâinile îi tremurau pe volan. Nu răspunse nici la salutul colegului său în uniformă albastră, cu o beretă imensă pe cap, care nu îi lăsa pe vizitatorii sosiți incognito să se aventureze în interiorul sediului Sfântului Scaun.

Semaforul din fața porții avea culoarea roșie, deci ieșirea era interzisă, însă Stephan Martigny îl ocoli și vira la stânga pe Via di Porta Angelica, mergând de-a lungul zidurilor Vaticanului pe sensul unic, până în Piazza del Risorgimento.

Trecuse puțin de ora șapte și jumătate seara, iar în Borgo [2] circulația era intensă din cauza autocarelor pline cu turiști istoviți și mașinilor particulare. Stephan Martigny se strecura

---

1. Instituto per Opere de Religione (n.a.)
2. Cartierul care înconjoară Vaticanul (n.a.)

cum putea printre maşini cu fălcile încleştate, fără să se sinchisească de claxoanele celorlalţi şoferi enervaţi. Şi, cu toate acestea, la Roma şoferii erau mai degrabă „cumsecade", închizând ochii la manevrele cele mai neaşteptate, iar stopurile păreau mai puţin severe. În acest carusel infernal, numai vehiculele cu două roţi se strecurau mai uşor.

Ajuns în fine în Piazza del Risorgimento, tânărul ofiţer coborî apoi pe Via Crescenzio până în Piazza San Giovanni di Malva şi se pomeni pe malul Tibrului. Aici traficul era mai lejer. Vira la dreapta şi merse astfel pe Lungotevere până la podul Sisto, apoi se pierdu în labirintul de străduţe fără trotuare din Trastevere, cel mai vechi cartier al Romei, situat la sud de Vatican. Găsi ca prin minune un loc de parcare în Piazza San Giovanni di Malva, apoi străbătu pe jos Via Benedetta până ajunse la intersecţia cu Vicolo del Bologne, o străduţă şi mai îngustă. Clădirea de la numărul 61 era ca un fel de plombă lipită de casa de alături, ca un neg, micuţă, cu un singur etaj, deservită de o singură uşă din lemn maroniu, cu trei trepte la intrare. Numai încuietorile şi interfonul erau moderne. Stephan Martigny apăsă pe butonul soneriei şi, îndată ce i se răspunse, zise cu voce grăbită:

— Eu sunt!

Zăvorul se declanşă, el împinse uşa, intră şi urcă zorit cele patru trepte ale scării drepte. La cei douăzeci şi trei de ani ai săi, cu statura lui atletică, se simţea mereu în formă.

O tânără superbă într-o rochie neagră mulată, foarte mătăsoasă, care îi dezgolea un umăr, cu o crăpătură foarte adâncă pe coapsa stângă, îl aştepta în capul scării cu un pahar în mână. Părul acaju îi curgea în valuri peste umeri şi contrasta puternic cu ochii uimitor de albaştri.

Era desculţă, iar lacul de pe unghii semăna cu gura cărnoasă din care îţi venea să muşti. Stephan Martigny se opri în faţa ei gâfâind. Ea îşi descoperi dinţii regulaţi într-un zâmbet devastator.

— Nu îmi spui bună ziua? îl întrebă ea cu un glas dulce.

Stephan o strânse cu stângăcie în braţe, strivindu-i buzele cu gura lui. Ca să-i facă pe plac fiindcă îl întâmpinase în picioarele goale. Dacă şi-ar fi pus pantofi, ar fi fost cu un cap mai înaltă decât el, iar acest lucru l-ar fi jignit. Ea avea un metru şaptezeci şi cinci.

Îmbrățișarea lor se prelungi, iar Stephan Martigny simți corpul tinerei presându-se de al lui. Timp de câteva clipe, se simți în al nouălea cer. Muzica sălbatică și divină, ce compunea *Misa Criola* și care se auzea în difuzoarele ascunse privirii, părea să neutralizeze latura păgână a îmbrățișării lor. În mintea lui Stephan, această liniște dură foarte puțin. În ciuda chemării mute a trupului lipit de el și gurii care i-o strivea pe a lui, întreaga frustrare și furie izbucniră la suprafață. El o împinse strângând-o de șolduri.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea imediat.

Simțind un nod în gât, Stephan Martigny clătină din cap, dar nu reuși să răspundă. Era pentru prima oară când se simțea ca un băiețel în fața acestei femei de care era îndrăgostit lulea. O întâlnise cu cinci luni în urmă. Fiind de gardă la Poarta Sfânta Ana, o zărise străbătând grilajul ce dădea în Via di Porta Angelica și îndreptându-se brusc spre el. Era frig și ea se îmbrăcase într-o haină de blană din care se vedeau doar bogăția de păr acaju și superbii ochi de peruzea.

Cu bereta lui imensă și cu uniforma albastră, Stephan Martigny se simțea puțin cam ridicol. Dar era bucuros că nu îmbrăcase uniforma de gală, cu coiful său cu o egretă roșie, cu platoșă și cu spadă pe deasupra! Această ținută, adaptată perfect secolului al XV-lea, evoca mai degrabă un costum de teatru de la sfârșitul secolului XX. Slavă Domnului că ofițerii din Garda elvețiană purtau această uniformă doar la ocazii festive... În cea mai mare parte a timpului, treaba lor era să păzească cele șase porți ale Vaticanului și pe cele de la apartamentele papei, în schimburi care ajungeau uneori și la șaptezeci de ore pe săptămână. În ziua aceea, când Loretta Obinski se apropiase de el, tocmai își termina tura.

— *Prego.* [1] Unde este farmacia? îl întrebase ea.

În timp ce îi pusese sub ochi rețeta pentru eliberarea unui antibiotic, îi explicase că farmacistul ei din oraș nu putuse să-i facă rost de medicament și o sfătuise să vină la Vatican. Aceasta era o practică obișnuită, deoarece farmacia Sfântului Scaun avea cel mai mare vad din capitală, iar medicamentele

---

1. Fiți amabil (n.a.)

erau mai ieftine, căci la Vatincan nu se introdusese TVA-ul. Tot din grijă față de oameni, gărzile nu numai că nu interziceau niciodată accesul la farmacia situată chiar deasupra biroului postului de pază al Sfântului Scaun, ci îi însoțeau pe vizitatori până acolo. Așa s-a întâmplat și cu Stephan Martigny care a condus-o pe străină până la farmacie. În timp ce cumpăra, el o observa gândindu-se că, pe lângă această roșcată strălucitoare, Gina, prietena lui, i se părea ștearsă de tot. După ce terminase de cumpărat, ea se întorsese spre el cu un zâmbet fermecător.

— Mulțumesc!

Stephan Martigny roșise, puțin cam fâstâcit, și o însoțise până la poarta cu grilaj. Zgomotul tocurilor sale înalte pe pavaj îl adâncise în câteva clipe de vis. Viața în Garda elvețiană nu era deloc atrăgătoare, desfășurându-se între nesfârșitele ture, solda de mizerie și între nenumăratele renghiuri jucate de cei patru ofițeri elvețieni de limbă germană care îi detestau pe francofoni.

Chiar înainte de a dispărea pe Via di Porta Angelica, străina roșcată se întorsese, adâncindu-și ochii albaștri într-ai lui.

— Aveți noroc că lucrați aici! suspinase ea. Trebuie să fie extrem de fascinant...

Stephan Martigny roșise și mai tare, apoi bâigui:

— Oh nu, nici chiar așa...

Roșcata îl întrebase pe neașteptate:

— V-ar mira dacă v-aș întreba despre viața dusă la Vatican?

— Acum?

Dacă ar fi întârziat mai mult în compania unui vizitator, ar fi fost pedepsit.

— Nu, firește că nu. Când veți fi liber?

Neașteptându-se la un așa noroc chior, Stephan Martigny zise imediat:

— Mâine sunt de gardă tot aici, dar termin la ora două. Până mă schimb, îmi ia un sfert de oră.

— Unde ne vom întâlni?

— Chiar aici, la Poarta Sfânta Ana.

Frumoasa roșcată se strâmbă.

— Știți unde este hotelul *Columbus*, de pe Via Conciliazione?

Acesta era bulevardul monumental care cobora din Piața Sfântul Petru situată pe malul Tibrului.

— Bineînțeles.

— Vă voi aștepta la bar. Este o atmosferă tare plăcută. Ați putea veni pe jos?

Nevenindu-i să-și creadă norocului, Stephan nu închisese ochii toată noaptea. A doua zi, Loretta Obinski venise la întâlnire. El aflase totul despre ea: de origine cehă, ea se măritase cu un italian care o neglija, gândindu-se doar la afacerile lui. Era proprietarul unui mic șantier naval și călătorea foarte mult.

Când s-au întâlnit prima oară, au discutat foarte mult despre Vatican... Apoi, după mai multe întâlniri, interesul Lorettei Obinski pentru Sfântul Scaun se mai atenuase. În ziua în care ea îi propusese cu o voce egală lui Stephan să meargă să bea ceva la ea, în garsoniera pe care o păstrase încă de la venirea ei la Roma, tânărul ofițer, care nu era deloc prost, înțelesese că a sosit și vremea lui.

O întâlnise în apropierea Vaticanului la volanul unui masiv Subaru 4 x 4 negru pe care îl conducea, iar ea îl dusese pe Vicolo del Bologne, în căsuța ciudat de mică. În timp ce stătea stingherit în picioare în mijlocul încăperii examinând interiorul, Loretta destupase o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc des Blancs din 1990 și umpluse două pahare.

Stephan Martigny nu băuse șampanie în viața lui. Bulele sifonate i se urcaseră numaidecât la cap, în vreme ce Loretta Obinski îi umplea întruna cupa cu lichidul spumos. Parcă era într-un vis. Stăteau amândoi pe canapeaua roșie, iar Loretta se juca cu picioarele sale lungi ivite din fusta scurtă a taiorului verde punându-și-le unul peste celălalt și invers. Prin deschizătura hainei, el zări dantela sutienului bine umplut. Dar mai era și privirea aceea insistentă fixată asupra lui. Când se aplecase și strecurase mâna ca să cuprindă în palmă sânul greu și tare, Loretta se întinsese pur și simplu, oferindu-i buzele și limba.

Stephan găsise singur drumul până la pântece atunci când ea își desfăcuse picioarele ca să-l ajute. Gemu în timp ce îi masa membrul tare prin jeanși. Fiindcă nu reușea să-i desfacă

fusta, ea se ridicase și, din câteva mișcări, se dezbrăcase de taior, lăsând pe ea doar sutienul, un slip din dantelă neagră și un ceas elegant Breitling Callistino cu o curea portocalie din piele de crocodil.

Îl trase de mână până la pat, scăpând de slip în trecere. Gâfâind ca un cerb, Stephan se pomenise înfipt în ea până la rădăcină, muncind-o de parcă ar fi vrut să o sfârtece. Loretta se balansa sub el cu gura căscată, cu figura schimonosită de plăcere și cu mâinile încleștate pe spinarea lui, țintuită de membrul puternic exact ca un fluture prins cu un ac în insectar... Loretta gâfâia îndoită ca o broască, cu coama lungă și roșcată răsfirată pe pat. Când Stephan își împrăștiase sămânța în pântecele ei, iar fata urlase, el se simțise stăpânul lumii.

Amândoi erau scăldați în sudoare. Lorettei i se mai vedeau doar ochii, iar cele câteva cuvinte pe care i le șoptise la ureche tânărului ei amant îl făcuseră să se simtă în culmea fericirii.

— Prima oară când te-am văzut, mi s-a părut că ești foarte frumos și te-am dorit imediat.

După ce ajunsese în camera lui situată la etajul al treilea în cartierul în care locuiau Gărzile elvețiene, Stephan Martigny plutea pe un norișor roz. Claude, cel mai bun prieten al lui, îl acostase pe coridor.

— Ce ai pățit? Pari cam ciudat.

— Nimic! mințise el, strecurându-se în camera lui în care stătea singur datorită gradului de vicecaporal.

Aici, lungit pe pat, își derulă în minte filmul ultimelor ore. Era în al nouălea cer. Cum se putea ca o femeie atât de frumoasă ca Loretta să fie atrasă de un tânăr ca el, puțin frustrat, mai tot timpul deghizat în soldățel de operetă ca să câștige un milion opt sute de mii de lire pe lună?

Săptămânile trecuseră una după alta. Se întâlniseră în mod regulat, dar nu atât de des pe cât dorea Stephan. Se duceau la restaurante, la plajă în Ostia, cu mașina lui veche Alfa 33 de culoare albă, în cârciumi sau în vizită la muzee. Tânărul ofițer din Garda elvețiană era îndrăgostit până peste urechi. Loretta devenise mai mult decât o amantă, confidența și sfătuitoarea lui. Stephan era mai apropiat de ea decât de maică-sa.

Din păcate, Loretta se întâlnea cu el printre picături, atunci când soțul ei o lăsa în pace. Uneori, când nu se vedeau, Stephan Martigny se plimba pe Vicolo del Bologne, adulmecând împrejurimile ca un animal.

Deşi avea această legătură, el îşi păstrase totuşi „fidanzata", pe Gina, o brunetă picantă de care nu se mai putea apropia: era incapabil să o înşele pe Loretta. Cu Gina ieşea împreună cu prietenii, se duceau la cinematograf, mâncau îngheţată, se plimbau cu rolele, dar nu scotea o vorbă despre existenţa Lorettei, care îl pusese să jure că va păstra secretul legăturii lor. Făcuse o singură excepţie de la această regulă: voise neapărat să-i prezinte cucerirea părintelui Hubertus, duhovnicul lui. Nu îi spusese nici măcar mamei lui care locuia în Elveţia.

Toate întâlnirile lor se derulau cam în acelaşi mod. Stephan se năpustea la Loretta şi făceau dragoste cu patimă cât mai mult timp posibil. După aceea, rămâneau despuiaţi, vorbeau şi goleau o sticlă de şampanie. Odată, Stephan, care trebuia să se întoarcă la post la ora unu, adormise şi se trezise tocmai a doua zi, la şapte dimineaţa... Extravaganţă care îl costase o pedeapsă severă.

Treptat, treptat, el se prinsese şi mai tare în jocul acestei legături nesperate. Vizibil mai mare decât el cu vreo cincisprezece ani, Loretta îi aprecia forţa şi vigoarea sexuală caracteristice vârstei lui. Avea douăzeci şi trei de ani. Nu îşi făcuseră niciodată planuri de viitor. Ea nu aducea deloc vorba despre bani, îl invita uneori în oraş, însă ieşeau puţin. Stephan o ţinea la curent cu micile sale griji, dar mai ales, cu problemele pe care le avea cu superiorii elveţieni vorbitori de limbă germană din Garda elveţiană. Locotenent-colonelul Hofenberg părea să-l fi luat la ochi de câtăva vreme, pedepsindu-l pentru cel mai neînşemnat motiv, impunându-i ore suplimentare de pază, persecutându-l.

Loretta Obinski zâmbea când Stephan îi povestea micile lui supărări, date repede uitării între coapsele ei. Însă, în seara asta, lucrurile păreau mult mai grave. Loretta şterse cu duioşie ochii tânărului ei amant.

— Ce s-a întâmplat? repetă ea întrebarea.

Stephan Martigny izbucni deodată, fără să se poată abţine:

— Nemernicul ăla nu mi-a dat decoraţia! Era dreptul meu! Dacă nu primesc medalia, nu voi putea găsi de lucru în Elveţia... Şi acum o să-şi bată şi mai tare joc de mine. În dimineaţa asta, a fost numit comandantul Gărzii elveţiene. Pe când eu o să mai am de tras încă opt luni!

Ochii i se umpluseră iarăși de lacrimi. Loretta se apropie și îi sărută cu un gest plin de tandrețe. Apoi, începu cu calm să-i descheie nasturii cămășii din mătase neagră. Își așeză palmele pe pieptul lui și își lipi buzele de el. Mângâierile și sărutările ușoare îl mai liniștiră pe Stephan. Loretta termină de descheiat cămașa, continuându-și manejul. Apoi începu un dans cu unghiile, zgândărind încetișor sfârcurile tânărului ofițer. O mângâiere care îl făcu să intre imediat în transă. Stephan se înfioră și sângele îi inundă rapid sexul.

Acum nu mai avea chef de vorbă. Grijile care îl năpădiseră când gonea pe Vicolo del Bologne i se păreau acum neînsemnate. În culmea excitării, el își strecură mâna în despicătura laterală a rochiei Lorettei și îi atinse pântecele. Îndepărtă cu degetele lui groase de țăran originar din Valais triunghiul din nailon și pătrunse în carnea moale. Loretta se clătină năucită de această mângâiere brutală. În picioare, în mijlocul camerei, se legănau ca niște bețivi. Loretta desfăcu centura pantalonilor care căzură în vine. Apoi, apucă membrul viril și îl strânse cu putere. Gura îl căuta cu frenezie ca să-l sărute cu pasiune.

— *Scopami!* [1] suflă ea, apoi strivi buzele tânărului cu gura ei.

Ritualul lor amoros intra din nou în normal. Sunetele grave din *Misa Criola* adăugau o dimensiune spirituală aventurii lor sălbatice. Stephan îi prinse sânii umflați în mâini peste țesătura subțire a rochiei și începu să-i frământe pișcându-le sfârcurile și chinuind pielea elastică. Loretta îl săruta cu înfocare în timp ce gâfâia.

După aceea, ea alunecă încetișor de-a lungul corpului tânărului ei amant. În genunchi, ea îl înghiți în întregime. Mâinile urcară din nou spre piept. În această poziție, femeia părea că se roagă unui zeu nevăzut. Stephan era excitat la culme. O ridică repede pe Loretta și o împinse spre pat, fără să-i scoată rochia care se ridicase singură.

Când simți bazinul tânărului între coapsele ei, femeia îi îmbrățișă spatele musculos. Cu pantalonii în vine, Stephan se

---

1. Regulează-mă! (n.a.)

afundă în pântecele care i se oferea cu o mișcare sălbatică. Trupul subțire al Lorettei se arcui, iar ea trase un chiot scurt. El o poseda încet, așa cum îl învățase ea. De acum înainte, știa să se descurce. Loretta îi trase capul spre ea și, uitându-se în ochii lui, zise în șoaptă:

— Îmi place cum mă regulezi. Ești atât de puternic!

Aceste cuvinte simple îl făcură pe Stephan să-și piardă controlul. Simți seva urcând din străfunduri și explodă cu o mișcare violentă a bazinului care o împinse pe Loretta tocmai în capul patului.

Puțin mai târziu, tânăra femeie se desprinse cu duioșie din îmbrățișare, aruncând o privire plină de admirație sexului încă treaz al amantului ei. Dezmeticindu-se, Stephan se gândi iarăși la problemele lui, în loc să mai facă dragoste încă o dată. Ea se duse și luă din bar obișnuita sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, umplu două cupe și îi întinse una lui Stephan spunând:

— Acum povestește-mi ce s-a întâmplat.

Stephan goli mecanic paharul și se uită la ceasul Breitling Chronomat nou-nouț, un cadou de la Loretta de ziua lui, acum o lună — însă pentru prieteni, dăruit de mama lui.

— Trebuie să plec, zise el cu un aer întunecat.

— Ești de gardă?

— Nu. Dar trebuie să-i trag trei gloanțe în cap nemernicului de Hofenberg!

Loretta Obinski îi puse cu tandrețe un deget pe buze.

— Nu vorbi prostii! De ce vrei să faci așa ceva?

— Doar ți-am spus! Nenorocitul ăla nu mi-a dat medalia! Aveam tot dreptul să o primesc! Acum trebuie să aștept încă un an ca să o obțin! Cum tocmai a fost numit comandant, o să mă frece și mai tare.

— De ce îți face astfel de porcării?

— Știi bine de ce! Mai întâi, pentru că sunt din regiunea Valais și nu înțeleg germana. În al doilea rând, mi-a reproșat mereu că ies prea mult în oraș și că am prieteni italieni. De când te-am cunoscut pe tine, este și mai rău! Încep să cred că are antene... Nu ratează nici o ocazie să-mi joace un renghi. Acum cu medalia! Absolut *toți* ofițerii din Gardă o primesc după doi ani de serviciu. Când le voi spune viitorilor mei superiori din Elveția că nu am primit-o, mă vor întreba ce crimă am înfăptuit. Ce altceva aș putea să fac decât să mă răzbun?

Părea total derutat. După ce termină de povestit, își scoase din buzunar un pachet de Gauloises blondes și își aprinse o țigară.

— Liniștește-te, îl sfătui Loretta cu vocea ei blândă. Nu te-am văzut niciodată în asemenea hal...

Stephan Martigny se încordă.

— Asta e! Nenorocitul ăsta de Hofenberg nu mă va mai chinui și mai mult. Nu, o să...

Loretta Obinski îl apucă de braț.

— Eu am o idee mai bună! îi zise tânăra. Oricum va aranja mai bine lucrurile fără să declanșeze o dramă.

— Vreau să mă răzbun, repetă tânărul.

— Te vei răzbuna, dar într-un mod inteligent, răspunse Loretta Obinski.

— Cum?

— Vrei să te duci la șeful tău?

— Da, dar...

— Te vei duce la el, continuă tânăra cu aceeași voce blândă, și îl vei speria de moarte...

— Cum adică?

Și mai încurcat, Stephan nu înțelegea nimic. Loretta îi adresă un zâmbet pervers.

— În loc să-l omori, îl vei amenința!

— Și după aceea?

— Având în vedere starea în care te afli, îi va fi foarte frică... Ai armă, nu-i așa?

— Da, Sig-ul meu de la serviciu.

— Foarte bine.

Ea întâlni privirea nedumerită a tânărului și îl sărută încet, apoi continuă:

— După aceea, vei veni să mă iei ca să petrecem o seară minunată. În seara asta se deschide o discotecă la Fregene. Sunt invitată. Te voi duce acolo.

— Și soțul tău?

— Nu este la Roma. Iar acolo nu mă cunoaște nimeni.

Stephan Martigny clătină din cap.

— E o prostie! Dacă procedez astfel, comandantul Hofenberg o să se răzbune și mă va băga la închisoare. Nu o să mai pot ieși și nu o să ne mai vedem.

Trăsăturile Lorettei se luminară de un surâs strălucitor.

— Ba nu, îl corectă ea liniștită, Hofenberg te va da afară din Garda elvețiană. Nu va putea rezista în fața unui asemenea afront.

— Și ce se va întâmpla cu mine? se neliniști tânărul. Nu mai am nici un ban, i-am cheltuit pe toți. Iar după povestea asta, nimeni nu-mi va da de lucru.

— Ba da, eu.

Uluit, el o fixa tăcut. Loretta-Obinski continuă:

— Soțul meu caută un paznic pentru șantierul naval. Nu este departe de aici. Pe Lungotevere Dante. Mi-a cerut să mă ocup de acest lucru. Vei câștiga de două ori mai mult decât la Vatican și vei putea rămâne la Roma. Vom continua să ne vedem. Știi foarte bine că eu nu voi putea să locuiesc în Elveția. Am viața mea aici.

Stephan Martigny se scutură uluit. Lucrurile avansau prea repede pentru el. În urmă cu o oră, era cuprins de furie și de deznădejde și voia cu tot dinadinsul să-și ucidă șeful nedrept. Și iată cum, dintr-o dată, Loretta îi oferea un viitor luminos: o slujbă și pe ea. Era mult prea frumos.

— Soțul tău nu o să bănuiască nimic? obiectă el.

— Nu. Îi voi spune că am răspuns unui anunț. Iar Garda elvețiană a Vaticanului se bucură de o reputație foarte bună în Italia... Acum îmbracă-te și du-te acolo ca să te întorci repede!

Ca să exemplifice, ea se ridică, îl trase de mână și se lipi strâns de el.

— Te aștept, rezolvă repede! Între timp, eu o să mă fac frumoasă pentru tine, îi spuse ea cu glasul cel mai senzual.

Ea îl privi cum se îmbracă și îl sărută înainte să coboare scările. După ce închise ușa în urma lui, luă un „telefonino" [1] din poșetă, formă un număr și purtă o discuție foarte scurtă. După aceea, se duse să facă un duș. Corpul ei mirosea încă a dragoste.

---

1. Telefon portabil (n.a.)

*
* *

Stephan Martigny trecu aproape fără să încetinească Poarta Sfânta Ana, străbătând aleea care se afunda în inima Vaticanului. Staționă ca de obicei lângă turnul rotund al IOR și, trecând pe sub bolta clădirii ofițerilor, se îndreptă cu pași grăbiți spre camera lui de la etajul al treilea din imobilul următor. De când fusese numit vicecaporal în Garda elvețiană, avea privilegiul să doarmă singur.

Urcă într-un suflet cele trei etaje, se duse direct la sertarul mesei și scoase Sig-ul cu calibrul de nouă milimetri, un pistol automat elvețian primit în dotare numai de ofițeri. Simplii halebardieri nu posedau astfel de arme.

Pistolul avea numai șase cartușe în încărcător ca să nu se strice trăgaciul. La Vatican, se ivea foarte rar ocazia de a folosi pistolul și numai Gărzile elvețiene erau înarmate. Stephan Martigny își strecură arma sub cămașă, în curea, apoi se uită la ceas: era nouă fără cinci minute. Într-o jumătate de oră, se va întoarce în Trastevere după ce își va vărsa toată furia. Propunerea Lorettei rezolva dintr-o dată toate problemele.

Coborî din nou scările, traversă curtea, apoi urcă în clădirea de alături. Când ajunse pe palierul de la etajul al doilea, de abia mai răsufla și se opri brusc. Pe culoar aștepta un preot în sutană, chiar în fața apartamentului lui Ludwig Hofenberg. Se întoarse și Stephan îl recunoscu pe duhovnicul său, părintele Hubertus. Era un prelat în vârstă de treizeci și cinci de ani, cu o frunte înaltă cu un început de chelie, cu privirea inteligentă și pătrunzătoare ascunsă de niște ochelari cu rame aurii, cu bărbia extrem de mobilă. Puțin cam slăbuț de felul lui, în sutană părea și mai firav.

Părintele Hubertus își termina studiile la Roma, dar mai făcea și niște călătorii discrete în calitate de membru al diplomației secrete a Vaticanului. Datorită relațiilor sale la Curie, avea mai multă trecere decât un preot obișnuit, lucru de care Stephan își dăduse seama în mai multe ocazii. Însărcinat cu vegherea asupra moralității ofițerilor din Garda elvețiană, în afara statutului de preot „oficial", el devenise prietenul lui Stephan.

Părintele Hubertus venise în mod sigur în vizită la comandantul Ludwig Hofenberg ca să-l felicite pentru avansare. El înaintă spre tânărul ofițer și, cu zâmbetul lui mieros, îl descumpăni:

— Stephan, te așteptam.

* * *

Tulburat, Stephan Martigny se opri brusc. Cum de ghicise părintele Hubertus? Prelatul îl și luase de braț, trăgându-l departe de ușa apartamentului lui Hofenberg.

— Știam că vei veni, zise cu vocea lui blajină.

— Cum?

— Ai pălăvrăgit mult cu prietenii tăi în seara asta! Mi-au spus cât de supărat ai fost că nu ai primit medalia. (Coborî puțin glasul.) De asemenea, am auzit și ce aveai de gând să faci...

Tânărul ofițer se făcu roșu ca racul. Este adevărat că, înainte de a se duce la Loretta, își vărsase oful în fața celor mai buni prieteni ai lui. Cu toate astea, nu își amintea să le fi spus ceva precis.

Privirea părintelui Hubertus se opri asupra umflăturii pe care o făcea pistolul pe sub cămașă. El întinse mâna spre tânăr.

— Dă-mi arma, Stephan, nu vreau să faci o tâmpenie.

Subjugat și fără să încerce măcar să comenteze, Stephan Martigny băgă mâna sub cămașă și îi întinse Sig-ul duhovnicului său, ținându-l de țeavă. Părintele Hubertus îl luă, trase culasa ca să verifice încărcătorul și îi aruncă tânărului o privire plină de reproș.

— Stephan, e încărcat!

Lăsă culasa să revină în poziția inițială, introducând în același timp un glonț pe țeavă, apoi strecură pistolul automat în buzunarul sutanei.

— Fii atent, părinte Hubertus, că are un glonț pe țeavă! bâigui Stephan.

Preotul nu spuse nimic, mulțumindu-se să-i adreseze un zâmbet liniștitor.

— Să te ierte Dumnezeu pentru furia ta! zise el. Tinerețea e de vină. Știu că ai fost victima multor nedreptăți. Ca să îți ușurezi sufletul de această ură, îi vom face amândoi o vizită comandantului Hofenberg. Voi vorbi cu el și îi voi cere să se poarte mai frumos cu tine. Haide, vino!

Cu mintea clocotind de furie, Stephan Martigny îl urmă pe părintele Hubertus. Când ajunseră în fața ușii lui Hofenberg, prelatul se întoarse.

— Înainte de a intra, trebuie să te calmezi și să-i ceri iertare lui Dumnezeu pentru gândurile tale rele. Îngenunchează!

Tânărul ofițer se așeză în genunchi ascultător, cu mâinile încrucișate la piept. Simți degetele alinătoare ale părintelui Hubertus atingându-i fața și îi auzi vocea:

— Să ne rugăm împreună... *Agnus Dei, qui tollis peccata mundi...*

Stephan Martigny deschise buzele ca să se roage. Dar nu avu răgazul să pronunțe nici măcar un cuvânt. Simți răceala unui obiect rotund care i se afunda în gură de-a curmezișul și care îl făcu să icnească. După aceea, totul în jur explodă și încetă să mai existe.

* * *

Părintele Hubertus lăsă brațul să atârne moale pe lângă corp, cu pulsul la 150. Avea senzația că împușcătura se auzise până în Piața Sfântul Petru. Trupul lui Stephan Martigny zăcea chircit la picioarele lui. Cum în momentul în care îl împușcase, el stătea puțin aplecat, corpul se lăsase puțin pe spate din cauza energiei cinetice a glonțului care îi străbătuse cutia craniană, dar apoi reveni la poziția de dinainte.

Tulburat, criminalul îi ceru iertare lui Dumnezeu pentru fapta pe care tocmai o săvârșise. Dar nu avu timp să se reculeagă prea mult, căci ușa apartamentului lui Ludwig Hofenberg se deschise larg, iar în prag apăru comandantul Gărzilor elvețiene.

— *Was ist...* începu el.

Privirea se opri pe cadavrul lui Stephan Martigny și își înăbuși un țipăt de groază. Părintele Hubertus nu se mișcase din loc. Cu un gest mecanic, ridică încetișor brațul, iar comandantul Gărzilor elvețiene zări arma. Își roti ochii în toate

părțile. Timp de câteva secunde, crezu că prelatul luase pistolul de jos ca să i-l arate. Apoi, întâlni privirea fixă, aproape halucinantă a părintelui Hubertus și înțelese pe dată. Uluit și șocat, făcu un pas înapoi fără să scoată o vorbă. Cu brațul întins, prelatul apăsă pe trăgaci.

Se auzi din nou o explozie înfiorătoare. Atins exact sub ochiul stâng, Ludwig Hofenberg se prăbuși imediat în holul mic de la intrare. Părintele Hubertus lăsă brațul în jos și îi mai trase un glonț când zăcea pe podea. O făcuse mecanic. Atunci auzi urletul unei femei și ridică privirea.

O femeie brună, îmbrăcată cu un trening, stătea în cadrul ușii de pe coridorul care ducea în celelalte camere. Era Esmeralda, soția lui Ludwig Hofenberg. Văzuse scena în treacăt, apoi se întoarse ca să fugă. Părintele Hubertus întinse din nou brațul și trase la nimereală. Nevasta comandantului fu secerată brusc de un glonț care îi pătrunsese în măduva spinării și alunecă de-a lungul peretelui.

Părintele Hubertus rămase uimit o fracțiune de secundă, dându-și seama că o omorâse pe loc, apoi se cutremură. Ieși din apartament și cercetă coridorul pustiu. Ludwig Hofenberg era singurul locatar de pe palier, însă focurile de armă îi vor atrage în curând pe vecinii de la celelalte etaje. Preotul apucă pistolul de țeavă și șterse repede mânerul cu sutana, apoi se aplecă și puse arma în mâna lui Stephan Martigny. Se ridică gata să verse, din cauza materiei cervicale care ieșea din capul sfărâmat al tânărului și din cauza mirosului fad al sângelui și al prafului de pușcă. De aici înainte, nu mai risca nimic.

Dacă apărea cineva, se va căina că nu a ajuns mai devreme ca să împiedice nenorocirea. Se îndreptă spre scara din spate, care era mai puțin folosită, și coborî cât putu de repede. Când ajunse jos, inima îi bătea ca o tobă... Ocoli turnul IOR și se îndreptă spre Secretariatul de Stat, administrația Sfântului Scaun. Îndată ce ajunse pe podul ce ducea la Curtea San Damase, mai încetini puțin ca să-și mai domolească bătăile inimii. Cele patru împușcături îi mai răsunau încă în urechi. Acum zece ani, când intrase în preoție, nu se gândise nici o clipă că ar putea ajunge să comită un asemenea act. Un triplu asasinat! Tocmai el care jurase să-și iubească întotdeauna aproapele.

Neștiute sunt căile Domnului... Când ajunse în Curtea San Damase, se întoarse și coborî pe aleea ce ducea la Poarta

Sfânta Ana. În momentul în care intra în Capela Sfânta Ana, exact în partea stângă a intrării, zări o salvare care ieșea din Centrul Medical al Vaticanului.

Obscuritatea ce domnea în acest lăcaș sfânt îl mai liniști puțin. Stând pe un scăunel de rugăciune cu capul în mâini, îl implora din tot sufletul pe Dumnezeu să-l ierte. Era convins că o făcuse pentru papă și pentru Sfântul Scaun, așa cum „ei" îi dăduseră de înțeles, dar mai pe ocolite. Dumnezeu își va recunoaște „oile" la momentul potrivit. Își dădu seama că îi tremurau mâinile și le încrucișă ca să le oprească.

Încercă să înțeleagă dacă nu cumva Domnul îi condusese mâna ca să ucidă de prima dată pe omul desemnat și pe soția acestuia. El nu mânuise în viața lui o armă...

Se rugă în continuare, agățându-se de toate pildele din Biblie și de experiența lui din Liban, unde preoții maroniți își apăraseră credința cu mitraliera grea, fără nici un proces de conștiință.., Cu toate acestea, părintele Hubertus era lac de transpirație. Se întoarse cu senzația că cineva îl pândea, însă în Capela Sfânta Ana nu era decât el.

După douăzeci de minute, tot nu își găsise liniștea. Se strădui să iasă din capelă și să meargă pe aleea ce ducea la Vatican. Nu ieșise bine, că un ofițer din Garda elvețiană, cu figura răvășită, alergă spre el.

— Părinte Hubertus! Știți ce s-a întâmplat?

— Nu. Ce anume?

— Stephan Martigny l-a omorât pe comandantul Hofenberg și pe soția lui, apoi s-a sinucis! Este îngrozitor.

Părintele Hubertus își împreună mâinile atât de strâns, încât i se albiră încheieturile.

— Doamne Sfinte! făcu el cu vocea tulburată. Cum a fost posibil?

* * *

Loretta Obinski se afla în mașină când auzi la radio anunțul masacrului de la Vatican. Opri și formă imediat un număr pe mobil. Dar îi răspunse un robot pe care lăsă un mesaj foarte scurt și neutru.

*
* *

Într-o clădire destul de jegoasă din centrul Romei, pe Via Gaeta la numărul cinci, un bărbat privea ploaia de afară. În oraș domnea o căldură sufocantă, iar aparatul de aer condiționat se stricase. Fără să se gândească la nimic, desena vaporașe pe o sugativă. Soneria telefonului îl făcu să tresară. Ridică receptorul, ascultă, apoi mulțumi.

Brusc, se simți cu zece ani mai tânăr. Se ridică și se duse să ia dintr-un dulăpior încuiat cu cheia un trabuc Cóiba — cele mai bune țigări de foi din Cuba — și o sticlă de coniac Otard XO. Alese o țigară, turnă puțin coniac într-un bol, își încuie comoara la loc în dulap și se așeză confortabil pe o canapea din piele neagră care, între timp, devenise verzuie. Își aprinse trabucul și suflă cu voluptate fumul, apoi începu să încălzească băutura în palme. Era mulțumit de sine. Marionetele pe care le mânuia se comportaseră perfect. Ca niște soldăței ascultători.

Acesta era un dosar pe care îl putea închide cu conștiința împăcată.

Capitolul II

Taxiul se opri după colţ, pe Via Veneto, în faţa hotelului *Excelsior*. Lângă el se înălţa maiestuoasa clădire a Ambasadei americane, un palat roman cu faţada de culoare ocru, înveselită puţin de obloanele verzi. Vechea ambasadă, o vilă imensă înconjurată de palmieri, construită după război, părea minusculă pe lângă aceasta de acum... Prudent, Malko îşi lăsase Mercedesul închiriat la *Hilton*. Din cauza nenumăratelor sensuri unice, interdicţiilor de staţionare în anumite locuri şi zonelor pietonale, centrul Romei era practic imposibil de stăbătut, mai ales că cete întregi de *carabinieri*, lipsiţi de indulgenţă, pândeau la fiecare colţ de stradă.

Traversă, se prezentă în faţa puşcaşului marin care stătea în ghereta lui de sticlă şi aşteptă cuminte. Încă nu se întâlnise cu şeful Centralei CIA din Roma, numit aici după „anii de plumb". Văzu coborând din lift un bărbat înalt, blond, cu chelie, cu o statură atletică, dar zâmbitor.

— Rick Peretti, zise el primul în timp ce strângea mâna lui Malko. Şoferul meu ne va lăsa la *Hassler*. Din restaurantul de la ultimul etaj, se vede panorama suberbă a Romei, am rezervat una dintre cele mai bune mese...

Se urcară într-un Mercedes negru blindat, care staţiona în curte. Cu ochii lui albaştri, Rick Peretti semăna mai degrabă cu un suedez decât cu un american de origine italiană. Se uită cu coada ochiului la Malko.

— A trecut câtva timp de când nu aţi mai venit la Roma, nu-i aşa?

— Da, a cam trecut. Era în „anii de plumb". [1]

— De aceea mă plimb și eu cu tancul ăsta! replică americanul. Administrația este mereu în urmă cu un război. Brigăzile Roșii se retrag, iar SISMI [2] pândește. *Ma...*

Făcu un gest de lehamite. După cinci minute, ajunseră pe Via Sistina. Hotelul *Hassler* mai avea încă farmecul lui de clădire veche, care, la parter, fusese îmbogățită cu o galerie de magazine de lux. Unul dintre magazine expunea un superb ansamblu în stil Art deco, creație a arhitectului Claude Dalle. Liftul îi dusese la ultimul etaj, în restaurantul cu o panoramă minunată. Un șef de sală tacticos îi așeză la o masă amplasată lângă marginea terasei. Nu departe de ei, cinci bărbați îmbrăcați în costume de pastori protestanți, printre care și un negru, discutau veseli în fața sticlelor aproape goale. Șeful centralei se aplecă la urechea lui Malko.

— Eminența sa, cardinalul Lazotti, este un obișnuit al localului...

Negrul povestea o pățanie care îi făcu pe ceilalți să izbucnească în râs.

— Cu toții sunt ecleziești? îl întrebă Malko.

— Africanul este monseniorul Emmanuel Milingo, arhiepiscopul Zambiei, zise încetișor Rick Peretti. Este una dintre figurile cele mai pitorești de la Vatican. Locuiește pe Via di Porta Angelica și e pasionat de cântecele populare, de medicina africană și de exorcism. Se pare că îl deranjează mereu pe Sfântul Părinte care nu prea are simțul umorului și nu l-a mai primit în audiență de prin 1989... Însă de Milingo nu se poate atinge nimeni.

Li se aduseră porții mici de spagheti cu trufe. Cele cinci eminențe începură să vorbească mai încet. Chelnerii roiau în jurul lor, iar Malko nu se putu abține și întrebă:

— Câștigă bine?

Rick Peretti zâmbi cu înțelegere.

---

1. Perioada Brigăzilor Roșii (n.a.)

2. Serviciile italiene de Informații (n.a.)

— Vaticanul dispune de mulți bani, deci poate să achite o notă de plată. Apropo, nu vă întrebați de ce vă aflați la Roma?

Malko făcu un gest de resemnare și zâmbi în timp ce gusta din deliciosul Barolo.

— De mult nu mai îmi pun întrebări...

— Ați citit ziarele?

— Da. tragedia petrecută la Sfântul Scaun a făcut valuri și în Austria. Nu în fiecare zi un ofițer din Garda elvețiană își omoară șeful, pe soția acestuia, apoi pe el însuși. Acest lucru a dat naștere la clevetiri...

De trei zile încoace, ziarele din lumea întreagă vorbeau despre isprava tânărului ofițer care, fără nici o explicație, îl omorâse cu arma din dotare pe noul comandant al Gărzii elvețiene, numit chiar în aceeași dimineață. Nefericitul se bucurase de funcție doar o jumătate de zi.

Malko mușcă dintr-un *prosciutto* subțire ca foița de țigară. Americanul îi aruncă o privire piezișă în timp ce îi turna puțin Barolo. Ridică paharul și zise cu un surâs cam echivoc:

— Să bem în sănătatea prietenului dumneavoastră Markus Wolf! [1]

Surprins, Malko protestă:

— Dar nu este prietenul meu.

— Știu, recunoscu Rick Peretti, dar să zicem că l-ați urmărit nu cu mult timp în urmă. [2]

— Așa este.

Markus Wolf, fostul șef al *Haupt Verwaltung Aufklärung*, era, fără nici un fel de îndoială, unul dintre cei mai mari spioni ai secolului. Malko îi dăduse de urmă după ce dispăruse din Germania de Est, în 1990, și se refugiase mai întâi la Moscova, apoi se întorsese la Berlin. Rusofil, rusofon și comunist până în măduva oaselor, era cu siguranță omul care, în timpul Cortinei de Fier și chiar după aceea, infiltrase cele mai multe „cârtițe" în Vest. Cu toate astea, trăia liniștit pe unul dintre malurile râului

---

1. Fostul director al Serviciului de Informații din Germania de Est, din 1952 până în 1986 (n.a.)

2. Aluzie la SAS — Yggdrasil — manipulare satanică (n.a.)

Spree, în cartierul cel mai frumos din Berlin, bucurându-se de o retragere oarecum fără probleme. Cu ocazia „Manipulării Yddgrasil", Malko îl întâlnise la Berlin, descoperindu-i vechile rețele care mai scoteau din când în când capul la suprafață. Dar ce amestec avea acum în masacrul de la Vatican?

Rick Peretti înghițea cu lăcomie spaghetele *alle vongole*, specialitatea casei. În timp ce înfuleca, el zise următoarele:

— Vă găsiți pe un teren cunoscut...

Malko fu politicos și îl lăsă să termine. Încă un pahar plin cu Barolo îmbujoră obrajii americanului care se aplecă spre el.

— O să vă povestesc ceva drăguț de tot, reluă el, deși s-ar părea că nu are nici o legătură cu drama de săptămâna trecută. A început pe 16 octombrie 1978, o dată cu alegerea actualului papă Ioan-Paul al II-lea. După cum știți și dumneavoastră, este un polonez.

— Cred că, în afară de copilașii mongoli, toată lumea știe acest lucru, răspunse Malko zâmbind.

— Bine. Aflând despre alegere, Iuri Andropov, pe atunci șeful KGB-ului, s-a făcut foc și pară. I-a chemat imediat la Moscova pe *rezidenții* din KGB de la Varșovia și de la Roma, ca să le reproșeze că au lăsat să fie ales un papă polonez, cetățean al unei țări membre în Pactul de la Varșovia, care gemea de catolici convinși și foarte activi. El era singurul care nu se „aliniase", pe tărâm religios, cu cei din blocul sovietic.

— Bieții de ei nu puteau face nimic, observă Malko.

— Evident! Dar în acea vreme, conducătorii sovietici trăiau în turnul lor de fildeș, rupți complet de lumea înconjurătoare. Pe scurt, ca să nu fie îmbarcați cu bilet numai „dus" pe „Air Gulag", șefii din KGB au promis să-și răscumpere greșeala împânzind Vaticanul de spioni aflați în solda lor.

— Dar au existat întotdeauna, observă cu prefăcătorie Malko.

La masa de alături, arhiepiscopul Milingo povestea altă pățanie amuzantă. Rick Peretti începu să mănânce din *scaloppina* lui fină ca o dantelă.

— Bineînțeles, recunoscu el, dar pentru ei nu este destul. Ca să fie și mai eficienți, au luat legătura cu diferite Servicii Secrete ale Pactului de la Varșovia, printre care HVA din Germania de Est, condus de Markus Wolf. El a câștigat

jackpot-ul. Un „ofițer agent" din RDG, stabilit la Berna, a „acaparat" în 1979 un tânăr căpitan din armata elvețiană, un anume Ludwig Hofenberg, care se pregătea să intre în Garda elvețiană a Vaticanului.

— Nu mai poți să ai încredere în nimeni! oftă Malko. Un elvețian...

— Și ei au nevoie de bani, observă cu finețe Rick Peretti. Pe atunci, „agentul" din HVA a oferit patru sute de dolari pe lună. Firește că Ludwig Hofenberg nu era Richard Sorge, [1] însă trebuia să-i mulțumească pe cei din Centrul de la Moscova. În anul următor, Ludwig Hofenberg se afla la Roma. Atunci, au fost nevoiți să îngroape șampania din Crimeea la Iasnovo. [2]

— Hofenberg a participat la atentatul împotriva papei din 1981?

Americanul făcu un gest evaziv.

— Sincer să fiu, nu știu nimic. Ar fi putut să dea niște indicații despre călătoriile Sfântului Părinte, însă o operațiune ca aceea condusă de Ali Agça a fost cu siguranță foarte închisă. După părerea mea, el nu a avut habar de nimic. Treaba lui era să transmită tot ce putea afla de la Vatican, datorită funcțiilor lui, prietenilor sau chiar rarelor întâlniri cu papa. Se ducea în mod regulat la Stazione Termini ca să se întâlnească cu un agent ce lua trenul de noapte Roma — Innsbrück și îi furniza informațiile.

— Serviciile Secrete italiene nu l-au prins?

— Nu.

— Atunci, cum de ați aflat toate astea?

Rick Peretti îi zâmbi cu răceală.

— Eterna poveste. Un fugar pe nume Victor Șeimov, fost membru în KGB, apoi în SVR, a trădat Centrul de la Moscova

---

1. Spion rus foarte cunoscut în timpul celui de-al doilea război mondial (n.a.)
2. Sediul KGB din Moscova (n.a.)

din motive necunoscute. Spre sfârșitul anului trecut, i-a propus BND-ului[1] serviciile sale.

— De ce tocmai BND-ului?

— Lucra la Berlin pentru KGB și asigura legătura cu HVA est-german. BND i-a dat o grămadă de bani, iar el le-a pus pe tavă tot ce știa. Acolo l-a întâlnit pe amicul dumneavoastră Markus Wolf. Știați că în februarie 1990, după căderea Zidului Berlinului, el s-a refugiat la Moscova luând cu el și o mică „avere": lista cu cei două sute de agenți din Militar Aufklärung[2] care lucrau în străinătate.

— L-am cunoscut pe unul dintre ei, spuse Malko.[3]

— Ei bine, Ludwig Hofenberg a fost altul... Victor Șeimov a confirmat acest lucru. Chiar și faptul că, după 1990, el a continuat să lucreze pentru KGB, apoi pentru SVR. După moartea lui Hofenberg, s-a găsit o probă suplimentară, după ce în *Berliner Zeitung* s-a scris că Hofenberg a fost un agent al HVA, datorită scurgerilor din BND. Într-un interviu, Markus Wolf a confirmat faptul că Hofenberg a făcut spionaj din plin pentru HVA sub numele de cod „Werder".

Malko făcu ochii mari. Văzându-i expresia, șeful Centralei CIA uită să se înfrupte din porția de *tiramisu* din fața lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Este ciudată graba asta a lui Markus Wolf de a confirma existența unui agent la Vatican. Nu îi stă în obicei. De regulă, este mut ca un pește.

Rick Peretti zâmbi cu ironie.

— Cred că i-a făcut plăcere să răscolească murdăria. Acum că Hofenberg a murit, asta nu are o importanță prea mare. La cei șaptezeci și patru de ani ai lui, Markus Wolf se cam plictisește. Așa, îi mai trece și lui timpul...

Malko găsi explicația lui Peretti cam scurtă, dar nu insistă.

---

1. Serviciile germane de Informații (n.a.)
2. Departament din HVA (n.a.)
3. Aluzie la SAS — Yggdrasil — manipulare satanică (n.a.)

De obicei, oamenii ca Markus Wolf ascultă de reguli dure și nu vorbesc niciodată, mai ales despre agenții morți... Hotărât lucru, toate obiceiurile începeau să se piardă.

— Spuneți-mi, ce ar putea aduce nou un om ca Hofenberg SVR-ului, respectiv, fostului KGB? îl întrebă Malko. Războiul Rece s-a terminat, Solidarnosti a rămas doar o amintire, iar Polonia va adera curând la NATO.

— Este o întrebare foarte bună, recunoscu șeful Centralei CIA, dar sunteți prea versat în treburile astea ca să nu vă dați seama că există deseori agenți care nu raportează mare lucru. Sunt obligați în schimb să umple pagini întregi de rapoarte ca să le dea șefilor impresia că muncesc. Am și eu la Roma câțiva care se mulțumesc să citească ziarele sau să adune bârfele de pe la cocteilurile diplomatice... Însă din când în când, mai găsim și câte o perlă...

— Este adevărat, recunoscu Malko. Dar acest Hofenberg nu a ocupat un post strategic. Nu avea acces la adevăratele informații secrete, la rapoartele nunțiaturilor,[1] la diplomația secretă a Vaticanului sau la întrevederile personale ale papei.

— Desigur, admise americanul, dar SVR-ul s-a gândit că va culege o fărâmă din noianul de informații care ajungeau la Vatican, prin intermediul nunțiaturilor prezente aici din mai toate țările. Ca să nu mai vorbim despre episcopi, preoți, misionari și despre congregațiile religioase. În plus, ei fac schimb de informații cu prelații ce aparțin altor biserici. În Bosnia, am folosit deseori preoți ortodocși care erau vecini cu cei catolici de origine croată. Gândiți-vă la milioanele de organizații confesionale răspândite pe tot globul ca o pânză de păianjen, care dau socoteală Vaticanului.

— Asta te face să visezi, încheie Malko. Acum înțeleg de ce salivează toată lumea după comoara asta.

— Ca să nu pomenesc de legăturile personale ale Sanctității Sale, continuă Rick Peretti, datorate pe de o parte vizitelor sale, iar pe de alta, audiențelor personale. Dumneavoastră cunoașteți mulți oameni care ar putea să

---

1. Ambasadele de pe lângă Vatican (n.a.)

vorbească între patru ochi cu Fidel Castro, cu Yasser Arafat, cu Dalai Lama sau cu Bill Clinton? Ei bine, papa este un om politic extraordinar. A jucat un rol excepțional și mai joacă și în prezent, în ciuda vârstei și sănătății șubrede.

— Este motivul pentru care rușii au vrut să se descotorosească de el...

Șeful Centralei CIA își aprinse o țigară Gauloises blondes cu o brichetă Zippo cu emblema CIA și suflă fumul înspre ferestrele mari.

— Este adevărat că au intrat în panică atunci când a fost ales. Un papă polonez care venea dintr-o țară ce număra patruzeci de milioane de catolici înfocați, care nu au acceptat niciodată comunismul, antrenați de un cler luptător, era o situație care putea să-i sperie într-adevăr. De aceea s-a născut Solidarnosti, prima ruptură produsă în orânduirea comunistă. Papa Ioan-Paul al II-lea le trimitea în fiecare lună două milioane de dolari. Iar rușii au aflat acest lucru. De aceea, au organizat atentatul din 1981, tratând pe ascuns cu bulgarii care, la rândul lor, au tratat tot pe ascuns cu Lupii Cenușii turci și cu oamenii de încredere ai acestora.

— Este un lucru cert?

— Practic, da. Șeful bulgar care a manevrat operațiunea i-a pomenit ceva unuia dintre omologii noștri, în 1991. Din nefericire, după câteva luni, acesta a fost otrăvit la Sofia. Chiar și în prezent, există anumite lucruri care nu trebuie spuse.

— Vaticanul este la curent?

— Bineînțeles, însă papa s-a gândit că e mai bine să nu se facă valuri. Probabil că a avut dreptate, căci comunismul s-a prăbușit sub propria-i greutate.

La masa de lângă ei, cele cinci eminențe mai comandară o sticlă de coniac Otard XO urmărind cu respect pe șeful de sală care le umplea paharele.

— Să revenim la Hofenberg, spuse Malko. Ce crede SISMI despre această afacere?

— Se ține la distanță. Ieri am luat masa cu generalul Pescarini. Mi-a povestit tot ce știa. Cu șase luni în urmă, când BND a fost sigur de această informație, el l-a anunțat discret pe omologul lui Pescarini de la Vatican, un prelat din Administrația pontificală care coordonează securitatea și contraspionajul, actualul șef al „Pepinierei".

— „Pepinieră"?

— Da, este numele pe care l-a dat Papa Pius al X-lea Serviciilor Secrete de la Vatican, pentru că ramurile brazilor cresc în toate direcțiile. Evident că acesta a fost foarte stânjenit când a aflat că un om ca Ludwig Hofenberg lucra pentru SVR. Cu atât mai mult cu cât Sfântul Părinte, care l-a apreciat foarte mult, l-a numit în fruntea Gărzii elvețiene.

— În aparență, nu s-a sfiit să o facă. Dacă nu mă înșel, în toate ziarele s-a spus că a fost numit chiar în dimineața zilei în care a fost asasinat...

— Așa este, confirmă Rick Peretti. Generalul Pescarini a fost la fel de surprins ca și dumneavoastră. Se pare că acest lucru a ajuns la urechile papei, dar că acesta, care credea întotdeauna în latura bună a oamenilor, s-a hotărât să treacă cu vederea. În urmă cu câteva luni, imediat după ce Curia l-a pus în temă cu acuzațiile ce se aduceau la adresa lui, el l-a primit totuși pe Hofenberg. Se pare că elvețianul s-a jurat că e vorba doar de calomnie, iar papa l-a crezut pe cuvânt.

— Dumnezeu îi va recunoaște pe credincioșii Lui, conchise Malko în timp ce se apucă să guste din *tiramisu*.

— Numai tipii din BND nu predau armele, spuse americanul. Ei găsesec scandalos că Vaticanul îi dă crezare unui agent tocmit din Est. Reprezentantul lor la Roma a anunțat Vaticanul că, în cazul în care Ludwig Hofenberg va fi numit comandant al Gărzii elvețiene, BND va dezvălui presei povestea „Werder"... Iar acest lucru va declanșa un scandal de proporții.

— Sunt afurisiți, zise Malko în încheiere. Până la urmă, acel ofițer tânăr a scos un par din ochii întregii lumi. Din câte am citit, a fost persecutat de Hofenberg și s-a răzbunat într-un moment de nebunie, un *raptus*, cum se spune la Vatican.

— Este ceea ce s-a scris prin ziare și ceea ce a apărut după primele constatări, confirmă Rick Peretti. Însă Vaticanul a ferecat imediat totul, interzicând orice anchetă independentă. După spusele purtătorului de cuvânt, tânărul l-a omorât pe Hofenberg și pe soția lui, apoi s-a sinucis trăgându-și un glonț în gură chiar pe coridor.

Malko își termină porția de *tiramisu* și se simți ușor ca un fulg. Era bucuros că se afla din nou la Roma. Vremea era

frumoasă, femeile, superbe, mâncarea, delicioasă, pe scurt, avea o ușoară înclinație spre euforie. „Anii de plumb", perioada neagră a Italiei, părea de mult uitată.

— În concluzie, zise el, puteți să vă relaxați. Eliminarea unui agent din Est, identificat chiar, nu este un lucru rău...

Șeful centralei trase din țigară gânditor, apoi spuse:

— Din păcate, nu o avem decât pe asta. Și noi am pierdut un „asuleț" acolo în toată afacerea asta.

În jargonul celor din CIA, „asuleț" însemna un agent.

— Pe cine? întrebă Malko mirat..

— Pe încântătoarea Esmeralda Gutierrez-Hofenberg, nevasta comandantului Gărzilor elvețiene. A fost recrutată de serviciile columbiene care ne-au pasat-o nouă fiindcă nu mai aveau destui bani ca să o plătească.

— Vreți să spuneți că soția lui Ludwig Hofenberg, un agent al SVR, lucra pentru Companie?

— Exact. Și aș vrea să fiu sigur că într-adevăr a fost vorba de o tragedie stupidă a tinereții și nu de altceva...

Capitolul III

Malko se mai afla încă sub șocul dezvăluirii pe care tocmai i-o făcuse șeful Centralei CIA, când ospătarul le puse în față un *ristretto*, o cafea expresso foarte concentrată după care italienii se dau în vânt, dar care întețește cu mult bătăile inimii.

— Ce poveste uimitoare! recunoscu el.

Rick Peretti își bău cafeaua dintr-o înghițitură.

— Afacerea asta ține de vreo cinci ani, îi explică el. La început, Esmeralda Guttierez a venit la Roma ca să se perfecționeze în limba italiană. Ca fostă regină a frumuseții, și-a început cariera în poliție, iar după aceea, în Serviciile Secrete columbiene, datorită amantului ei, un înalt funcționar de stat. Ea l-a întâlnit pe Ludwig Hofenberg care s-a îndrăgostit nebunește de ea. Cum ea nu se hotăra să se mărite, șefii Ambasadei columbiene au încurajat-o cu căldură să accepte.

— Dar serviciile columbiene sunt neînsemnate... De ce să trimită pe cineva la Roma?

— Din cauza drogurilor. Mulți mafioți italieni operează în Columbia. Numai că bieții de columbieni sunt foarte săraci, adăugă americanul. Ei și-au dat iute seama că señora Hofenberg, „cârtiță" la Vatican, nu le va aduce mare lucru... Atunci, ne-au propus o „preluare". Au stabilit prețul — de altfel foarte modest — și împărțeau cu noi informațiile furnizate de ea. Puteam chiar să cerem doar ce ne interesa pe noi.

— Bineînțeles că ați acceptat.

Rick Peretti zâmbi.

— Nu ne costa mai mult de cinci sute de mii de dolari pe lună și sunt absolut sigur că agentul Esmeraldei Gutierrez ciupea jumătate din ei în trecere. Trebuia să aibă și țara ei o reprezentanță diplomatică pe lângă Vatican. Oficial, Esmeralda era bibliotecară...

— Ea știa că soțul ei lucrează pentru Rusia?

— Noi nu i-am spus şi nici nu ştim dacă a aflat singură. În orice caz, acest lucru nu a apărut niciodată în notele informative pe care le întocmea pentru Centrala ei. Îşi petrecea mare parte din timp la Vatican, luând ceaiul împreună cu celelalte neveste de ofiţeri, făcând sport sau ocupându-se de operele de binefacere.

— Îl cunoştea pe tânărul Stephan Martigny?

— Nu ştim acest lucru. Ducea o viaţă sentimentală liniştită. Nu avea copii, nici amant. Cel puţin aşa afirmă cei din SISMI.

— Deci nu există nici un motiv ca să fie asasinată, conchise Malko.

— Cu toate astea, ea a murit şi e înmormântată în ţara ei, conchise cu logica lui de fier şeful centralei. *Cineva* a ucis-o. În principiu, acel ofiţer nu avea nici un motiv să o facă.

— Ce doriţi de la mine? îl întrebă Malko în timp ce se uita la cei cinci prelaţi care se ridicau de la masă cu burţile pline şi se îndreptau spre ieşire. Dacă nici SISMI nu a găsit nimic...

— SISMI nu a fost sesizat, îl corectă americanul. Legătura lor de la Administraţia pontificală a rămas mută ca un peşte.

— Nu prea mă văd făcând invetigaţii pe la Vatican, deghizat în episcop, observă Malko.

— Eu cred nouăzeci şi nouă la sută că totul s-a petrecut aşa cum spune şi comunicatul oficial, continuă Rick Peretti. După cum v-am mai spus, nu pot să elimin acel procent de unu la sută. Când doi din trei morţi sunt „agenţi", trebuie să ne punem unele întrebări...

Malko mai comandă o cafea. Rick Peretti îi făcu semn şefului de sală să le aducă lor sticla cu coniac Otard XO de la masa celor trei eminenţe care tocmai plecaseră.

— Vă înţeleg, admise acesta, dar de unde să începem?

— Există un singur fir pe care putem să-l exploatăm şi anume acela care porneşte de la presupusul asasin, îi spuse şeful centralei în timp ce se juca cu capacul bricletei Zippo. SISMI mi-a pregătit o fişă cu câteva numere de telefon: sunt ale prietenilor lui din Garda elveţiană, cel al mamei lui care trăieşte în Elveţia, al unui prieten care e preot şi al prietenei lui, o oarecare Gina de la Torre. Trebuie să vă întâlniţi cu ei. Poate că acest lucru nu va duce nicăieri, dar cel puţin voi fi cu sufletul împăcat. Vorbiţi italiana?

— Destul ca să mă descurc, îl asigură Malko, dar ca să am o discuţie serioasă, vocabularul e puţin cam sărac.

— *Bene*. Avem un informator care cunoaşte foarte bine Vaticanul. Lucrează pentru Reuters de vreo cincisprezece ani. Îl

cheamă Marcello Boncompagni. Faţă de confraţii lui, are un avantaj enorm: este un ateu convins, dar îmblânzit, care scrâşneşte din dinţi numai când aude de agheasmă.

— Sunteţi sigur că nu este Satana?

— Mărturisesc că mi-a trecut şi mie prin cap ideea asta, zise şeful Centralei CIA, însă vă poate fi de ajutor. O să vedeţi că e un personaj uimitor care se deplasează numai cu motoreta şi îi place scotch-ul. E un tip de treabă.

În jargonul agenţilor CIA, asta însemna că era rău, sigur de el şi gata să-i taie beregata şi mă-sii pentru Agenţie... Rick Peretti îi întinse lui Malko un plic sigilat.

— Aici sunt toate numerele de telefon şi câteva fotografii. L-am anunţat pe Marcello. Ne vedem peste trei zile, dacă nu cumva cerul va binevoi să descoperiţi ceva extraordinar mai înainte.

Lucru puţin probabil. Americanul lăsă pe masă aproape o jumătate de milion de lire, îşi termină coniacul şi se pomeniră în căldura tropicală de pe Via Sistina. Mercedesul blindat aştepta în parchingul din apropierea scărilor bazilicii Trinita dei Monti. Şoferul îl lăsă pe Rick Peretti la ambasadă, apoi îl duse pe Malko la *Hilton*, care se afla puţin mai departe, pe Monte Mario, cu o vedere impresionantă asupra Romei, iar spre sud, se zăreau cele cincizeci de hectare cât măsura Vaticanul.

Ajuns în camera lui, Malko deschise plicul de la Rick Peretti. Conţinea trei numere de telefon şi numele persoanelor: Gina de la Torre — 3053017; Claude Fiterman — 69892456; părintele Hubertus — 698654498.

Mai erau şi două fotografii. Una cam neclară a unui preot în sutană, făcută chiar pe stradă. Avea fruntea goală, ochelari cu ramă din metal şi ţinea în mână o servietă mare din piele. Acesta era părintele Hubertus, confidentul şi duhovnicul lui Stephan Martigny. Cealaltă era a unei fete zâmbitoare, într-un tricou şi în jeanşi, blagoslovită de la natură cu un nas ascuţit şi un piept fabulos: Gina de la Torre, logodnica tânărului ofiţer.

Malko se hotărî să înceapă cu părintele Hubertus, folosindu-se de vechea lui acoperire de ziarist la publicaţia vieneză *Kurier*. Sună îndelung până să-i răspundă cineva şi tocmai se pregătea să închidă când o voce de femeie zise în sfârşit:

— *Pronto?*

— Aş dori să vorbesc cu părintele Hubertus, spuse Malko.

— *Momentino.*

Auzi cum pune receptorul jos. Se lăsă o liniște nesfârșită, apoi aceeași voce care îl anunță cu indiferență:

— Aici nu este nici un părinte Hubertus, *signor*.

— Este un hotel?

— Nu, aici este Fundația Peppino și Fiorella Bigoutis.

Ea închise, lăsându-l pe Malko perplex. Ancheta lui începuse rău. Se hotărî să-l sune pe Marcello Boncompagni, informatorul de la CIA, și îl găsi fără greutate la Reuters.

— Să ne întâlnim la *Cucurucu*, pe Via Capoprati, îi sugeră Boncompagni. Pe malul Tibrului e mai multă liniște și se mănâncă bine.

* * *

Masa era instalată sub o imensă boltă, exact deasupra Tibrului, redus în această porțiune doar la un modest firicel de apă. Restaurantul *Cucurucu* se afla chiar la poalele lui Monte Mario, pe malul vestic al Tibrului, adică acela pe care se găsea Vaticanul. Pe celălalt mal, se înălțau blocuri hidoase din beton cenușiu care contrastau cu frumusețea obișnuită a caselor romane.

Malko nu se așeză bine la masă, că îl și văzu pe informatorul de la CIA venind călare pe motoreta lui, cu casca pe cap și o geantă în spate. Cu ochelarii lui cu rامă pătrată, cu părul creț, cu pantalonii din pânză și o vestă de fotograf, el părea foarte tânăr. Fără nici o ezitare, el veni la Malko și se așeză în fața lui.

— Marcello Boncompagni, se prezentă el. Ce mai face Rick?

Privirea lui strălucea de inteligență. Era un omuleț cumsecade și plin de energie, iar prima lui grijă fusese să comande un scotch cu gheață și să ofteze a ușurare.

— Ce liniște!

Cucurucu avea puțini clienți, calmul era absolut, parcă nici nu s-ar fi găsit în plin centru al Romei. Informatorul alcătui meniul în timp ce aștepta un pahar cu Defender „Success". Aveau să ceară niște aperitive și pește prăjit. Apoi Malko îi spuse despre misiunea lui și despre primul insucces. Italianul râse cu poftă.

— Ați dat peste o congregație care primește oaspeți care plătesc. Ca peste tot în Roma. Cunosc o mănăstire de franciscani pe Via Nicolo Quinte care este plină ochi de pelerini. Celor de aici nu le pasă de moralitatea lor.

— Primesc și laici? întrebă cu șiretenie Malko.

— Primesc pe oricine, din moment ce plătește, preciză Marcello. Femei, copii, tot felul de „creaturi". Într-o zi, am văzut la

franciscani o fetişcană în şort şi într-un tricou atât de mulat, încât îl făcea să visese şi pe *Monsignor*[1]. O adevărată *zozonna*[2] plină de nuri. Însă, de vreme ce plătea şaizeci de mii de lire pe zi, era primită cu braţele deschise. Este adevărat că odaia se asemăna mai mult cu o chilie decât cu un apartament decorat de Claude Dalle... *Padre* Hubertus al dumneavoastră vine să stea deseori în această congregaţie. Mulţi prelaţi vin aici atunci când casele de oaspeţi de la Vatican — care sunt gratuite — sunt arhipline.

— Ştiţi unde aş putea să-l găsesc?

— Nu, dar pot să mă interesez.

— Unde?

Marcello îi zâmbi misterios.

— Vaticanul este un orăşel, nu-i aşa?

— Am numărul unui prieten de-al lui Stephan care face parte tot din Garda elveţiană. Am sunat, dar nu răspunde nimeni.

— Arătaţi-mi.

Examină cu atenţie hârtia şi zâmbi.

— Este cantina ofiţerilor din Garda elveţiană. Răspund foarte rar la telefon. Trebuie să mergeţi acolo să întrebaţi de el. Putem să ne ducem după masă...

— Cât despre Gina, puteţi să o sunaţi?

— Bineînţeles.

Îşi scosese deja celularul. Malko urmări cum putu discuţia dintre cei doi. Marcello Boncompagni închise „telefonino" vizibil încântat.

— Ne aşteaptă mâine în parcul Gianicolo la ora şapte, la chioşcul de lângă statuia lui Garibaldi. Vorbiţi italiana?

— Puţin.

— Ea oricum nu ştie nici engleza şi nici germana. Ar fi mai bine să vin şi eu. Ştiţi cum arată?

Malko scoase fotografia. Marcello Boncompagni făcu ochii cât cepele.

— *Porca Madonna!* Vin sigur! Dacă aş avea aşa ceva în pat, nu aş mai avea chef să mă sinucid... Apropo, ce vreţi să ştiţi *de fapt?*

— Dacă totul s-a petrecut întocmai cum se spune în varianta oficială.

Marcello Boncompagni surâse.

---

1. Numeroase feţe bisericeşti, chiar şi simpli preoţi, primesc de la papă titlul onorific de Monsignor, dacă lucrează câţiva ani la Curia Vaticanului (n.a.)

2. Neruşinată (n.a.)

— Joaquim Navarro, purtătorul de cuvânt al Vaticanului, minte ca un spiţer care scoate măsele, fireşte, pentru binele Bisericii. Este în stare să spună că este zi în loc de noapte, dar în cazul acesta sunt sigur că a spus adevărul. Ludwig Hofenberg părea un ticălos, un fascist care îşi bătea joc de ofiţerii care nu erau pe placul lui, în special francofonii... *Giovanni* [1] Stephan înnebunise de-a binelea... *matto.*

Malko gândea aproape la fel ca Marcello Boncompagni.

* * *

Marcello Boncompagni şi Malko trecură pe Poarta Sfânta Ana, cea mai frecventată din Vatican, singurul mijloc de a ajunge cu maşina în Curtea San Damase. De asemenea, tot pe aici, se asigura accesul la diferite servicii ale Vaticanului, la Annona — un supermagazin — la poştă, la farmacie şi la sediul cotidianului Sfântului Scaun, *Osservatore Romano.* În partea cealaltă, aleea urca o pantă lină până la Belvedere, la biblioteca Vaticanului şi la arhivele secrete. De aici, exista un tunel care ducea în Piaţa San Damase, de unde se ajungea la apartamentele Sanctităţii Sale şi la Administraţia pontificală. Doi ofiţeri din Garda elveţiană, îmbrăcaţi în uniforme albastre şi cu imensele berete pe cap, controlau vizitatorii. Puţin mai departe, în ghereta Vigilanzza, jandarmii Vaticanului constituiau al doilea obstacol de netrecut. Numai persoanele aşteptate aveau acces fără să fie oprite. Marcello Boncompagni schimbă câteva cuvinte cu un ofiţer şi se întoarse spre Malko.

— Claude Fiterman este de gardă la Poarta de Bronz. Să mergem acolo.

Se întoarseră pe Via Angelica şi ajunseră în Piaţa Sfântul Petru, pe care o ocoliră prin dreapta. Situată puţin mai jos faţă de locuinţa papei, Poarta de Bronz dădea spre un coridor impozant. Primul ofiţer din Garda elveţiană îi opri. Marcello îi spuse pe cine căuta, iar acesta i-l arătă pe colegul lui, stând drepţi în capul unei scări monumentale, demnă de Castelul Versailles.

— Este acolo, zise informatorul. Este intrarea vizitatorilor oficiali care vin pe jos. Arată bine.

Claude Fiterman nu păru surprins să-l vadă pe Malko. Vorbea germana la perfecţie.

— Sunaţi-mă pe mobil, spuse el. Încă nu am primit programul de mâine.

---

1. Tânărul (n.t.)

Neavându-l decât pe cel dat de Peretti, Malko își notă numărul și se pregăteau să plece, când îi veni ideea să întrebe:

— Îl cunoașteți pe părintele Hubertus?

— Da, l-am întâlnit destul de des, răspunse imediat Claude Fiterman. Era foarte legat de Stephan.

— Știți unde îl pot găsi?

— Nu. Călătorește foarte mult. Dar am numărul de pe mobil.

— La dumneavoastră?

— Nu, în cameră. O să vi-l dau.

Se pomeniră din nou în Piața Sfântul Petru, în soarele arzător. Turiștii doborâți de oboseală dormitau peste tot, aplecați peste rucsacurile lor. Zidurile de culoarea untului ale Vaticanului, construite din cărămizi mici perfect aliniate, păreau înalte până la cer. Dacă ridicai privirea, puteai să zărești ferestrele locuinței papei de la ultimul etaj, acolo unde apărea mereu ca să binecuvânteze mulțimea...

— Pe diseară, la ora șapte, spuse Marcello. Ca să ne întâlnim cu Gina. Cred că o să terminăm repede. Rick citește prea multe romane de spionaj.

Încălecă pe motoretă și se îndepărtă făcându-i complice lui Malko cu ochiul.

* * *

Gina de la Torre semăna cu fata din fotografie. Malko o identifică numaidecât, stând pe soclul monumentalei statui a lui Garibaldi, mândria din Gianicolo, parcul de unde se vedea panorama întregii Rome. Logodnica lui Stephan Martigny purta același tricou de un roșu aprins cu răscroiala adâncă, oferind ca pe tavă imagina unui piept opulent care îți dădea ghes să-l atingi. Nasul ascuțit, puțin cam prea lung, nu îi răpea cu nimic din farmecul fizionomiei fine și senzuale, cu trăsături de copil.

Malko opri Mercedesul și se duse lângă chioșc. Patronul, cu o pălărie cu boruri drepte și cu un tricou mulat pe el de un verde papagal, își făcea vânt neglijent cu un evantai. La Roma trebuie să fi fost treizeci și patru de grade, chiar și la șapte seara... Marcello întârzia. Malko se apropie de fata în tricoul roșu.

— *Signorina. Lei e Gina de la Torre?*

Fata se uită la el cu o privire alunecoasă.

— *Si, signor. Lei e...*

— *Signor* Malko Linge, zise el în timp ce îi întindea o carte de vizită cu sigla publicației *Kurier* și se așeză.

— Cu dumneavoastră am vorbit la telefon?

— Nu, cu un coleg ziarist italian. Eu nu vorbesc prea bine italiana. Vorbiţi germana?

— Foarte puţin. Mai mult franceza.

— Perfect, spuse el, continuând să vorbească în această limbă. Mă bucur că aţi venit. Încerc să înţeleg ce s-a întâmplat deunăzi.

Sclipirea din ochii Ginei de la Torre păli brusc.

— A fost îngrozitor. Nici eu nu am înţeles. Stephan se plângea deseori de şefii lui şi îşi dorea din tot sufletul acea medalie care l-ar fi ajutat să-şi găsească mai uşor de lucru. Era anxios, nu avea siguranţă, dar era atât de drăguţ...

— Îl cunoşteaţi de mult timp?

— De mai bine de un an. Făceam multe lucruri împreună. Când avea timp, ne duceam la cinematograf, ne plimbam cu rolele, ne duceam în Ostia la plajă. Sau veneam aici ca să mâncăm îngheţată.

Malko o asculta uluit. Glasul fetei susura liniştitor şi proaspăt. Poate că fizicul provocator al Ginei evoca şi altceva decât o fată pe patine cu rotile. El o asculta cum povesteşte viaţa lipsită de surprize a unui ofiţer din Garda elveţiană, apoi o întrebă:

— Stephan era foarte credincios?

— Da, extrem de credincios! Era foarte devotat Sanctităţii Sale şi Bisericii. Spunea mereu că şi-ar da viaţa pentru papă, dacă ar fi necesar. A fost un băiat foarte bun... Nu înţeleg ce l-a apucat...

Marcello Boncompagni ajunse în sfârşit transpirat tot şi gâfâind.

— Am rămas cu motoreta în pană, spuse el. Am urcat pe Via Vaticano dând din pedale...

Ca să-şi recapete forţele, comandă imediat un Defender „Success" dublu cu foarte puţină gheaţă.

— Am reuşit să ne înţelegem în franceză, spuse Malko.

— Atunci, este perfect, eu vă las... făcu italianul zgâindu-se la sânii Ginei de la Torre.

Totuşi avu răgazul să savureze o îngheţată ca să o contempleze mai mult timp pe fată... Vacarmul produs de un teatru de marionete în aer liber aflat numai la zece metri de ei îi asurzea de-a dreptul. Ca să se înţeleagă, erau nevoiţi să strige. Malko aruncă o privire la ceasul lui Breitling B-1 şi constată că se făcuse aproape ora opt şi că nu avea nici un plan pentru cină.

— Gina, începu el, mi-ar plăcea să vorbim mai mult despre Stephan. Aţi putea să luaţi masa cu noi?

Tânăra stătu pe gânduri, se uită la Marcello și zise în final:

— Aș dori tare mult. Dar trebuie să-l anunț pe logodnicul meu. Este acolo. *Aspetta.*

Nu îi trebuise prea mult timp ca să-l înlocuiască pe Stephan. Malko o urmărea cu privirea... Fesele ei rotunde strânse în jeanși se legănau într-un fel languros și promițător. Marcello șuieră printre dinți:

— Măiculiță, ce tipă! Când mă gândesc că trebuie să iau masa cu prietena mea...

Gina se întorsese deja. Ațâțătoarea Lolita știa foarte bine ce efect avea asupra bărbaților. „Fidanzato" se îndepărtă posomorât. Era un băiat înalt cu o bărbiță neagră luciferiană și o coadă de cal, cu cămașa albă descheiată pe piept.

— Unde mergem să mâncăm? întrebă Gina.

Luat prin surprindere, Malko se gândi imediat la un loc ciudat pe care îl frecventase în „anii de plumb".

— Mai există *Apa Vie*?

— Cunoașteți *Apa Vie*?

— Da, de ce mă întrebați?

— Stephan m-a dus acolo de mai multe ori.

— Vă deranjează dacă mergeți și cu mine?

— Nu, nu, răspunse ea, însă trebuie să trec pe acasă mai întâi.

Apa Vie era un restaurant de pe Via Montarone, frecventat de Lucrătoarele misionare de la Immaculata Conception (Neprihănita Zămislire), un ordin terțiar — nici prea religios, nici prea laic — condus de un prelat al Sfântului Scaun, monseniorul Pilatti. Aceste lucrătoare misionare depuseseră jurământul de castitate și de supunere, trăiau în comunitate, dar nu erau călugărițe. Unele dintre ele se măritau până la urmă.

Originare toate din Africa, din Oceania sau din Asia, aceste lucrătoare misionare, supranumite și „carmelitele deschise", uneori chiar încântătoare, se bucurau de o reputație de eretice, principala lor activitate constând în a ține restaurante în mai toate colțurile lumii. Acest loc din Roma nu era rău deloc, ospătărițele și clienții cântau împreună imnuri religioase și era frecventat mai ales de funcționarii de la Vatican și de turiștii pioși.

— Nici o problemă, o asigură Malko. *Andiamo.*

Marcello se ridică și refuză invitația.

— *Ciao*, spuse el. Vă las, văd că vă descurcați foarte bine.

Se duseră la Mercedesul lui Malko în care Gina se urcă plină de respect. Ea locuia pe o străduță în apropiere de Via Aurelia care se chema Via Baldo degli Ubaldi. Malko o aștepta la intrarea unei clădiri moderne. Când își făcu apariția, ea se schimbase într-o fustă neagră și își ascunsese pieptul voluminos sub un taior subțire. Privirea înfocată pe care i-o aruncă fata îl făcu să creadă că, probabil, Marcello Boncompagni judecase bine lucrurile.

* * *

Părintele Hubertus mai ascultă o dată mesajul lăsat de Claude Fiterman, tânărul ofițer din Garda elvețiană, prietenul lui Stephan Martigny. Mesajul în sine nu avea nimic îngrijorător. Un ziarist austriac dorea să vorbească cu duhovnicul asasinului. Numeroși jurnaliști italieni vorbiseră despre el și chiar fusese fotografiat în ziua înmormântării. Cu toate acestea, nu se prea simțea în largul lui. La zece zile după această dramă, încerca să alunge din minte această experiență. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Părintele Hubertus Ramstein era un împătimit al lui Dumnezeu, o ființă exaltată, un martir ucenic, la fel ca tinerii musulmani care sunt gata să-și dea viața pentru Allah. El se născuse într-o familie de catolici, în fundul unui sătuc ultracatolic, Rüpholding, din regiunea Bavière și, de mic, își dorise să devină preot. Credința s-a amplificat o dată cu trecerea anilor. În timp ce învăța la Marele Seminar, a urmat în paralel și cursuri de istorie. Mulțumită unui prelat din Bavaria, care deținea deja un post la Vatican, a reușit să obțină o bursă de studii la Roma și o locuință ieftină. Aici, protectorul său l-a introdus la Curie.

Părintele Hubertus era în culmea fericirii și ar fi sărutat și pământul pe care călca. Îndată ce avea puțin timp liber, făcea unele mici servicii. Puțin câte puțin, își bătătorise cărarea. Întotdeauna era gata să lucreze, să călătorească, iar în viața lui nu exista nimic altceva decât credința. Singurul său stăpân era Dumnezeu și aceia care îl slujeau pe pământ. În acea zi îndepărtată în care, în urma nenumăratelor recomandări, i se permisese în sfârșit să sărute inelul monseniorului Casaroli, pe atunci unul dintre cei mai puternici oameni de la Vatican, cel care hotăra împreună cu papa — și uneori împotriva lui — politica Sfântului Scaun, tremurase ore întregi. Era o confirmare cum nu avusese nici în cele mai nebunești vise ale lui.

O asemenea înflăcărare, o asemenea credinţă, o asemenea voinţă de a-L sluji pe Dumnezeu întâlnise şi la cei pe care îi cunoscuse. Mai întâi, i se încredinţaseră sarcini fără importanţă, apoi misiuni din ce în ce mai delicate şi secrete. Într-adevăr, ardea de exaltare, străbătând pământul în lung şi-n lat ca un cruciat tainic, ducând cu el vorbele sfinte, îndeplinind ceea ce i se cerea să facă. Trecea repede prin viaţă, ca un spartan, atunci când i-ar fi plăcut să se bucure de plăcerea lui de a mânca. Umblase întotdeauna cu cele mai frumoase femei, însă nu căzuse pradă Ispitei.

Trădase, minţise, dar mereu pentru Cauză, pentru Dumnezeu. Iar acum, se întreba brusc dacă nu îşi pierduse sufletul fără să vrea, numai din dorinţa de a face bine...

Închise telefonul mobil şi îl strecură în buzunarul pantalonilor din pânză neagră. Şi la Roma proceda la fel ca toată lumea, adică îmbrăca rareori sutana, mulţumindu-se să-şi pună gulerul specific purtat de pastorii protestanţi. Ieşi pe străduţa îngustă cu gropi în asfalt, Via Scrofa, pe care se găsea stabilimentul religios unde dormise zilele acestea şi merse cu paşi mari, în ciuda ploii călduţe care începuse. Simţea nevoia să meargă pe jos ca să-şi facă un examen de conştiinţă puţin cam tardiv, care nu-l putea duce decât la disperare. Se gândi cu tristeţe că singurul om căruia îndrăznise să se spovedească, cardinalul Casaroli, adică acela care îi îndrumase paşii pe calea cea bună, fusese chemat la Dumnezeu acum câteva zile, la vârsta de optzeci şi patru de ani. Nimănui altcuiva nu-i putea spune tot adevărul.

Merse astfel mult timp ca un automat, traversând Tibrul pe podul Principessa Savoia e Aosta, pe urmă paşii îl îndrumară spre parcul Gianicolo, acum pustiu, în afară de câţiva îndrăgostiţi. Îl străbătu de la un capăt la celălalt şi ajunse la Poarta San Pancrazio ca să intre în Villia Doria Pamphili, un parc imens care se întindea la sud de cetatea Vaticanului. Acesta era locul lui preferat pentru meditaţie. Se afundă pe aleile întunecoase şi pustii şi se aşeză pe o bancă izolată.

Îşi făcu o rugăciune scurtă şi plecă pe unde venise. În faţa restaurantului *Scapone*, se găsea o cabină telefonică. Dădu un telefon scurt de aici, fiindcă nu voia să vorbească pe mobil, apoi coborî spre centrul Romei. Avea într-adevăr nevoie de sfaturi.

Capitolul IV

— Să ne oprim puţin din mâncat ca să cântăm *Ave Maria* de Gounod, aşa cum facem în fiecare seară. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

În salonul lambrisat cu tavanul boltit al restaurantului *Apa Vie*, se făcu dintr-o dată linişte. Clienţii erau amestecaţi: japonezi intraţi aici din pură întâmplare, feţe bisericeşti în civil, câteva perechi şi câţiva pelerini veniţi în vizită la Vatican. Negresa cu trup sculptural, strâns într-o tunică verde africană, care servea la masa lui Malko se alătură celorlalte ospătăriţe, adunate între cele două saloane. Corul format din Lucrătoarele misionare de la Immaculata Conception se înălţă cristalin, acompaniat de o parte din clienţii aflaţi în sală. Pelerinii vietnamezi de lângă masa lui Malko cântau cât îi ţinea gura.

Cu ochii plecaţi în pământ, Gina de la Torre părea foarte emoţionată, dar nu cânta. După ce imnul se termină, muzica clasică se auzi o dată cu servirea clienţilor. Negresa se opri la masa lor şi îl întrebă pe Malko:

— Sunteţi preot?

— Nu, îi răspunse el, puţin surprins. De ce mă întrebaţi?

Tânăra negresă se tulbură.

— Pentru că aici vin mulţi preoţi. Credeam că v-am recunoscut...

— De unde sunteţi?

— Din Burkina Faso. Mă cheamă Eliane.

În cadrul Lucrătoarelor misionare erau numai africane şi polineziene. La primul etaj, se găseau saloane în care prelaţii primeau vizite discrete. Gurile rele şuşoteau că ospătăriţele care se ocupau de ei nu se mărgineau doar la servit. În ciuda existenţei Sfântului Scaun, viaţa din Roma nu te împingea spre castitate... Vocea Ginei îl smulse pe Malko din gândurile lui.

— Ce vreţi să aflaţi despre Stephan? Am vorbit deja cu mai mulţi ziarişti şi le-am spus acelaşi lucru: că nu mai înţeleg nimic.

— Ce fel de viaţă ducea, dacă era fericit, dacă există vreun amănunt care să-i poată explica gestul, zise Malko.

Tânăra italiancă luă puţin miez de pâine şi îl răsuci între degetele sale cu unghii roşii, apoi spuse cu glas şovăitor:

— Eu nu cred că a făcut-o...

— De ce?

Ea îşi scutură pletele castanii.

— L-am cunoscut bine. A fost un băiat dulce, capabil să se înfurie, dar nu pentru multă vreme. Şi-apoi, dacă voia să-l omoare pe Ludwig Hofenberg, care a fost un ticălos, nu s-ar fi atins niciodată de *donna*...

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu! mărturisi ea. Dar trebuie să vă spun un lucru: Stephan şi cu mine ne despărţiserăm de două săptămâni când s-a întâmplat...

Malko tresări.

— V-aţi despărţit? De ce? Dumneavoastră aţi vrut...

— Nu, el.

— De ce?

— Nu am nici cea mai vagă idee, nu se prea simţea în largul lui. Nu mi-a dat explicaţii.

Dintr-o dată, Malko simţi mai mult interes pentru Gina. Terminară de mâncat şi schimbară subiectul, sub privirea insistentă a ospătăriţei negrese care îl confundase pe Malko cu un preot. Când ajunseră pe Via Monterone, afară mai era încă lumină, deşi se făcuse ora nouă şi jumătate.

— Puteţi să mă lăsaţi în staţia de autobuz? îl întrebă cu sfială Gina.

— Unde vreţi să mergeţi?

— Pe coastă, la Fregene, într-o discotecă. Am întâlnire acolo.

— Şi cum vă veţi întoarce?

— Prietenii mei mă aşteaptă acolo. Mă vor aduce ei. Am rămas în Roma ca să cinez cu dumneavoastră.

— Vă duc eu, îi propuse Malko. Nu e mare lucru. Cât de departe este?

— Cam la vreo patruzeci de minute de aici. Sunteţi sigur că nu vă deranjez?

— Deloc. *Andiamo*, adăugă el surâzând.

* * *

— Luaţi-o pe aici, la stânga, îl îndrumă Gina. Ajungem la Fregene dacă mergem de-a lungul coastei. Drumul e mai scurt.

Un panou indica: Passo Oscuro.

Mergeau de vreo douăzeci de minute pe Via Aurelia, pe SS 1, îndreptându-se spre nord. De data asta, se lăsase întunericul de-a binelea. Malko o luă pe o străduță îngustă perpendiculară pe Via Aurelia, după ce traversase o cale ferată. După ce mai străbătură câțiva kilometri, ajunseră la mai multe clădiri înșirate pe malul mării.

— Luați-o la stânga, îi spuse Gina, Fregene se află la vreo patru kilometri mai departe.

Drumul mergea de-a lungul plajei, iar la câteva sute de metri, se zărea marea. În trecere, Gina îi arătă lui Malko un zid înalt vopsit în alb, care se întindea de-a lungul drumului.

— Vara, aici vin prelații de la Vatican ca să facă baie. Au plaja lor, însă uneori se mai duc și la altele. În costum de baie, cardinalul este la fel ca ceilalți oameni.

Farurile Mercedesului luminară o placă din marmură albă pe care era gravat: „OPERA DON GUANELLA". La o sută de metri mai departe, fâșia de asfalt se opri brusc, făcând loc unui drumeag nisipos. Malko frână.

— Se poate trece?

— Da, da, zise Gina, este o scurtătură.

Drumul mergea de-a lungul plajei mărginite în acest loc de câteva cabane. Marea se găsea la mai puțin de o sută de metri. Cărarea urca și cobora, după cum era colina. Mercedesul alunecă într-o groapă și, în momentul în care vru să iasă, mașina începu să patineze. Malko opri imediat motorul, apoi vru să dea înapoi. Motorul scârșni, vehiculul se zgâlțâi, dar nu de deplasă nici măcar un centimetru. Roțile se afundaseră în nisip până la butuci... Gina coborî și zise cu sfială:

— Nu înțeleg ce s-a întâmplat, pe aici trec multe mașini.

— Poate că sunt mai ușoare, spuse Malko. Ne-am afundat în nisip. Avem nevoie de o macara ca să putem ieși de aici.

— O macara! Unde s-o găsim la ora asta? Dumnezeule, îmi pare foarte rău!

— Nu e nici o nenorocire, o liniști Malko. Dar o să ne plictisim. Ce porcărie! Mi-am lăsat celularul la hotel.

— Iar eu nici nu am.

— Mă duc după ajutor în satul prin care am trecut, îi propuse Malko. Ar fi de ajuns și un tractor. Așteptați-mă aici.

— Nu, mi-e frică, vin și eu cu dumneavoastră. La urma urmelor, nici nu vorbiți bine italiana.

Opri motorul și plecară pe drumul pe care veniseră, afundându-se în nisip, alunecând, poticnindu-se prin gropi.

*
* *

Passo Oscuro părea un sat abandonat de locuitorii lui. Prin preajmă nu se zărea nici o luminiță, nici o ființă vie. Era pustiu. După ce străbătuseră mai mult de un kilometru, Malko se opri.

— Să ne întoarcem la mașină. La ora asta nu vom găsi nimic aici. Dormim acolo, iar mâine dimineață chemăm depanarea. Sper că părinții dumneavoastră nu vor fi prea îngrijorați.

— Ah, când plec la Fregene, dorm uneori la o prietenă, spuse imediat Gina. Este neplăcut pentru dumneavoastră, nu-i așa?

— Putea să fie și mai rău, zise Malko zâmbind.

După douăzeci de minute, ajunseră la Mercedes. În afară de zgomotul produs de valuri, liniștea era deplină. Aerul era călduț, iar cerul scânteia de stele.

— Ce-ar fi să dormim pe plajă? îi sugeră brusc Gina, va fi mai bine decât în mașină. Nu este frig afară.

— De ce nu? fu de acord Malko.

La cincizeci de metri mai departe de Mercedes, găsiră o scobitură adăpostită de vânt, chiar lângă mare, unde nisipul părea mai curat. Gina își scoase jacheta, o împături și și-o puse sub cap în loc de pernă. Malko făcu la fel cu haina lui. Se culcară unul lângă celălalt. Malko rămase cu ochii deschiși, gândindu-se la drama ciudată care se petrecuse la Vatican. În curând respirația regulată a Ginei îl făcu să înțeleagă că adormise.

*
* *

Gina se întoarse pe o parte, apropiindu-se de Malko și zise cu voce somnoroasă:

— *Ho freddo.* [1]

Ea îl luă de gât și se ghemui în el cu sânii ei grei turtiți de pieptul lui, apoi își strecură un picior între ale lui. S-ar părea că adormise din nou. Malko se uită la ceasul Breitling B-1. Se făcuse ora două fără douăzeci și patru de minute. Era toiul nopții. La orizont, se înălța o lună strălucitoare care scălda plaja într-o

---

1. Mi-e frig (n.a.)

lumină rece. Gina se mişcă un pic, iar el simţi masa călduţă a sânilor care erau lipiţi de el. Tricoul roşu se ridicase şi se vedea sutienul negru.

Deodată, Malko avu senzaţia că nisipul aluneca de sub el. Îi trebui un timp ca să-şi dea seama că Gina, care îşi legăna uşor bazinul frecându-se de el, îl împingea încet, încet spre scobitură. La început crezu că visează. Dar în curând nu mai avu nici un dubiu: fosta logodnică a ofiţerului din Garda elveţiană se freca de el, iar coapsa pe care o strecurase între picioarele lui îl masa într-un mod extrem de eficient... Dacă Gina visa, era cu siguranţă un vis erotic.

Oftă uşor şi îşi lipi buzele de gâtul lui Malko. Băgată strâns în el, continua să-şi legene bazinul şi îi produse o erecţie pe care ea nu o putea simţi.

Îşi lăsă privirea în jos şi zări rotunjimea unui sân care îi ieşise din tricou; iar el îl atinse. Mâna coborî şi degetele simţiră un sfârc întărit. Gura Ginei se înălţă puţin, venind în întâmpinarea buzelor lui Malko. După câteva clipe de nemişcare, simţi limba care o căuta pe a lui. Gina ţinea ochii închişi, dar el nu se îndoia de intenţiile ei. Îndepărtă tricoul roşu şi îi mângâie sânii minunaţi, revărsaţi în mare parte din sutienul negru.

Dansul limbii ei deveni îndrăcit. Tricoul alunecase pe umeri în jos, eliberând pieptul. Sânii se întăriseră sub mângâierile lui Malko, iar sfârcurile se înălţaseră spre cer. El desfăcu capsa care închidea sutienul ca să-şi croiască drum mai uşor şi, ca la un semnal, Gina începu să-i desfacă centura, eliberând foarte repede membrul încordat. Când îi simţi mâna mică strângându-se în jurul vrejului său dezgolit, puţin lipsi să moară de plăcere. Această aventură venită pe neaşteptate pe plaja neumblată i se părea de un erotism fierbinte. Când îi trase slipul în jos peste coapse, Gina îl ajută ridicându-şi bazinul. Abia îndrăzneau să se mişte, nu scoteau o vorbă, concentrându-se numai asupra plăcerii lor pe care şi-o ofereau unul altuia.

Malko se rostogoli, ajungând peste Gina, iar tânăra îşi desfăcu docilă coapsele, apoi se afundă în ea dintr-o singură mişcare. Ea era umedă şi el avu senzaţia că o despică efectiv în două. Cu bazinul culcuşit în nisip, ea îl primea cu tot corpul. Îl strângea în braţe şi începu să se agite sub el ca să-l excite şi mai mult.

Din cauza nisipului care se mişca sub ei, alunecau mereu. Îndată ce Gina simţi că îi scapă, făcu o mişcare bruscă din bazin ca să fie pătrunsă şi mai tare. Apoi începu să-şi legene şoldurile

mai repede, iar Malko nu se mai putu abține. Se goli în ea cu un țipăt înfundat care acoperi zgomotul valurilor și îi smulse fetei ultima tresărire. Mai stătea încă cuibărită în el, când zise cu voce firavă:

— *Mi vergogna!* [1] Visam că făceam dragoste și, când m-am trezit, mi-am dat seama că erați lângă mine. Ar fi trebuit să mă abțin, dar eram prea excitată. A trecut atâta timp de când nu am mai făcut dragoste...

— Două săptămâni...

— Oh, și mai mult, oftă Gina în timp ce își punea slipul. De câteva luni nu mai făceam nimic cu Stephan. V-am mințit. Eu am rupt legătura cu el acum două săptămâni, înainte să moară.

— Avea pe altcineva?

Tânăra italiancă se aranjă, punându-și la loc în sutien sânii minunați, apoi zise stânjenită:

— Nu știu, nu am înțeles niciodată. Continuam să ne vedem luni în șir fără măcar să mă atingă. Înainte, făceam tot timpul dragoste. Și pe urmă, în mod ciudat, s-a schimbat dintr-o dată. Îmi dădea întâlnire doar ca să mergem la cinematograf sau să ieșim cu prietenii la o înghețată. Era de neînțeles. Dacă avea pe alta, putea să mă părăsească. Cu toate astea, insista să ne întâlnim. Apoi a început să mă mintă. Spunea că este de gardă, iar eu descopeream pe urmă că fusese liber.

Malko asculta cu atenție. Scurta sa aventură îi permisese cel puțin să afle că în viața ofițerului elvețian existase o altă femeie. Poate că acest lucru nu avea nici o legătură cu drama, dar deocamdată nu avea altceva mai bun.

— S-a făcut răcoare, zise el, să ne întoarcem în mașină.

El se urcă pe scaunul din față, lăsând-o pe Gina pe bancheta din spate. Adormi cu foarte mare greutate. Îndată ce primele raze de soare îi luminară fața, se ridică și o luă pe jos spre Passo Oscuro. O singură cafenea era deschisă și reuși să sune la numărul pentru urgențe la *carabinieri*. După o oră, pe drum își făcu apariția o imensă mașină galbenă de depanare și nu peste mult timp, Mercedesul fu scos din nisip. După aceea, în timp ce se îndreptau spre Roma, Gina se întoarse către Malko.

— Aș vrea să știu mai multe, pentru Stephan. Dacă veți afla ceva, îmi veți spune și mie?

---

1. Mi-e rușine! (n.a.)

— Vă promit, zise Malko. Astăzi mă întâlnesc cu prietenul lui cel mai bun, Claude Fiterman.

*
* *

— Nu v-a sunat părintele Hubertus? îl întrebă Claude Fiterman.

— Încă nu, răspunse Malko. I-ați dat numărul meu?

— Da, pe cel de la *Hilton*. Acum vi-l dau pe cel de pe celular. Deunăzi am uitat.

Îl scrise pe un colț de șervețel, apoi i-l întinse lui Malko. În Italia, numerele începeau cu 0360. Stăteau la o masă într-o micuță *trattoria* din Borgo, vechiul cartier care înconjura Vaticanul. Tânărul ofițer avea constituție de boxer și ochi plini de inocență, pe cât de albaștri, pe atât de galeși. În ciuda fizicului său impunător, părea totuși fragil. Malko îl asculta povestindu-i despre numeroasele renghiuri a căror victimă fusese prietenul său... Se oprea mult asupra gărzilor decalate și prelungite, asupra nesfârșitelor corvezi la care fusese supus și asupra nenumăratelor mustrări primite.

În sfârșit, reuși și el să scoată o vorbă:

— Erați prieteni intimi?

— Da, în Elveția am fost colegi de școală.

— Se înțelegea bine cu logodnica lui, Gina?

— Bineînțeles, este o fată adorabilă și foarte îndrăgostită de Stephan.

— Știați că s-au despărțit?

Tânărul ofițer se uită stupefiat la Malko.

— S-au despărțit? Când?

— Acum două săptămâni.

Tânărul scutură din cap.

— Nu se poate! Atunci când putea să iasă, Stephan venea la mine în cameră ca să-i împrumut apa mea de toaletă fiindcă se întâlnea cu Gina. Chiar în ziua în care s-a petrecut tragedia, pe la șapte și jumătate dimineața, și-a luat mașina și s-a dus la ea. Mi-a spus mie.

Malko îl asculta din ce în ce mai uimit. Claude Fiterman părea la fel de sincer ca și Gina. Cu toate astea, unul dintre ei mințea sau se înșela. Îi trecu prin minte ideea că asemenea poveste era total lipsită de importanță, dar avea chef să scormonească după adevăr. Revenind la subiect, el întrebă:

— Dacă ar fi existat altă femeie în viața lui Stephan, v-ar fi spus?

— Cu siguranță! De altfel, nici nu ar fi putut, din cauza programului pe care îl avea.

— Totuși Gina crede că ar fi putut... Nu l-ați văzut niciodată cu altă femeie?

Claude Fiterman scutură din cap.

— Nu. Se întâlnea doar cu Gina, cu duhovnicul lui, părintele Hubertus, și cu prietenii.

Brusc, tânărul ofițer aruncă o privire neliniștită în jurul lui, apoi se scuză cu un zâmbet:

— Întotdeauna mi-e frică să nu fie fotografi pe aici, știți, paparazzi... Sunt foarte interesați de toată povestea asta.

Malko începu din nou cu întrebările.

— Unde mânca Stephan de obicei?

— Câteodată în restaurantele din Borgo sau la *Apa Vie*, fiindcă este foarte ieftin. Ofițerii din Garda elvețiană au o reducere de douăzeci și cinci de mii de lire pentru vin. El nu avea mulți bani, iar mama lui nu îi trimitea deloc.

— Când spunea că se întâlnește cu Gina, insistă el, eu am senzația că se întâlnea cu alta. Chiar nu aveți idee cu cine? Printre lucrurile lui nu ați văzut fotografia altei femei?

— Nu, numai pe a Ginei.

Se uită la ceas și se ridică.

— Trebuie să plec, intru în serviciu peste o jumătate de oră. Sper să reușiți să vorbiți cu părintele Hubertus. Stephan îi spunea absolut totul.

* * *

Era nouă seara, iar Malko se pregătea să plece la întâlnirea cu Marcello Boncompagni ca să cineze, când telefonul sună. Era Gina. După ce schimbară câteva cuvinte banale, hodoronc-tronc, fosta logodnică a lui Stephan îi zise lui Malko:

— V-am mințit aseară în legătură cu Stephan.

— Cum adică? se miră Malko.

— Stephan m-a părăsit pentru altă femeie! O dată, chiar am și zărit-o...

Pulsul lui Malko încetini brusc. Viața sentimentală a tânărului ofițer fusese îngrozitor de obișnuită: două femei în același timp. Ancheta lui nu prea avea elemente ca să avanseze.

— Fiți mai explicită.

Gina îi povesti cu glas stins:

— Când Stephan nu a mai făcut dragoste cu mine, m-am gândit că are altă femeie... Dar îmi era jenă să-l întreb. Atunci, am început să fac cercetări. Ştiam de la prietenii lui că era liber la ora şapte într-o anumită zi. L-am sunat pe mobil ca să ştiu dacă ne întâlneam. M-a minţit spunându-mi că este pedepsit. Atunci, am lăsat ruşinea la o parte şi m-am dus să-l aştept la Poarta Sfânta Ana. Este uşor, fiindcă există o singură ieşire. El nu bănuia nimic. S-a urcat într-o „Fuori Strada" [1] neagră, masivă, parcată pe Via Corridori. Maşina a demarat imediat. Când a trecut pe lângă mine, avea geamul lăsat şi am zărit la volan o femeie cu părul lung. Era foarte frumoasă şi...

Vocea i se stinse.

— Şi ce? o întrebă Malko.

— Stephan îşi ţinea capul pe umărul ei şi stăteau lipiţi.

Tânăra italiancă tăcu, iar el aşteptă puţin, apoi reluă:

— Aţi văzut ce număr avea maşina?

— Începea cu AX. Era număr de Roma.

— Pe femeie, aţi putea s-o recunoaşteţi?

— Oh, cum să nu!

Spusese asta cu patimă.

— A fost singura dată când i-aţi văzut împreună?

— Da. După aceea, am suferit foarte mult. Nu am mai vorbit niciodată cu el. Speram să se întoarcă la mine. Dar ea era prea frumoasă, *una vera donna.* [2]

— Şi dumneavoastră sunteţi foarte frumoasă, zise Malko ca să-i mai aline durerea.

— Mulţumesc. Am vrut să ştiţi aceste amănunte.

Ea închise imediat, iar el rămase singur cu gândurile lui. Vechea poveste. Frumosul ofiţer avea o amantă bogată, probabil măritată, care avea nevoie de un balsam de douăzeci de ani pentru pielea ei... Deocamdată, nu aflase mare lucru...

Înainte de a coborî, formă iar numărul părintelui Hubertus. Voia să termine odată cu ancheta. De data asta îi răspunse cineva şi auzi o voce de bărbat.

— *Pronto?*

---

1. Vehicul 4 x 4 (n.a.)

2. O adevărată femeie (n.a.)

Capitolul V

— Părintele Hubertus?

— *Si. Chi parla?*

— Malko Linge, ziarist austriac. V-am mai sunat. Claude Fiterman mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon. Fac o anchetă în legătură cu Stephan Martigny.

Se lăsă o tăcere scurtă, apoi preotul zise cu o voce reţinută:

— *Si, si!* A fost o tragedie de neînţeles. Un băiat ca nimeni altul. Foarte credincios. Din nefericire, nu mi-a vorbit despre acest plan nefast. Am ajuns prea târziu. Ancheta s-a terminat şi nu ne-a rămas decât să ne rugăm. Am mai vorbit şi cu alţi ziarişti şi nu mai am nimic de adăugat.

— Părinte, se pare că au existat şi conuri de umbră în viaţa lui Stephan Martigny, observă Malko. Mi-ar plăcea să le lămuresc.

Câteva clipe, părintele Hubertus rămase tăcut, apoi întrebă pe un ton surprins:

— Conuri de umbră? În ce sens?

Vocea lui devenise brusc mai încordată.

— Oh, nimic grav, preciză imediat Malko. Se pare că în viaţa lui au existat mai multe femei.

— Mai multe femei! Dar el se întâlnea cu micuţa Gina de la Torre, o fată încântătoare, zise părintele Hubertus. Am întâlnit-o de mai multe ori.

— Nu mai era cu Gina, insistă Malko. Avea altă femeie. Dar poate că acest fapt nu are nici o legătură cu tragedia.

— De unde ştiţi?

— Am avut o discuţie lungă cu Gina, răspunse Malko. Ea mi-a spus. Chiar a şi văzut-o pe rivala ei.

Tăcerea părintelui Hubertus se prelungi aşa de mult, încât Malko crezu că a închis. În cele din urmă, preotul zise cu voce spartă:

— Mi se pare de necrezut. Mi-ar fi spus. Gina este atât de tulburată, încât a început să fabuleze.

— Cum vă explicați această tragedie?

— Și-a pierdut capul. A avut un *raptus*, un moment de nebunie. Comunicatul Sfântului Scaun a fost foarte clar. Cu toate astea, tânărul merită să se odihnească în pace...

— Mi-ar face mare plăcere să ne întâlnim, părinte Hubertus, spuse Malko. Ca să mai vorbim despre el.

— Nu cred că șefii mei vor fi de acord, zise preotul cu voce caldă. Am fost acostat de ziariști, dar nu am dat nici un interviu, nu e dreptul meu. Povestea asta tragică s-a terminat. Sunt obligat să vă las. La revedere, domnule.

Preotul întrerupse legătura. Malko coborî dezamăgit. Marcello Boncompagni îl aștepta lângă Mercedes cu mâinile pline de unsoare.

— *Questa merda*[1] iar s-a stricat, zise el arătându-i motoreta.

Hotărât lucru, CIA avea de gând să facă economii serioase.

— Am reținut o masă la *Celestina*, îl anunță informatorul. Este un local drăguț din cartierul Parioli care asigură și transportul...

Lucru extrem de rar la Roma.

* * *

Părintele Hubertus rămase năucit câteva minute, ascultându-și bătăile surde ale inimii. Își spunea că un ziarist băgăreț care nu deține nici o informație precisă nu era deloc periculos, însă o voce îndepărtată îi șoptea că nu trebuia să trateze cu ușurință nici un lucru oricât de neînsemnat ar părea. În această încăpere austeră din stabilimentul religios s-ar fi putut crede într-o celulă de închisoare, excepție făcând crucifixul de pe perete. Își șterse mâinile asudate de pantaloni. Ce trebuia să facă?

Îl blestema pe Claude Fiterman că îi dăduse numărul telefonului mobil. Ziaristul acela putea să-l sune din nou. Trebuia să lase telefonul pe mesageria vocală măcar câteva zile. Trimisul special de la *Kurier* nu va sta o veșnicie la Roma. Nu crezuse niciodată că micuța Gina va fi atât de geloasă, dar tot atât de adevărat era că el nu știa nimic despre sex. Dumnezeu îi dăruise

---

1. Porcăria asta (n.a.)

pacea simţurilor foarte devreme, iar el nu cunoscuse în viaţa lui o femeie, nesimţind nici nevoia psihică, nici poftele trupului. Astfel avea mai mult timp ca să se consacre bisericii.

Chibzui câteva clipe. Raţiunea îi spunea să nu-şi piardă cumpătul, însă o tristeţe de nestăpânit îl subjuga. Simţea nevoia să vorbească cu cineva. Dar nu avea pe cineva care să-l asculte sau, eventual, să-l sfătuiască. Îndrumătorul lui spiritual, omul care, prin uimitoarea forţă a sugestiei şi a cuvintelor neexprimate, îi inoculase în minte acest plan monstruos ca să salveze onoarea Vaticanului, nu ar accepta nici în ruptul capului să abordeze acest subiect, mai ales acum când lucrurile se calmaseră. S-ar părea că uitase foarte repede ceea ce îi insuflase acestui preot exaltat, gata să facă orice ca să servească biserica. Or, părintele Hubertus îşi însuşise regulile nescrise ale acestei lumi feroce şi ipocrite care era Vaticanul. Dacă nu-i plăcea această situaţie, risca să se pomenească în eparhia de unde venise, unde telefonul mobil nu i-ar mai fi de folos şi ar putrezi acolo ani buni, lângă nişte enoriaşi pe cât de credincioşi, pe atât de limitaţi.

Acum avea senzaţia idioată că acel ziarist îl bănuieşte. Ceea ce, în mod evident, era imposibil. Numai două persoane puteau să ghicească ce rol jucase el în tragedia petrecută la Vatican. Cu toate astea, simţea nevoia să se apere de acest pericol imaginar şi să-l îndepărteze.

Îşi închise telefonul mobil, se îmbrăcă cu haina, luă servieta de care nu se despărţea niciodată şi coborî. Via degli Artisti, ce cobora în pantă, era absolut pustie. Fu nevoit să parcurgă trei sute de metri până să găsească o cabină telefonică. Când formă numărul, mâna îi tremura. La cel de-al treilea apel, o voce de femeie zise încet:

— *Pronto?*

— Sunt eu, o anunţă preotul, dar nu spuse cum îl cheamă. Trebuie să ne întâlnim neapărat.

Interlocutoarea lui înţelese repede şi, după câteva clipe de tăcere, ea zise:

— Este o staţie de benzină ERG închisă la intersecţia străzii Camilleluccia cu Colli della Farnesina. Voi fi acolo într-o jumătate de oră. Luaţi un taxi, dar coborâţi mai departe.

*
* *

Marcello Boncompagni mânca cu lăcomie spaghetele. După ce linse farfuria, zise:

— După cum am văzut în fotografii, Stephan Martigny era un băiat frumos. Ieșea foarte des în oraș. Cred că a cunoscut o femeie cu mult temperament. Femeile din Roma au pe dracu' în ele... Firește că nu voia să-l compromită, orașul e mic. Perechile aduldere nu se duc la hotel.

— Aveți dreptate, zise Malko.

Era normal. Cu toate astea, cel de-al șaselea simț al lui îl avertiza că se apropie furtuna. Ce motiv avusese ofițerul din Garda elvețiană să-l mintă pe cel mai bun prieten al lui? Ba dimpotrivă, ar fi trebuit să se laude. Și-apoi, atitudinea stânjenită și disperată a duhovnicului său care îl pusese pe gânduri. Se scutură ca după un vis urât. Zgomotul de la *Celestina* era asurzitor. Era localul cel mai la modă din toată Roma, unde se mânca o *prosciutto* delicioasă, ruptă direct cu mâna. Marcello Boncompagni conchise cu înțelepciune:

— În orice caz, Stephan este mort, iar dumneavoastră nu aveți cum să o identificați pe nemernica aia. La Roma, sunt o grămadă de vehicule 4 x 4, și nu știți nici marca, nici numărul. Nu puteți să începeți ancheta de aici...

— Măcar aș dori să o mai văd încă o dată pe Gina, spuse Malko. Poate îmi va da ea mai multe amănunte... La fel și Claude Fiterman.

Marcello termină carafa cu vin alb și spuse:

— Rick Peretti vede spioni peste tot. Poate că Hofenberg o fi lucrat odinioară pentru Germania de Est, dar nu a fost ucis din cauza asta. Oricum, Germania răsăriteană nu mai există. S-ar putea ca femeia misterioasă să fie chiar *nevasta lui*, Esmeralda. Stephan și-o fi omorât șeful din gelozie... Iar pe urmă și-a pus capăt zilelor.

Malko nu mai scoase o vorbă. Ar fi o explicație. Dar, în cazul acesta, risca să nu afle adevărul niciodată. Esmeralda Gutierrez nu s-ar fi lăudat cu escapadele ei în fața șefilor acesteia...

— Ați putea să aflați dacă are un vehicul 4 x 4 negru? îl întrebă Malko.

— Da, este foarte simplu. Vă spun mâine.

*
* *

Loretta Obinski aştepta de zece minute, cu maşina oprită sub copertina benzinăriei ERG, privind distrată maşinile care treceau pe lângă ea. Nici urmă de părintele Hubertus. Îşi pusese muzică şi se gândea la împrejurarea prin care viaţa o făcuse să întâlnească un om ca părintele Hubertus, atât de deosebit de universul ei. Cu toate astea, amândoi se găseau în aceeaşi barcă.

Ascunsese sub un ziar între scaunele din faţă un pistol Beretta de calibrul 32, cu un glonţ pregătit pe ţeavă. Numai în zece secunde, putea să tragă un glonţ în capul preotului. Cu geamurile închise, împuşcătura nu s-ar fi auzit prea tare. Dar acest lucru depindea doar de el. Dacă ea simţea că este neliniştit, gata să se dea de gol, trebuia să ia această iniţiativă, fără să-şi mai întrebe şeful. Dar aceasta era soluţia extremă. Dispariţia duhovnicului lui Stephan Martigny risca să facă valuri.

Dar oricum, ar fi mult mai puţin grav decât dacă ar ieşi la suprafaţă planul diabolic, meticulos şi complex care determinase moartea lui Stephan Martigny, a lui Ludwig Hofenberg şi a soţiei acestuia. Din această perspectivă, neliniştea părintelui Hubertus ar însemna că el reprezintă un risc serios pentru ea, chiar dacă nu ştia chiar totul... Dacă ar începe să spună tot ce cunoştea, unele persoane ar fi tentate să scormonească mai adânc. Iar acest lucru nu îi convenea deloc.

Se întreba cine reuşise să-l alarmeze în aşa hal pe duhovnicul lui Stephan Martigny. Ea citise ziarele cu foarte mare atenţie, dar nu descoperise nimic îngrijorător. Poate că pur şi simplu avea remuşcări.

În clipa în care se pregătea să-şi mai aprindă o ţigară, zări o siluetă care se apropia cu paşi repezi dinspre Via Camilleluccia. Părintele Hubertus mergea cu capul în jos şi se întorcea des ca să se uite înapoi. Ajunse la Subaru masiv, deschise portiera şi se aşeză pe scaun, gâfâind. Se vedea de la o poştă că este foarte îngrijorat. Îşi scoase ochelarii cu ramă aurie şi îi şterse. Din cauza cheliei, părea mult mai bătrân decât în realitate. Apoi se întoarse către Loretta Obinski cu o privire încetoşată şi zise cu voce încordată:

— Mă nelinişteşte purtarea unui ziarist austriac care mă agasează.

— Povesteşte-mi, îi cerú tânăra în timp ce demara, ca să nu atragă atenţia.

Părintele Hubertus se supuse și începu să-i povestească în timp ce străbăteau străzile pustii din cartierul Monte della Farnesina. Loretta încerca să-și dea seama dacă pericolul era *real*. Dar nu i se părea mare lucru. Un ziarist curios nu avea nimic extraordinar. Lucrurile aveau să se liniștească de la sine. Când părintele Hubertus tăcu, ea îi adresă un zâmbet minunat și se hotărî să fie crudă.

— Nu aveți să vă reproșați absolut nimic. În scurt timp, nu se mai pomeni nici un cuvânt despre această afacere.

Părintele Hubertus își mută privirea în altă parte și se bâlbâi:

— Da, firește, dar eu sunt neliniștit. Oricum, îmi face bine să discut cu dumneavoastră.

Loretta Obinski rămase tăcută. Ea și părintele Hubertus erau legați fără să vrea printr-o complicitate mută. Preotul nu înțelesese rolul pe care fusese nevoit să-l joace decât abia după tragedie. Dacă ar fi știut dinainte...

— Nu vă mai întâlniți cu ziaristul acela, îl sfătui ea. Faceți pe mortul în păpușoi. Rugați-i pe superiorii dumneavoastră să vă încredințeze o misiune departe de Roma.

Ea opri în Piazzale Medaglio d'Oro, situată pe Monte Mario și se întoarse spre el.

— Aici sunt multe taxiuri. Nu vă faceți griji.

După ce își notase numele ziaristului, ea demară imediat ca să-l transmită persoanelor în drept. Nu se putea ascunde niciodată o acțiune ca aceasta în totalitate.

* * *

— Soția lui Ludwig Hofenberg nu avea o mașină 4 x 4, spuse Claude Fiterman, ci o mașină nemțească, un Polo sau cam așa ceva.

Încă o pistă care se năruia.

— Vreți să luați masa cu mine? îi propuse Malko. La *Apa Vie?*

Oricum era mai bine decât să mănânce singur. Tânărul ofițer acceptă propunerea cu plăcere. Asupra Romei se lăsase aceeași zăpușeală îngrozitoare. După aceea, Malko o sună pe Gina, dar nu era acasă. Se întâlni cu Claude Fiterman pe Via Montarone. La prânz, localul *Apa Vie* era mai liniștit. Alese o masă la care servea Eliane, negresa în ținută africană, care îi întâmpină cu un zâmbet de complicitate. Ea îl cunoștea și pe Claude Fiterman și mai zăbovi puțin la masa lor. Tânărul ofițer părea îngrijorat.

— M-am mai gândit la povestea aceasta cu femeia misterioasă, zise el, și nu înțeleg nimic. Stephan îmi spunea absolut totul. Vorbeam în fiecare zi.

Negresa se apropia ca să le aducă mâncarea. Malko îi zâmbi.

— Dumneavoastră l-ați cunoscut pe ofițerul care a murit?

— Oh, da, răspunse ea cu tristețe. Venea foarte des aici. Zâmbea mereu și era tare frumos.

Deși lucrătoarele misionare erau laice, Eliane depusese totuși jurământul de castitate și de supunere, dar, în aparență, se mai bucura încă de plăcerile terestre. Malko insistă:

— Venea des pe aici însoțit de o tânără?

Eliane păru încurcată.

— Da. Cred că este fata brunetă cu care ați fost aseară.

— Nu a venit niciodată cu altă femeie?

Malko văzu teama din ochii negresei și simți că ea nu spune tot adevărul. Insistă surâzându-i:

— Credeți că mai avea și alte prietene?

Ospătărița răspunse cu regret:

— Odată, a venit aici cu o femeie mai în vârstă decât el, foarte frumoasă, ca o actriță de cinema, cu un păr suberb roșcat, iar felul cum era îmbrăcată...

Ea se tulbură.

— Cum era îmbrăcată?

— Avea o rochie foarte decoltată, înțelegeți ce vreau să spun, și foarte scurtă. Avea o haină de blană.

— Când s-a întâmplat acest lucru?

Ea ridică sprâncenele într-un mod comic.

— Prin iarnă, în ianuarie sau în februarie. De atunci n-am mai văzut-o. Poate era prietenă cu mama lui...

Când ești credincios, nu vezi răul în toate lucrurile. Malko se întoarse spre Claude Fiterman.

— Ei, ce spuneți de asta?

— Nu mi-a spus niciodată nimic, recunoscu tânărul ofițer.

Malko nu insistă. Era sigur că mai existase și altă femeie în viața lui Stephan Martigny. Dar acest lucru nu-l ducea prea departe.

— Femeia aceea trebuie să fi fost măritată și l-a pus să jure că nu va spune nimănui, deci nu era un om rău, încheie el.

Malko ceru nota de plată. Acum misterul dispăruse. După ce pleca de aici se ducea să se întâlnească cu Rick Peretti la ambasadă ca să-i spună și lui ce aflase. Americanul va fi dezamăgit.

*
* *

Şeful Centralei CIA ascultă povestea lui Malko fără să-l întrerupă, apoi zise cu detaşare:

— Cred că aţi analizat problema din toate punctele de vedere. Nu mai avem nimic de aflat din această perspectivă. Probabil că nu vom da niciodată de femeia asta. Şi eu am descoperit ceva tulburător. Am primit şi alte documente de la BND care îl privesc pe agentul „Werder". Este o listă cu documente transmise la SVR în 1991.

— Deci Ludwig Hofenberg a fost recuperat de ruşi.

— Exact. După părerea fugarului nostru, există opt documente ce conţin analize făcute de nunţiatura din Mozambic, trimise în 1991, la o cutie poştală „moartă". La Roma sunt încă multe „cutii" de acest tip, dar fugarul nostru nu le ştie pe toate. Numai *Rezidentura* din Roma are lista cu ascunzătorile respective.

— Ce înseamnă acest lucru?

— Că Ludwig Hofenberg era incapabil să-şi procure acest gen de informaţii.

— Deci a existat un complice, conchise Malko.

— Aceasta este şi concluzia mea, spuse americanul. Acum că Ludwig Hofenberg nu mai este în viaţă, trebuie să găsim complicele.

Capitolul VI

O tăcere apăsătoare domni un moment în biroul scăldat în lumina soarelui. Apoi, șeful Centralei din Roma își aprinse o țigară Gauloises blondes și puse bricheta Zippo de birou, la loc pe suportul ei. Malko întrerupse tăcerea.

— Prelungirea acestei activități poate avea o legătură cu drama de alaltăieri, conchise Malko.

— Este adevărat, recunoscu americanul. Depinde de ceea ce vom descoperi.

— Până acum, nu am descoperit mare lucru, mărturisi Malko, în afară de amanta misterioasă.

— Totuși, mai încercați să o găsiți, insistă americanul.

— Dar nu știu cum! Iar în privința complicelui lui „Werder", asta este o treabă din interiorul Vaticanului. Nu am nici o legătură acolo.

— Nici măcar SISMI nu reușește să afle totul, oftă americanul. Singura cale de acces o constituie părintele Hubertus. El face parte din anturaj.

— Firește, dar la treaptă inferioară, îl corectă Malko. Iar el este alunecos ca un pește.

— Îi voi întreba pe cei din SISMI dacă dețin informații despre el, zise în încheiere Rick Peretti. Dar până atunci, încercați să mai stați de vorbă cu el. Sâmbătă, vom lua cina la mine acasă. Vă voi face cunoștință cu soția mea. De când visează să vă întâlnească! Am cele mai bune intenții...

— Din fericire, așa este, oftă Malko.

Episodul înflăcărat petrecut pe plajă cu micuța Gina îi lăsase o amintire plăcută. Se pare că aerul din Roma avea o putere de afrodiziac asupra lui. Numai Vaticanul părea protejat de o imensă bulă invizibilă.

*
* *

Lorettei Obinski îi tresări inima în piept. Bărbatul înalt și subțirel, cu fruntea pleșuvă, cu ochii protejați de niște ochelari de soare, care urca scările în Trinita dei Monti, pierdut în mulțimea de turiști, era *rezidentul* din SVR la Roma, colonelul Boris Sergheievici Solomatin, fost colonel în KGB, trecut prin toate epurările care s-au ținut lanț după 1989, un adevărat balaur al Uniunii Sovietice, călit de cei patru ani petrecuți în Serviciile de Informații. Roma era ultimul lui post și încerca să plece liniștit la pensie.

Integritatea, puterea de muncă și carnețelul cu adrese îl făceau practic de neînlocuit. Loretta Obinski îl întâlnise de două ori, dar niciodată la Roma. Dacă ieșea azi la suprafață, însemna că avea un motiv bine întemeiat. Totuși, informațiile pe care i le transmisese ea prin intermediul unei cutii poștale „moarte" aflate în parcul din Villa Pamphili nu conțineau nimic îngrijorător, în afară de coordonatele ziaristului austriac ce încerca întruna să-l contacteze pe părintele Hubertus, plus un rezumat al întrebărilor acestuia puse preotului.

Boris Solomatin trecu pe lângă ea țeapăn ca un par și se îndreptă spre Villa de Medicis. Asta însemna că trebuia să se asigure mai întâi că nu era urmărită. Ea îi examină cu atenție pe cei din preajma rusului, dar nu văzu pe nimeni suspect. Prudent din fire, *rezidentul* din SVR rupsese vreo două filaje de când plecase de la ambasadă. Loretta Obinski îl ajunse la coada din fața expoziției din Villa Medicis și se apropie de el.

Bronzat, cu privirea ascunsă de ochelarii de soare, îmbrăcat într-un costum din pânză, puțin cam șifonat, cu *Il Messagero* sub braț, rusul trecea absolut nebăgat în seamă. Rosti în șoaptă, apăsând bine pe cuvinte, în așa fel încât să-l audă numai Loretta:

— Ziaristul austriac al dumitale lucrează pentru Via Veneto...

Ea avu senzația că a primit un șut în burtă. Pe Via Veneto se găsea Ambasada americană, deci CIA.

— Sunteți sigur? îl întrebă ea năucită.

Colonelul Solomatin nu răspundea, ci continua să vorbească printre dinți, cu privirea pironită înainte.

— Am analizat situația. Există doar două căi prin care poate să ajungă la dumneata: părintele Hubertus și fata aceea, Gina, care v-a văzut o dată cu Stephan Martigny. Ați venit să-l luați cu mașina în apropiere de Poarta Sfânta Ana. Este adevărat?

Loretta Obinski se gândi repede și revăzu scena în minte.

— Da, aveți dreptate, zise ea rușinându-se.

— A fost o neglijență, îi reproșă cu voce egală colonelul Solomatin. Din fericire, fata aceea nu i-a spus numărul mașinii. Altminteri...

Altminteri, își spuse Loretta, în loc să-mi dea întâlnire la Villa Medicis, m-ar fi chemat într-un parching subteran și mi-ar fi tras două gloanțe în cap. Colonelul Solomatin nu își asuma nici un risc. Anumite operațiuni trebuiau să rămână închise ermetic, oricare ar fi fost prețul. Loretta nu mai știa un lucru: că bătrânul colonel din KGB condusese operațiunea de eliminare a tuturor acelora care cunoșteau prea multe amănunte despre atentatul împotriva papei, inclusiv șefii serviciilor bulgare. Singura persoană care deținea dovada că ordinele au venit de la Moscova era colonelul Solomatin. Rândul avansa încet.

— Ce trebuie să fac? îl întrebă Loretta cu voce pierdută.

— Transmite-i instrucțiuni părintelui Hubertus.

Ea memoră ordinele, apoi abia îndrăzni să-i pună o întrebare:

— Nu este prea riscant?

— Ar fi mai puțin riscant să nu faci nimic cu un agent al CIA care tocmai vă caută, zise rusul. Nu țin neapărat să mă despart de dumneata.

Drăgălaș spus. În sufletul ei mai licărea o slabă speranță de viață. Colonelul Solomatin aruncă o privire rapidă la ceas.

— Nu mai pierdeți timpul, îi zise el înainte de a pleca de la coadă, apoi se îndepărtă fără grabă.

Loretta Obinski rămase în soarele nemilos, cu inima bătând cu putere. Doar cu un singur telefon, colonelul Solomatin putea să-i dea complet viața peste cap. cu tot ce construise de-a lungul anilor, cu sudoarea frunții și a coapselor. Asta nu putea să accepte cu nici un preț.

Ca să-și mai limpezească mintea, coborî scările din Trinita dei Monti și se duse să caște gura în fața vitrinelor luxoase de pe Via Condotti, întârziind în holul expoziției arhitectului Claude Dalle. Întotdeauna îi plăcuse mobila frumoasă.

* * *

Gina de la Torre se pregătea să iasă în momentul în care sună telefonul. Recunoscu numaidecât vocea gravă a duhovnicului lui Stephan Martigny.

— Ah, *Padre* Hubertus! izbucni ea, mă bucur să vă aud. Unde sunteți?

— Umblu la fel de mult, zise preotul. Dar aș dori să vorbesc puțin cu dumneata în legătură cu ziaristul care nu ne lasă în pace. Ce faceți în seara asta?

— Ies să beau ceva cu niște prieteni la *gelateria* din Circonvallacione Trionfale. După aceea, trebuie să merg la cinema.

— Dacă aveți timp, îi sugeră părintele Hubertus, mă puteți găsi pe Viale Vaticano, chiar în dreptul primului parching. Voi sta în mașină, apoi vă las la cinematograf. La nouă e bine?

— De acord, *Padre* Hubertus, mă bucur să vă revăd.

— Pe curând. Nu pomeniți nimănui de această întâlnire, adăugă el repede. S-ar putea interpreta cum nu trebuie.

— Desigur, *Padre* Hubertus, admise Gina de la Torre.

Ea închise, puțin intrigată și neliniștită. Oare părintele Hubertus aflase de scurta ei aventură cu ziaristul despre care voia să-i vorbească? Oricum îi era puțin rușine, chiar dacă plăcerea de moment fusese extraordinară. Nu se face dragoste așa, la voia întâmplării cu un bărbat pe care abia l-ai cunoscut. Își promise că se va spovedi.

*
* *

Părintele Hubertus ajunse printre primii pe terasa hotelului *Atlante*. Directorul organizase un dineu-cocteil ca să inaugureze noul restaurant, amplasat vizavi de Vatican și de apartamentele Sfântului Părinte. Chelnerii arătau clienților ferestrele de la dormitorul papei, de la sufragerie și de la bibliotecă. La ora aceasta, doar fereastra sufrageriei era luminată. Nervos, părintele Hubertus luă de pe bufet o sticlă de Defender, vechi de cinci ani, și își turnă o porție zdravănă pe care o dădu pe gât dintr-o dată, fără măcar să-i pună gheață.

De când îi telefonase Ginei dintr-o cabină publică, așa cum îi spusese Loretta Obinski, simțea un ghem în stomac, o neliniște pe care nici măcar coniacul nu i-o alungase. De fapt, ce făcuse el fusese cât se poate de inofensiv: fixase o întâlnire la care nu se ducea. Când o întrebase de ce, Loretta Obinski îl pusese repede la punct și, fulgerător, el își dădu seama de ambiguitatea legăturii lor. Tocmai el care se adapta ușor, acceptase cu pasivitate să nu întrebe absolut nimic, lăsând-o pe Loretta să creadă că înghițise

gălușca. Aceasta voia să discute între patru ochi cu Gina despre Stephan, amantul lor comun...

Invitații începeau să sosească. Erau în majoritate fețe bisericești îmbrăcate în haine civile. De asemenea, veniseră și multe femei, machiate, aranjate și foarte frumoase. Părintele Hubertus se duse să se așeze într-un colț liniștit. Se uita la fereastra de la sufrageria papei, invidiindu-l pentru calmul lui, în ciuda vârstei înaintate, bolii și menirii apăsătoare pe care o avea. Se întoarse la bufet și își mai turnă o porție de Defender fără gheață. Fiara care îi rodea stomacul nu se domolise. Cu un efort extraordinar, se amestecase printre invitați, alăturându-se unui grup unde cunoștea câteva persoane. Arhiepiscopul Zambiei, monseniorul Emmanuel Milingo, care venise în ținută sport, își povestea ultimele peripeții.

— Prietene, îi spunea el unui cardinal, astăzi iar mi s-a arătat Satana!

Cardinalul izbucni în râs.

— *Cara Eminenza*, fiindcă l-ați văzut pe diavol, sunteți suspectat de erezie...

Părintele Hubertus se simți dintr-o dată ud leoarcă de sudoare. Se întreba dacă nu cumva și *el vorbise* cu diavolul în ajun... Din fericire, cazul lui nu dezvăluia exorcismul. Într-o străfulgerare de moment, își spuse că, în dorința lui de a apăra Biserica, nu era oare pe cale să se osândească?

* * *

Gina de la Torre o luă pe Viale Vaticano, o stradă cu multe curbe care începea de pe Via Leone V și mergea de-a lungul zidurilor Vaticanului până la Via Aurelia. Pe sensul celălalt, în timpul zilei, artera era foarte aglomerată, dar seara se circula mult mai puțin. Zidurile din cărămidă maronie erau înalte de cincisprezece metri, ca niște fortificații, protejând cele cincizeci de hectare, cât măsura Vaticanul cu parcul și cu terenul de aterizare a elicopterelor. În anumite locuri, erau rotunjite în interior, formând locuri de parcare. Seara, îndrăgostiții își opreau acolo mașinile ca să stea liniștiți. Practic nu existau pietoni, iar vehiculele care coborau pe Viale Vaticano se strecurau greu prin trafic, deci șoferii nu mai aveau timp să admire peisajul.

Gina ajunse la primul parching cu sufletul la gură. Plecase de șase minute de la cofetăria unde mânca înghețată cu prietenii, dar nu le spuse nimic. Parchingul era pustiu. Italianca se sprijini de

zidul din cărămidă călduţ încă şi se gândi la ultimele zile. Când îşi amintea de ultima noapte petrecută pe plajă, avea senzaţia că mai simte şi acum sexul afundat în pântecele ei. Fusese foarte îndrăgostită de frumosul Stephan şi, până în noaptea aceea, nu mai făcuse dragoste cu alt bărbat. Se auzi un declic. Acum avea chef să-şi găsească alt amant. Se simţea uşurată că se întâlnea cu *Padre* Hubertus ca să vorbească despre Stephan, chiar dacă era în zadar.

O maşină care venea dinspre Viale Vaticano semnaliză şi se opri în parcare. Gina se uită la ea distrată. Înăuntru erau doi bărbaţi, dar nici unul nu semăna cu părintele Hubertus. Portiera din dreapta fu deschisă şi un tânăr blond, cu cravată, cu un aer plăcut, se apropie de Gina.

— *Signorita de la Torre?*

— *Si, sono io!* răspunse Gina surprinsă.

— Părintele Hubertus a fost reţinut. Ne-a trimis pe noi ca să vă ducem la el, în Trastevere... Fireşte, dacă doriţi să veniţi.

Vorbea italiana cu un accent nedefinit. Gina îl urmă fără să ezite. Părintele Hubertus cunoştea diferite persoane. Bărbatul blond îi deschise portiera, iar ea se aşeză lângă şofer, un om corpolent, matur, care nici măcar nu se uită la ea. Nici unul dintre ei nu avea figură de italian. Cel care o abordase se urcă în spate. Maşina demară şi o luă iar pe Via Aurelia. Gina nu bănui nimic. Deodată, ea simţi un laţ în jurul gâtului care îi oprea respiraţia. Vru să introducă degetele între şnur şi gât, dar nu reuşi. Scoase un strigăt strangulat, se zbătu şi încercă să deschidă portiera. Dar aceasta era încuiată. Femeia dădea din picioare şi se arcuia pe scaun. Alături de ea, şoferul conducea netulburat ca şi cum nu se întâmpla nimic...

Această luptă dură mai puţin de zece minute. Ochii Ginei ieşiseră din orbite şi se sufoca. Brusc tânăra încetă să mai respire exact în momentul în care ajungeau în vârful colinei care se termina cu Porta Pertusa. Murise.

Bărbatul care o strangulase slăbise strânsoarea, iar corpul căzu moale pe spătar ca şi cum ar fi dormit. Privită de afară, Gina părea că îşi odihnea capul pe umărul şoferului. Acesta găsi intrarea în Gianicolo, străbătu parcul şi ieşi pe Porta San Pancrazio, apoi coborî pe strada cu acelaşi nume. La intrarea în Villa Pamphili, vira la dreapta şi se opri în faţa unei porţi închise, la numărul 100 pe Via Aurelia Antiqua. Ucigaşul coborî şi vorbi la interfon, apoi poarta de deschise automat.

Maşina pătrunse pe aleea unui parc imens în fundul căruia se afla reşedinţa ambasadorului Rusiei. Se numea Villa Abamelek. Din cauza lipsei de bani, parcul care se întindea pe mai multe hectare era lăsat în paragină, ca de altfel şi reşedinţa. Mobilierul fusese vândut de ambasadorul dinainte care nu-şi mai primise leafa de şase luni. Fără bunăvoinţa interesată a unui „New Russian" miliardar care trimisese la Villa Abamelek un conteiner plin cu mobilă, creaţie a lui Claude Dalle, ambasadorul ar dormi şi acum în hamac. Şoferul viră repede ca să meargă de-a lungul zidului de incintă, departe de privirile locatarilor vilei. Se opri puţin mai departe, lângă o parcelă cu iarbă. Aici era cimitirul animalelor de casă ale ambasadorilor. În această parcelă, erau înmormântaţi câini, pisici, chiar şi un şarpe.

Şoferul stinse farurile, opri motorul şi se duse să deschidă portbagajul de unde luă două cazmale. Colegul lui târî corpul Ginei şi îl trânti în iarbă, îi scoase laţul şi îl puse la loc în buzunar, evitând să se uite la faţa învineţită a tinerei. Format de *Spetnaţ*, [1] participant şi la războiul din Afganistan, moartea nu îl afecta nici un pic, dar îi displăcuse dintotdeauna să omoare femei. Deocamdată şomer, cu un ajutor mizerabil, din cauza rublei care se prăbuşea vertiginoş, fusese foarte mulţumit să găsească o slujbă în SVR...

Muncind amândoi, într-o oră reuşiseră să sape o groapă adâncă în care aruncară cadavrul. După un sfert de oră, bucăţile de gazon fuseseră puse la locul lor şi nu se mai cunoştea nimic. Ambasadorul care era acum în funcţie nu avea animale şi cum mai avea încă trei ani de stat, nimeni nu va veni să scormonească în colţul ăsta. Cum proprietatea se bucura de imunitate diplomatică, Gina parcă ar fi înmormântată pe planeta Marte...

Bineînţeles că diplomatul nu ştia nimic. Colonelul Solomatin nu îl ţinea la curent cu astfel de amănunte. Cei doi bărbaţi se urcară în maşină, întorcându-se pe acelaşi drum, apoi ieşiră pe poartă.

— Mergem la *Rizzoli?* sugeră şoferul.

— *Haraşo.* Mi-e poftă de o pizza bună, răspunse Vladimir Nokevici, şi el fost *spetnaţ.*

Rizzoli era o pizzerie ce se afla în apropiere de Stazione Termini, chiar în centrul Romei, lângă ambasada unde au parcat maşina. Aceasta nu av a număr diplomatic. Nici măcar nu ştiau pe cine omorâseră. Ei au ascultat doar ordinele: ca la ei acasă. Nu auziseră niciodată de părintele Hubertus, de Stephan Martigny, nici de Ludwig Hofenberg. Ştiau doar cine este papa.

---

1. Trupele sovietice de şoc (n.a.)

*
* *

— Veniţi repede la ambasadă, îi ceru Rick Peretti. Am noutăţi.

Malko abia terminase de mâncat. Sări în maşină şi goni pe Via Veneto în circulaţia infernală de dimineaţă.. Rick Peretti îi dăduse o legitimaţie ca să poată intra în curtea ambasadei. Imediat ce intră în biroul şefului Centralei CIA, acesta îi şi întinse *Il Messagero*. Pe prima pagină era un articol pe opt coloane: *Rapita! L'ex-fidanzata del caporale Martigny. Chiesto un rizcatto!*[1]

În articol se povestea că tatăl Ginei de la Torre primisese după miezul nopţii un telefon anonim de la un bărbat cu accent străin care i-a spus că fiica lui a fost răpită şi că nu o va revedea dacă Vaticanul nu va plăti o răscumpărare în valoare de trei sute de milioane de lire. Tatăl nu anunţase poliţia decât după două ore, crezând că a fost o glumă proastă. Însă Gina nu se întorsese acasă. Prietenii ei ştiau că avusese o întâlnire în jurul orei nouă, dar nu le spusese cu cine...

— Ce înseamnă povestea asta? îl întrebă Malko.

Americanul îşi aprinse gânditor o ţigară şi suflă fumul în timp ce se juca cu bricheta Zippo.

— Nu am nici cea mai vagă idee, recunoscu el. Doar puţin mai mult faţă de ceea ce scrie în ziare, datorită omologilor mei. Telefonul a fost dat dintr-o cabină publică aflată la Stazione Termini. Cu alte cuvinte, este imposibil să o identificăm. Fata asta nu era bogată şi nu avea probleme.

— S-a mai întâmplat la Vatican un incident similar?

— Da, în 1983. Emmanuella Orlandi, fiica unui portar de la Vatican, a fost răpită în împrejurări identice, chiar în utima zi a vizitei papei în Polonia. Şi atunci s-a cerut o răscumpărare. Răpitorii au spus că îi dau drumul dacă Ali Agça va fi eliberat, ceea ce, din punct de vedere juridic, era imposibil. Şi în acel caz, a fost vorba de un interlocutor cu accent străin, mai precis, un american. După aceea, nu s-a mai auzit nimic...

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că tânăra răpită nu a fost găsită niciodată şi că răpitorii nu au mai dat nici un semn de viaţă...

— Poate că este o chestiune de drept comun, nu-i aşa?

Americanul se strâmbă.

---

1 Răpită! Fosta logodnică a caporalului Martigny. Se cere răscumpărare! (n.a.)

— În timpul „anilor de plumb", Brigăzile Roșii au ridicat o mulțime de oameni. Amintiți-vă de Aldo Moro... Dar atunci, existau motive și revendicări precise. În prezent, în Calabria și în Sicilia se fac numeroase răpiri, însă au fost luați întotdeauna numai bogătași. Tatăl Ginei de la Torre este funcționar la Banca del Lavoro. Nu este bogat.

— Dar Vaticanul?

— În dimineața asta, purtătorul de cuvânt a făcut o declarație, spunând că împărtășește durerea părinților și că va colabora cu poliția italiană ca să rezolve această problemă. Cu alte cuvinte, că se spală pe mâini și că nu vor da nici un ban...

— Poate că sunt niște amatori care s-au înșelat și îi vor da drumul când își vor da seama că nu are nici un sfanț...

— Mă îndoiesc, ripostă Rick Peretti.

— Credeți că are vreo legătură cu afacerea noastră?

— Cred că sunt prea multe coincidențe, zise americanul gânditor. Și asta chiar de la început. Fata aceea v-a dat informații despre amanta misterioasă a lui Stephan Martigny. Poate că mai știa și alte lucruri.

— A văzut-o pe femeia aceea, mărturisi Malko. Înseamnă că avea și ea un rol în această tragedie...

— Așa este, recunoscu americanul. Ce ciudat, tocmai mă pregăteam să vă spun să abandonați pista aceea falsă când s-a produs răpirea. Acum totul ia altă întorsătură. *Simt* ceva. *Trebuie* s-o găsim pe amanta lui Stephan Martigny.

— Nu va fi ușor, zise Malko. Mi-au rămas doar părintele Hubertus și Claude Fiterman.

* * *

Numai în maiou, Claude Fiterman era impresionant ca un luptător de bâlci. Rămase și el perplex când auzise de răpire.

— Biata Gina, zise el, câștiga doar o sută de mii de lire pe lună! Toată lumea știa că nu este bogată...

— Claude, începu Malko, aș dori să mă ajutați. Sunteți singurul care o poate face. Întrebați-i pe toți colegii din Garda elvețiană și încercați să aflați dacă l-au văzut pe Stephan cu altă femeie în afară de Gina. Încă nu știu ce ascunde această legătură, dar vreau să o găsesc pe femeia asta.

— Voi încerca, îi promise ofițerul. Îndată ce aflu ceva, vă sun.

Malko se duse la mașină. În timp ce conducea, formă numărul

părintelui Hubertus. Îi răspunse iarăşi robotul. Lăsă un mesaj, cerându-i să-l sune de urgenţă.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât răpirea i se părea mai ciudată. Şi nu era deloc încurajator faptul că cea petrecută în urmă cu paisprezece ani nu a fost elucidată nici în ziua de azi...

* * *

Colonelul Boris Solomatin citea presa ca în fiecare dimineaţă. Totul se derula aşa cum prevăzuse. Va mai da vreo două telefoane ca să ceară bani. Poliţia va organiza capcane, dar nu va descoperi nimic. După aceea, nu va mai da nici un semn de viaţă. Văzând că răpitorii nu obţin banii ceruţi, poliţia va crede că până la urmă vor omorî ostaticul şi îl vor înmormânta undeva. Afacerea va fi clasată.

Împuşcase doi iepuri dintr-o dată. Gina fusese eliminată, iar cealaltă „pistă", neutralizată, căci la ora asta, părintele Hubertus a aflat ce rol a jucat el în dispariţia Ginei de la Torre.

Mulţumit de sine, el începu să scrie un raport pentru Moscova pe care îl va trimite printr-un curier diplomatic. Altfel se temea să nu fie interceptat, mai cu seamă că el cunoştea de ce mijloace dispune NSA. Ar fi fost o prostie să se lase prins în acest mod.

* * *

În lipsa altei activităţi, Malko făcea plajă la piscina hotelului *Hilton*, citind articolele decupate din ziare referitoare la cazul Emmanuellei Orlandi pe care i le adusese Marcello Boncompagni. Căuta asemănări cu cazul de faţă.

Fusese acasă la părinţii Ginei care, în mod evident, nu înţelegeau nimic din ceea ce se petrecea. Fuga fusese eliminată din start. Când îi interogase pe prietenii Ginei, aceştia nu reuşiseră să spună nimic în plus. O văzuseră pe Gina îndreptându-se pe jos pe Via Leone V, apoi nu mai auziseră nimic de ea. Ca şi cum ar fi înghiţit-o zidurile groase ale Vaticanului. Nu exista nici un martor şi nici un indiciu. Părintele Hubertus avea telefonul pus tot pe mesageria vocală. Nici SISMI nu transmisese nimic despre acest lucru.

Sunetul telefonului său mobil îl făcu să tresară. Era Claude Fiterman. Ofiţerul părea foarte emoţionat.

— Am găsit ceva! îl anunţă el pe Malko. Sunt de gardă la Poarta Sfânta Ana. Veniţi la mine.

Capitolul VII

Impozantul Claude Fiterman părea puțin cam ridicol cu imensa beretă ca o ciupercă, cu guleraşul alb şi ţinuta discretă. Malko fu nevoit să-l aştepte până conducea o familie de suedezi care voia un autograf de la papă, apoi ofiţerul se apropie de el. Imediat el îl conduse într-o încăpere întunecoasă — sala de aşteptare şi centrala telefonică a ofiţerilor din Garda elveţiană. Unul dintre ofiţeri răspundea la apeluri.

— El l-a văzut pe Stephan cu altă femeie, spuse Claude Fiterman. Îl cheamă Stève.

— Povestiţi-mi, îi ceru Malko.

— A trecut mult timp, zise operatorul de serviciu. Cred că era prin ianuarie. Fusesem de gardă într-o dimineaţă împreună cu Stephan aici, la Poarta Sfânta Ana, când o femeie l-a întrebat unde este farmacia. A condus-o Stephan.

Malko se strădui să-şi ascundă dezamăgirea.

— Asta este tot?

— Da. l-a mulţumit şi apoi a plecat.

— Cum arăta?

— Pracă era o actriţă de cinema. Era foarte frumoasă, cu un păr lung şi roşcat şi o haină de blană. Nu am mai văzut-o de atunci.

— După aceea Stephan nu v-a mai spus nimic?

— Nu.

Se vedea că nu aveau şcoală. Malko se gândi că este cazul să insiste.

— Puteţi să vă amintiţi ziua cu exactitate?

Tânărul ezită.

— Trebuie să mă duc în cameră. Îmi notez totul într-un carneţel.

— Îţi ţin eu locul, se oferi Claude Fiterman.

Băiatul dispăru pe culoarul ce ducea în cealaltă clădire, apoi reveni după zece minute cu o bucată de hârtie în mână.

— Am găsit. A fost pe 17 ianuarie, între opt și unu. Cred mai degrabă că era pe la unsprezece.

— Mulțumesc, zise Malko.

Plecă dezamăgit. Bineînțeles că femeia corespundea semnalmentelor aceleia pe care Gina o zărise în vehiculul 4 x 4 de culoare neagră, dar nu era suficient. La urmă urmei, cum putea să o găsească? Poate avea vreo idee Marcello Boncompagni. Se hotărî să-l caute pe ziaristul de la Reuters în sala de conferințe a Vaticanului situată pe Via della Conciliazione. Era singura sală de conferințe din lume păzită ca un seif...

După ce arătă legitimația, îl găsi pe Marcello Boncompagni în „biroul" său, o boxă minusculă, foarte asemănătoare cu celula unei închisori. Vaticanul era zgârcit când era vorba de banii lui... Ziaristul îl ascultă cu sfințenie, scoase o sticlă de Defender „Success" din rucsacul lui și turnă într-un pahar imens o porție zdravănă de coniac, apoi întrebă cu obișnuitu-i zâmbet șiret:

— Prin urmare, vreți să o găsiți pe această femeie?

— Da.

— Pentru oricine altcineva ar fi absolut imposibil. Dar eu cred că voi reuși.

— Cum?

— Prietena mea este farmacistă. Iar farmaciștii se ajută între ei. Îi voi cere un sfat. Dar nu sunt sigur că va merge.

* * *

Părintele Hubertus nu dormise aproape deloc. De câtva timp, nu mai avea somn. Se trezea, se așeza în genunchi și se ruga. Nu mai reușea să se concentreze asupra îndatoririlor cotidiene, ca de exemplu să se pregătească pentru o călătorie tainică în fosta Iugoslavie. La Vatican, nu se mai pomenea nimic de acea tragedie; ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat.

Se ridică și tastă „123" ca să asculte mesageria vocală. Mai primise două mesaje de la ziaristul austriac. Le șterse numaidecât. Acest fapt îl făcu să-și amintească de Gina de la Torre. Când citise articolul de pe prima pagină a ziarelor apărute a doua zi după răpire, crezuse că i se oprește inima în loc. Îi venea să fugă și să se ascundă într-o gaură de șarpe. Avea senzația că toți oamenii se

uitau la el. Cu toate că *nimeni* nu știa că el îi dăduse întâlnire tinerei femei. Altfel, poliția l-ar fi ridicat deja.

Toate bănuielile sale fuseseră confirmate în legătură cu Loretta Obinski și rolul pe care îl jucase ea în viața lui Stephan Martigny. Totuși, acest lucru îl făcea să-și pună un mare semn de întrebare, căci între el și Loretta Obinski și, în plus, ceea ce ghicea că se ascunde în spatele ei, exista o imensă gaură neagră inexplicabilă și totodată de neînțeles. Brusc, avu sentimentul atroce că o mână nevăzută i-o dirijase pe a lui în clipa în care apăsase pe trăgaciul pistolului Sig.

* * *

— V-o prezint pe Linda, spuse Marcello Boncompagni. Ea a făcut adevărate minuni. Știți cum am cunoscut-o?

— Nu, zise Malko, în timp ce inspecta micul apartament în care domnea dezordinea. Toți pereții erau acoperiți cu tablouri ce aveau același subiect: în absolut toate apărea zburdalnicul Pinocchio în toate ipostazele posibile. Dar zglobiul personaj apărea peste tot: păpuși, statuete, bibelouri.

— Eu tocmai divorțasem, spuse informatorul de la CIA. Am intrat în farmacie și i-am spus că am mătreață și... coarne. Ea mi-a răspuns că pentru mătreață nu prea avea ce să-mi facă, în schimb pentru corne, avea ea un leac special...

Linda pufni. Era o brunețică slăbuță, cu părul creț, iar ochii parcă înotau în lichid seminal. Îl servi pe Malko cu un Martini, iar pe Marcello cu un coniac Defender vechi de cinci ani.

— Aveți noroc! îi spuse ea lui Malko în timp ce îi dădea băutura.

— De ce?

— Mai întâi, pentru că farmacistul care se ocupă de laboratorul de la Vatican a fost coleg cu mine. Asta a ușurat mult lucrurile. Și-apoi, pentru că pe 17 ianuarie, o singură persoană a venit din afară la farmacia Vaticanului.

Malko simți cum pulsul o ia razna precum o rachetă.

— Ați identificat-o?

— Da. Acea persoană se numește Loretta Obinski. A venit să caute un antibiotic destul de greu de găsit.

— Aveți adresa ei?

— Da, locuiește pe Via della Farnesina la numărul 174.

— Este aproape de hotelul *Hilton*, precizează Marcello.

Malko își notase cu grijă adresa. În sfârșit, a reușit să facă un pas uriaș! Cina se derulă în continuare cu spagheti, cu Defender și Martini *bianco*.

Când Malko se sui la volanul Mercedesului, îl durea îngrozitor capul, dar se hotărî totuși să se ducă să vadă unde locuia misterioasa necunoscută. Via della Farnesina cobora drept în pantă lină alternând cu viraje succesive, care pleca din vârful colinei și ajungea în apropierea stadionului. Era imposibil să oprească la numărul 174, situat chiar într-o curbă. Trotuarele erau înguste și fu nevoit să parcheze într-o înfundătură din vecinătate, ca să poată să se întoarcă.

La numărul 174, se afla o clădire cu șase etaje, cu balcoane mari, ce respira opulență. Avea și interfon cu numerele apartamentelor. Malko se gândi că se ostenise de pomană. Roma nu ducea lipsă se femei singure tentate de carnea proaspătă.

* * *

— Nimeni nu știe nimic despre această Loretta Obinski. Nici noi, nici omologii noștri din SISMI și nici poliția italiană, îl anunțase Rick Peretti a doua zi înainte de prânz.

— Totuși, are un nume străin, observă Malko.

— Așa este, însă nu avem fișe pentru toți străinii. Mi-e teamă că va trebui să intrați în legătură cu ea, conchise șeful Centralei CIA. Nu vreau să tratez pe ocolite cu italienii. Ei nici nu știu de ce mă interesează această femeie.

— Obisnki este un nume răsăritean, zise Malko. Ar trebui să întrebăm alte servicii...

— Chiar asta vom face. Însă, pentru moment, este rândul dumneavoastră să intrați în joc.

Malko știa. Când părăsise Via Veneto, se îndreptase direct spre Via Colli della Farnesina. În clipa în care voia să parcheze în înfundătura din apropierea numărului 174, inima îi tresări în piept: în fund, staționa un Subaru 4 x 4 negru cu geamuri fumurii!

Opri imediat și se duse să arunce o privire. Văzu interiorul îmbrăcat în piele roșie și câteva reviste pentru femei. Era cu siguranță mașina zărită de Gina de la Torre. Era riscant să rămână aici, dar găsi rapid o soluție. Via Colli della Farnesina urca pe colină de la Via Camilleluccia până la Tibru, devenind Via Olimpica. Între ele nu exista nici un drum de legătură. Luă telefonul mobil și îl sună pe Marcello Boncompagni ca să-i spună despre ce

este vorba. Malko va pândi pe Via Camilleluccia, iar Marcello, pe Via Olimpica. Astfel, vehiculul 4 x 4 nu putea să le scape.

După zece minute, telefonul sună. Marcello era acolo cu motoreta. Malko se duse până la benzinăria ERG și staționă acolo ca și cum ar fi vrut să dea un telefon.

La ora unu și zece, botul negru al masivului Subaru apăru la intersecție. Nu puteau distinge cine se afla înăuntru. Malko porni în urma lui. Vehiculul se îndreptă spre vest, apoi vira și intră pe Via Trionfale. În final, ajunse în parchingul hotelului *Hilton!*

Aflat la o distanță destul de mare, Malko văzu două femei coborând și îndreptându-se spre hotel. O blondă în costum de tenis și o roșcată elegantă, într-o ținută sexy. Intrară împreună în hotel, iar Malko, fiind obligat să parcheze mașina, nu putu să le urmeze imediat.

Când ajunse în sfârșit în hol, cele două femei dispăruseră. Se duse la terenul de tenis. Blonda zveltă începuse deja să joace. Cealaltă dispăruse. Putea să se fi dus la club sau la piscină. Se îndreptă așadar spre piscină și o găsi acolo. Costumul de baie verde îi scotea în evidență părul lung și acaju. Se și instalase într-un șezlong, pe burtă, ocupată cu cititul, cu picioarele puțin depărtate și bazinul cambrat. Se urcă în camera lui și o cercetă din nou de la balcon. Lângă ea venise un bărbat care se așezase pe șezlongul de alături. Oare aceasta era Loretta Obinski? Firește, ar fi putut să o cheme la telefon, dar nu ar fi făcut altceva decât să-i atragă atenția.

Brusc îi veni o idee strălucită. O singură persoană o mai văzuse cu Stephan Martigny: Eliane, ospătărița de la *Apa Vie*. Îl anunță pe Marcello pe celular, apoi coborî. Nu mai avea nevoie acum de informator.

* * *

La *Apa Vie* erau ocupate doar trei mese, deși în salon domnea o răcoare binefăcătoare. Eliane, tot în veșmântul ei verde, îl întâmpină zâmbind.

— Astăzi sunteți singur?

— Da, zise el în timp ce se așeza.

Așteptă să ajungă la cafea, apoi îi făcu semn.

— Eliane, aș dori să-mi faceți un serviciu.

Fața negresei se lumină.

— Cu cea mai mare plăcere!

— Vă lasă să mergeți în oraș?

— Bineînțeles, zise ea râzând, în afara orelor mele se serviciu. Am și vizitat câteva biserici și muzee.

— Astăzi sunteți liberă?

Ea se uită la el nedumerită.

— Da, după ce termin, până la ora șase. De ce?

Acum sosise clipa cea mai grea.

— Am nevoie de dumneata, zise Malko. Știți că sunt ziarist. Fac o anchetă în legătură cu acel nefericit ofițer din Garda elvețiană, Stephan Martigny. Mi-ați spus că a venit aici însoțit de o tânără încântătoare. Cred că am dat peste ea, dar aș vrea să fiu sigur. Dumneavoastră sunteți singura persoană care ar putea să o recunoască... Știu unde pot s-o găsesc astăzi. Ați vrea să veniți cu mine ca să mă liniștesc?

Tânăra lucrătoare misionară rămase țintuită locului. Îi trebui mult timp ca să înțeleagă ce voia Malko de la ea. În sfârșit, răspunse cu voce tremurătoare:

— Nu știu dacă aș recunoaște-o. A trecut atâta timp...

— Sunteți singura persoană! insistă Malko. Este important. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

Privirea lui aurie părea să o magnetizeze. Profita cât putea de farmecul lui. În cele din urmă, negresa se hotărî.

— Mă duc să-l întreb pe șef, spuse ea. Dacă îmi dă voie, vin cu dumneavoastră.

— Ba nu, o contrazise Malko, nu-l întrebați nimic. Vă aduc eu înapoi.

Simțea că fata oscilează și se hotărî să împingă lucrurile mai departe. Se ridică și puse banii pentru consumație pe masă.

— Am parcat mașina în Piazza Coronari, la vreo douăzeci de metri mai departe. Un Mercedes negru. Vă aștept. Încercați să veniți.

El plecă zâmbind.

Era albă sau neagră. Se așeză la volanul Mercedesului, reglă aerul condiționat și începu să numere minutele. După o jumătate de oră, în momentul în care își luase gândul, zări o siluetă ieșind pe ușa alăturată localului *Apa Vie*. Era Eliane, îmbrăcată într-un tricou albastru deschis strâmt pe ea și în jeanși. Așteptă să ajungă în dreptul mașinii, apoi îi deschise portiera.

— Credeam că ați plecat deja! spuse ea în timp ce se urca în Mercedes. O, ce frig e aici!

Malko reglă climatizorul la mai mic și demară.

— De ce ați crezut că am plecat?

Ea lăsă capul în pământ încurcată.

— Nu este bine ce am făcut. Am mințit. I-am spus șefului meu că mă duc la biserică... Fiindcă trebuie să mă spovedesc.

— Dar acesta nu este un păcat major, o liniști Malko, și-apoi, îmi faceți un serviciu enorm.

Trecuseră peste Tibru, iar acum urcau spre Monte Mario. Eliane părea puțin mai destinsă. Dacă Malko nu ar fi știut în ce stare de spirit se află, ar fi crezut că stă alături de oricare fată „normală". Negresa îl întrebă brusc:

— Unde mă duceți?

— La *Hilton*.

Ea tresări atât de violent, încât Malko crezu că va sări din mers. Îl privea înnebunită cu ochii mijiți.

— La hotel! Dar...

— La piscină, preciză imediat Malko.

El îi spuse despre ce este vorba și fata se liniști, dar observă:

— Nu mi-am luat costumul de baie.

— Nici nu aveți nevoie. Piscina se vede din balcon...

— Va trebui să urc în camera dumneavoastră?

— Doar ca să vă uitați la piscină.

Își făcu repede semnul crucii și clătină din cap.

— Sunt convinsă că nu îmi spuneți adevărul. Am fost prevenită în legătură cu tipi ca dumneavoastră. Dar nu veți obține nimic de la mine.

Malko nu se putu abține și izbucni în râs.

— Eliane, eu nu mai sunt la vârsta la care să sărut o fată cu forța. Ceea ce vreau de la dumneata este doar să o identifici pe acea femeie.

Tânăra carmelită nu mai scoase nici un cuvânt până în momentul în care intrară în parcarea de la *Hilton*. Ea îl urmă ascultătoare, minunându-se de luxul din hotel. Mai greu a fost când au ajuns pe culoarul de la etajul al patrulea, când o apucase din nou panica și voise să dea bir cu fugiții. Malko aproape că o târâse până în cameră și nu răsuflă decât atunci când închisese ușa în urma lor.

— Să mergem pe terasă, îi ceru el.

Ea se grăbi de parcă ar fi fugit de diavol. Malko o ajunse și se uită la piscină. Fata în costum de baie verde era tot acolo. Lângă el, Eliane rămase stană de piatră. Când o luă de braț, își dădu seama că tremură.

— Este fata în costum verde. O vedeţi?
— Da.
— Ea este?
— Nu ştiu, e prea departe.
El nu îşi dăduse seama că, de la această distanţă, era foarte greu să recunoşti pe cineva. Îi rămânea un singur lucru de făcut.
— Eliane, mergem să bem ceva la piscină. Ca să nu batem la ochi, vom merge în costume de baie.
Ea tresări.
— Dar nu am costum!
— Cumpărăm de jos, de la magazin.
— Nu, nu vreau!
El o prinse brusc de coate şi o obligă să se uite la el.
— Eliane, începu el cu voce blândă, sunteţi o fată drăguţă, dar nu vreau să vă violez. Mai ales la marginea piscinei, de faţă cu alte persoane. Vă mai reţin încă o jumătate de oră, după aceea, vă duc înapoi. Este *foarte* important.
Copleşită, fata nu mai spuse nimic. Coborâră şi se duseră la galeria cu magazine. Malko alese pentru ea un costum de baie negru decent, dintr-o singură piesă, cu o croială clasică, apoi urcară.
— Duceţi-vă în baie ca să vă schimbaţi, acolo sunt şi halate.
După cinci minute, Eliane apăru înfăşurată într-un halat de baie, cu picioarele goale, cu privirile în pământ şi moartă de ruşine.
— Acum este rândul meu! făcu Malko.
Ieşi şi el din baie în costum şi în halat ca să nu o sperie şi îi zâmbi.
— Terminăm imediat. Ştiţi să înotaţi?
— Da.
Coborâră la subsol şi trecură prin club ca să ajungă la piscină. Malko îi ceru unui ospătar să le instaleze două saltele. Avea noroc, căci o pereche îşi strângea lucrurile ca să plece, eliberând două şezlonguri exact lângă femeia care îl interesa şi care nu îi vedea decât din spate. Îşi scoase halatul şi rămase doar în costum. Eliane îl strângea pe al ei.
— Dezbrăcaţi-vă şi dumneavoastră, şopti Malko. Şi papa se scaldă, ştiţi doar...
Consimţi cu părere de rău să se dezbrace în costum de baie. Malko nu se putu abţine să nu admire pieptul ascuţit, pântecele plat şi bazinul extraordinar de cambrat specific negreselor. Surâse şi îi spuse încet:

— Relaxați-vă, nimeni nu știe că sunteți aici. Ce doriți să beți?

— Un suc de portocale.

El dădu comanda și o trase pe marginea piscinei. Femeia în costum verde stătea cu spatele la ei, preocupată de discuția aprinsă cu vecinul ei.

Săriră amândoi în apă. Tânăra carmelită înota perfect și, până la urmă, reuși să se relaxeze.

— Cred că visez, zise ea. Dacă m-ar vedea șeful acum!

— Nu faceți nimic rău. Nu ați înotat niciodată de când sunteți la Roma?

— Ba da, de câteva ori. Lângă Ostia, dar mergeam în grup. Ni s-a spus să nu ne amestecăm cu ceilalți oameni.

Se apropiară de margine și se așezară cu coatele pe bordură, vizavi de roșcata cu ochelari de soare. Eliane o cerceta cu atenție.

— Cred că este ea, murmură fata, dar nu sunt sigură din cauza ochelarilor. Are ochi albaștri.

— Sper să-i dea jos, spuse Malko. Veniți, au sosit băuturile.

Ieșiră din apă și Eliane se înfășură imediat în halatul ei. Femeia roșcată se întoarse, iar Malko avea impresia că îl observa din spatele ochelarilor de soare. Deodată, ea se aplecă, luă un pachet de Gauloises blondes din geantă și scotoci în continuare după brichetă.

Malko nu pregetă nici o secundă. Luă bricheta Zippo cu blazon din etuiul ei și se grăbi spre ea.

— *Prego, signora.*

Flacăra se afla deja la un centimetru de țigară. Roșcata trase profund, suflă fumul, apoi își scoase ochelarii cu un gest senzual. Avea niște ochi albaștri minunați și un zâmbet de cocotă. Îi aruncă lui Malko o privire atât de înfocată, încât l-ar fi trezit la viață și pe cel mai blazat bărbat din lume.

— *Grazie mille, segnor.*

Pe fruntea ei stătea scris cu litere de foc: „Bună de regulat". Tipul de lângă ea îi întinse bricheta cu câteva clipe mai târziu, iar ea se întoarse, în aceeași poziție, dar cu picioarele puțin mai depărtate ca înainte. Malko se așeză din nou în șezlong. O auzi pe Eliane șușotind:

— Ea este! Acum sunt sigură.

Loretta Obinski se ridică cu țigara în mână și se îndreptă spre club cu un mers care îi făcea să saliveze pe toți bărbații de la șapte, la șaptezeci și șapte de ani, care erau de față în acest moment. Malko o urmări cu privirea.

Nu era genul nevestei singure, ci al unei păsări de pradă cu privirea rece ca gheața. O ticăloasă în fața neantului. O femeie sigură de ea și de frumusețea ei. Oare ce găsise la un țărănuș sărăntoc de douăzeci și trei de ani, de altfel frumos, când ar fi putut să aibă orice bărbat din lumea asta?

Sigur că legătura ei cu Stephan Martigny nu se baza numai pe sex. La urma urmei, trebuia să mai fie un motiv, iar Malko trebuia să-l găsească.

Capitolul VIII

Malko se întoarse spre Eliane care își pusese din nou halatul de baie. Avea nevoie să fie sigur.

— Sunteți *absolut* sigură că este femeia pe care ați văzut-o cu Stephan Martigny la *Apa Vie?*

— Sunt sigură, confirmă lucrătoarea misionară. M-au frapat ochii ei albaștri. Este foarte frumoasă, dar se vede că e o păcătoasă. Haideți să plecăm, adăugă ea pe un ton rugător. Nu mă simt bine aici.

Nu mai avea nici un rost să o chinuie. Ea se ridicase deja în picioare... Oricum, reușise să afle esențialul. Imediat ce ajunseră în cameră, Eliane se grăbi să intre în baie. Ieși cu viteza fulgerului, îmbrăcată gata.

— Plec, spuse ea. O să merg pe jos.

— Nici vorbă, protestă Malko, vă conduc eu.

— Nu.

— Bine, atunci vă chem un taxi. Lăsați-mă măcar să mă îmbrac!

Era încă în costum de baie.

— Nu, nu vă deranjați.

Ea se grăbi spre ușă, dar el îi bară calea râzând. Fata își luase avânt atât de tare, încât era să-i cadă în brațe. I se păru că timpul s-a oprit în loc. Malko se aștepta ca fata să sară înapoi, de aceea nu o luase în brațe. Însă Eliane părea lipită de el, cu umerii și cu genunchii, de parcă o reținea o forță invizibilă. Simțea pe pieptul gol sfârcurile ei ascuțite. După câteva clipe, privirile lor se întâlniră. Cea a Elianei era încețoșată, grea, stranie. Malko văzu cum își apropie gura cărnoasă de a lui, apoi cum o strivește cu nepricepere și cu un soi de geamăt de durere. Avu senzația că o limbă enormă îi cucerește gura. Cu ochii închiși, Eliane, care își uitase jurământul de castitate, îl săruta cum a văzut în filme.

Gestul ei fusese atât de neaşteptat, încât el o sărută fără să stea pe gânduri. În timp ce o săruta, el îi mângâie prin tricou sfârcurile. Imediat, unghiile tinerei negrese i se înfipseră în ceafă, precum ghearele unei pisici într-un biet şoricel. Lipită strâns de el, îşi legăna bazinul cu mişcări furioase şi violente. Îmbrăcat doar în costumul de baie, primea cu precizie, fiecare mişcare a tinerei. De fiecare dată când îi atingea sânii pietroşi, ea îşi afunda mai tare limba în gura lui, iar unghiile îi zgâriau ceafa şi spatele. Ea simţea că pluteşte, ca posedată.

Îşi dădu seama deodată că ea se freca nebuneşte de slipul lui care îi ascundea erecţia din ce în ce mai incomodă. Mişcările ei deveniseră din ce în ce mai rapide, nemaiputându-se controla. Ea îl muşcă de buză până la sânge. Nu voia să-i facă plăcere, însă situaţia era atât de excitantă, încât ajunsese să se poarte ca un licean. Eliane sigur era virgină, dar instinctul de femeie nu o înşela. Zvâcnirile membrului pe care le simţea prin jeanşi declanşară în ea o serie de cutremurături violente ce îi apropiau şi mai mult bazinul de Malko. Scoase un răcnet îngrozitor de agonie în timp ce unghiile zgâriau cu putere pielea de pe spinarea lui Malko. După câteva secunde, ea se desprinse din îmbrăţişare, gâfâind încă, tremurând din cap până în picioare şi se uită fix la el cu o privire halucinantă.

— Sunteţi dracul gol! murmură ea, apoi se îndreptă în fugă spre uşă şi dispăru.

Când Malko ajunse la lifturi, nu o mai găsi nicăieri. Fată o fată care îşi nesocotise jurământul de castitate... Malko o mai simţea încă juisând cu zvâcniri sălbatice, de animal. Ceafa şi spatele îl usturau îngrozitor. Se uită în oglindă. Era brăzdat de dâre sângerii.

După ce îşi schimbă costumul de baie, se instală la telefon şi îl sună pe Rick Peretti. O găsise pe amanta lui Stephan Martigny, însă acest lucru punea mai multe probleme decât ar putea el rezolva.

Telefonul suna când, deodată, auzi bătăi în uşa de la intrare. Probabil că Eliane avea remuşcări. Se duse să deschidă. Loretta Obinski stătea ţeapănă în faţa lui, în costum de baie, cu şoldurile acoperite cu un voal galben şi minunaţii săi ochi albaştri privindu-l cu ironie. Ţinea în mâna dreaptă un mic obiect dreptunghiular pe care i-l întinse.

— V-aţi uitat bricheta pe şezlong, zise ea cu glas suav. Chelnerul mi-a spus numărul camerei, aşa că am preferat să v-o aduc eu. Este foarte frumoasă, putea să v-o fure cineva...

Malko luă bricheta din argint masiv.

— Vă mulțumesc mult de tot. Intrați.

El o luă înainte, uitând în ce hal era spinarea lui. Când trecu prin fața oglinzii, își aduse aminte. Parcă îl zgâriase o pisică... Se întoarse și întâlni privirea batjocoritoare a Lorettei. O lucire desfrânată plutea în ochii de peruzea.

— Prietena dumneavoastră de culoare este o femeie focoasă, îi zise ea surâzând.

Era greu să-i explice că era vorba de o semi-călugăriță și că era oricum, numai focoasă, nu...

— Doriți să beți ceva? îi propuse Malko.

Se întreba de ce venise la el. Sau agăța bărbați cu nerușinare, ori trebuia să fie altceva la mijloc. Dar cum ar putea să afle?

— Cu plăcere, acceptă ea, dacă aveți șampanie...

Luă din minibar o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs din 1990 și o destupă. Se așezară pe terasă care dădea spre piscină. Loretta luă o țigară Gauloises blondes din poșetă, iar Malko i-o aprinse cu bricheta Zippo adusă de ea.

Tânăra femeie se purta de parcă se cunoșteau de când lumea. Chiar și cel mai mic gest al ei era o provocare. Când își muta un picior peste celălalt, o făcea cu o încetineală calculată, dând impresia că se oferă. Era o vampă extrem de stilată. Era plină de brățări, de lănțișoare, de inele și avea un ceas superb Breitling Callistino cu curea din piele de crocodil portocalie. Pe deasupra, era machiată cu multă grijă. Telefonul portabil sună, iar ea răspunse cu voce de îndrăgostită, spuse câteva vorbe în italiană, apoi mai ceru puțină șampanie. Celularul mai sună de trei ori, dar nu mai răspunse.

— Veniți des la *Hilton?* o întrebă Malko.

— Da, îmi place foarte mult piscina, locuiesc aproape și nu lucrez. Fostul meu soț are grijă de mine să nu-mi lipsească nimic... adăugă ea cu un zâmbet complice.

Telefonul începu să sune din nou. De data asta, nu mai contenea.

— Nu răspundeți?

Ea puse telefonul pe masă și zise făcând o mutră plictisită:

— Ba da, o să răspund...

Se ridică foarte calm, își desfăcu voalul din jurul coapselor, fixându-l pe Malko cu privirea.

— Ați putea să-mi faceți un serviciu?

— Firește.

Ea se duse şi se sprijini de balustradă, cu bazinul cambrat în mod intenţionat, apoi se întoarse spre Malko.

— Vreţi să veniţi în spatele meu? Cât puteţi de aproape.

Mirat şi intrigat, Malko se ridică şi făcu ceea ce îi ceruse ea. Îşi lipi pântecele de crupa tinerei femei.

— Şi mai aproape, îi ceru ea. Lipiţi-vă strâns de mine.

De data asta, el se lipi de ea, stând cu faţa în părul acaju. Femeia simţi iarăşi că atingerea aceasta nu îi era indiferentă lui Malko... Se prefăcu că nu observă nimic şi spuse râzând:

— Îl vedeţi pe tipul acela în slip roşu?

— Da.

Era bărbatul lângă care stătuse ea mai devreme.

— El mă sună. Am făcut imprudenţa să am o aventură cu el şi acum nu mă mai lasă în pace... Este din Genova şi e nebun de gelozie! Când am plecat să vă aduc bricheta era furios foc. Mi-a spus că mă duc să mă regulez. De aceea mă sună întruna. Măcar acum va fi sigur! E amuzant, nu-i aşa?

Această perversitate îl excită până la urmă pe Malko şi se pomeni ca un maimuţoi în călduri, sprijinit de crupa tinerei femei care îi făcea semne vesele amantului ei de lângă piscină. Ea se întoarse imediat către el cu un zâmbet carnasier. Mâna ei plonjă direct spre slipul întins de erecţia şi prinse sexul încordat, prefăcându-se surprinsă.

— Hei, nu am spus că vreau să mă regulez cu dumneavoastră. Nici măcar nu ne cunoaştem!

Însă, în ciuda vorbelor, atitudinea ei arăta cu totul altceva. Degetele rămaseră încleştate pe membrul rigid şi nu protestă atunci când Malko îi mângâie pieptul. Se gândea că se joacă cu nervii lui, când brusc, ea îl respinse.

— Nu! Nu acum! Nebunul ăla de Maurizio poate să vină din clipă în clipă. Poate altă dată.

Merita cu prisosinţă medalia de aur la olimpiada vampelor.

— Întotdeauna vă purtaţi ca acum? o întrebă Malko vexat.

Înainte de a-i răspunde, ea îşi mai turnă un pahar de şampanie pe care o bău ca pe apă.

— Mă doriţi? îl întrebă ea în timp ce intra în cameră.

— Ba nu! protestă Malko, mai în glumă, mai în serios.

Ea îl îmbrăţişă imediat şi îl sărută cu pasiune. Dar din păcate, pasiunea nu dură mult, că ea se şi îndepărtă de el.

— *Ciao!*

— Când aş putea să vă mai văd?

— Nu ştiu. Sunaţi-mă. Vă dau numărul de pe mobil: 03356783221.

Plecase deja, unduindu-şi şoldurile puse în valoare de voalul gălbui. Malko îşi termină şampania, simţindu-se frustrat. Pentru o singură zi era prea mult. Se uită la bricheta Zippo aruncată pe pat. Oare ce joc făcea Loretta Obinski? La prima vedere, era o vampă exaltată, dar deloc şmecheră. Personalitatea ei se lega perfect cu ceea ce se petrecuse cu tânărul ofiţer din Garda elveţiană. Doar nu avea să refuze puţină prospătură...

Ieşi pe balcon şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Loretta Obinski stătea culcată lângă genovezul ei pe acelaşi şezlong, făcând pur şi simplu dragoste pe marginea piscinei. Furios, Malko formă numărul de pe mobil şi auzi imediat vocea melodioasă a tinerei.

— *Pronto!*

— Sunt eu, făcu Malko, tipul din camera 357. Vreţi să cinaţi cu mine?

Auzi un schimb furios de cuvinte în italiană, apoi vocea Lorettei:

— Bineînţeles! Să ne întâlnim la ora şase în Piazza Medaseno di Oro. *Ciao!*

El închise stupefiat. El spusese „să cineze", nu „să savureze". Doar dacă nu cumva ea prefera, contrar uzanţelor, să facă dragoste înainte de masă...

Acum trebuia să-l pună la curent pe Rick Peretti cu descoperirile neaşteptate ale anchetei sale. Nu mai este necesară precizarea că reuşise să întineze jurământul de castitate al unei călugăriţe inocente de la Immaculata Conception...

* * *

Şeful Centralei CIA nu îşi ascundea stupoarea. După ce ascultă povestea lui Malko, trase un fum din ţigară şi conchise:

— Pe scurt, ceea ce aţi descoperit dumneavoastră se potriveşte perfect cu ipoteza unei legături „nevinovate" între Loretta Obinski şi Stephan Martigny.

— În afară de un singur amănunt, îl contrazise Malko. Ea nu pare să se ascundă. A divorţat, deci este liberă.

— Poate că a fost numai un joc, lansă americanul.

— Poate, recunoscu Malko. Dacă Gina de la Torre nu ar fi dispărut, aş fi gândit şi eu tot ca dumneavoastră. Însă dispariţia ei nu are nici o explicaţie. Dacă a fost o crimă înfăptuită cu sadism,

am fi găsit cadavrul până acum. Și-apoi mai este și cererea recompensei care seamănă mult cu o momeală. Săracii nu sunt răpiți niciodată. Iar toată lumea este conștientă că Vaticanul nu va da o lețcaie.

— Care este explicația dumneavoastră?

— Nu am nici una. Numai o supoziție. Au făcut-o pe Gina să dispară ca să nu o poată identifica pe Loretta.

— Gina de la Torre a dispărut și, cu toate astea, dumneavoastră ați descoperit-o pe Loretta...

— Dacă informatorul dumneavoastră Marcello Boncompagni nu avea o amantă farmacistă, nu aș fi descoperit-o *în vecii vecilor.*

Momentul de tăcere se prelungi, apoi Rick Peretti îl întrerupse:

— Bine, zise americanul, să admitem că așa este. Atunci, *cine* a provocat dispariția Ginei de la Torre și în ce fel poate fi periculoasă identificarea Lorettei pentru acel cineva?

— Sau lucrurile s-au derulat așa cum credem noi, sau este altceva la mijloc, conchise Malko.

— Ce anume?

— Nu am la mine globul din cristal, replică Malko. Iar în stadiul în care ne aflăm, nu există nici un fel de *hard evidence*[1], ci numai un sentiment confuz. Dacă „Werder" a avut un complice la Vatican, poate ar fi bine să căutăm pe această latură. Dar Loretta Obinski nu e în măsură să mă ducă la Sfântul Scaun. Dintre persoanele cunoscute de noi, una singură ar putea să mai știe câte ceva: duhovnicul lui Stephan Martigny, părintele Hubertus, pe care însă nu îl găsesc.

— Mi-a venit o idee, spuse brusc Rick Peretti. Voi reactiva o „infrastructură" adormită.

— Care?

— În urmă cu cincisprezece ani, începu americanul, ne-a venit ideea să organizăm o structură de primire a fugarilor din Uniunea Sovietică. Am stabilit sediul la Viena și am încredințat organizația unui preot „sigur" care a fost recomandat de prietenii noștri de la Vatican. Părintele Guidotti Olizo. Până în 1990, a primit evrei, catolici, ortodocși etc. Bineînțeles că nu toți reprezentau un interes pentru noi, dar am reușit să adunăm o grămadă de informații. Când Uniunea Sovietică s-a destrămat, această rețea nu mai avea nici un motiv să mai existe. Atunci, am ajutat-o să se reorienteze și am finanțat un magazin în care părintele Olizo se ocupă de vânzarea și de exportul de icoane. Cu această ocazie, el își face o groază de relații la Vatican.

— Icoane?

---

1. Dovadă (n.a.)

— Stați liniștit că sunt false. Toate sunt făcute aici, în Italia. Dar acest comerț îi permite un trai destul de bun. Și, în plus, nu apelează așa de des la noi. În privința părintelui Hubertus ne poate ajuta. Și cu celelalte, cine știe?

* * *

Masivul Subaru 4 x 4 negru era oprit în fața unei *tabaccheria*. Malko opri Mercedesul în urma lui și veni lângă Loretta Obinski. Tânăra fuma și asculta muzică.

— Unde vreți să mergeți? o întrebă el. Este prea devreme pentru cină...

Ea îi zâmbi vesel și cu candoare.

— La cumpărături. În seara asta, vreau să vă fiu pe plac. Am văzut o rochiță foarte strâmtă la Hervé Léger și avem timp ca să o cumpărăm. Mergem cu mașina mea.

Cu stomacul făcut ghem, Malko nu zise nici pis. Loretta conducea ca o vampă tahitiană. Trebuie să aibă tupeu nu glumă o femeie care vrea o rochie de la un bărbat pe care îl cunoaște numai de două ore... Dar, ca întotdeauna, CIA plătește.

Conducea nebunește și ajunseră pe Via del Babouino doar în douăzeci de minute, aflată mai jos de Piața Spania. Rochia alb cu negru de la Hervé Léger era într-adevăr superbă și nu costase decât o mie de dolari. Loretta își asortase și pantofii cu rochia. În mașină, Loretta îi dădu un sărut scurt lui Malko.

— O să petrecem o seară minunată, îi promise ea. Știu o cârciumă foarte simpatică în apropiere de Piazza del Popolo.

„Cârciuma" de lux avea niște prețuri de ți se ridica părul în cap. La început, Loretta comandă o sticlă Taittinger Comtes de Champagne rosé din 1993, mai scumpă decât un diamant. Iar pastele cu trufe valorau salariul pe o lună al unui italian obișnuit. Poate că seara era ea minunată, însă și consumația era scumpă.

Loretta parcă era băgată în priză. Avea privirea vioaie, se mișca întruna, fuma țigară de la țigară, încât Malko se întreba dacă nu ar fi bine să nu mai stingă deloc bricheta, ci să o lase să ardă în continuu. Femeia începu să se liniștească numai după ce termină prima sticlă de șampanie și spaghetele cu trufe care costaseră o avere.

— Povestiți-mi despre dumneavoastră, îi ceru Malko.

— Sunt o femeie liberă, începu Loretta. Am locuit la Praga, unde am și crescut. Voiam să ajung actriță de film, dar am fost obligată să aștept optsprezece ani ca să plec din țară ca fotomodel. Am bântuit mai mulți ani prin Europa. A fost nemaipomenit. Locuiam un pic aici, un pic pe colo și câștigam mulți bani. Mamei mele i-am făcut cadou un magazin de cosmetice... Iar eu am pus un ban deoparte.

— Nu v-a fost greu să ieșiți din Cehoslovacia?

Loretta aprobă cu o mișcare a capului și mai bău o înghițitură de șampanie.

— Ba da, firește! Dar am avut un amant cu funcție mare în partid. Întotdeauna îmi obținea vizele de ieșire. Mai era și frumos pe deasupra. Din păcate, era însurat și avea copii. După aceea, lumea s-a schimbat, iar eu am devenit cetățean al unei țări libere. Am continuat să pozez, apoi l-am întâlnit pe soțul meu, un italian fermecător, proprietarul unui șantier naval, care s-a îndrăgostit nebunește de mine. Ne-am căsătorit în Mexic. A fost foarte romantic. Căsnicia noastră a durat zece ani. După aceea, ne-am despărțit. Nu mai voiam să mă mai simt ca într-o colivie. Mi-a lăsat apartamentul și îmi dă foarte mulți bani. Dar niciodată atâția cât mi-aș dori eu, adăugă ea zâmbind.

În timp ce vorbea, gusta din șampanie. Mai începură încă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rosé. Sub exuberanța, sub relatarea deschisă și veselia puțin cam forțată, Malko ghicea o tristețe și o tensiune permanentă. Privirea îi oscila ades. Își mai aprinse o țigară.

— Relaxați-vă, o sfătui Malko.

— Asta și fac, răspunse Loretta în timp ce sufla fumul, dar sunt foarte nervoasă. Nu dorm prea bine. Uneori, nu închid ochii până la cinci dimineața. Atunci mă scol din pat și fac gimnastică.

Brusc, frumoșii ei ochi albaștri căpătară o privire melancolică.

— Și dumneavoastră? zise ea. Cine sunteți?

Malko se pregătise pentru această întrebare.

— Eu sunt un anticar austriac. Am venit la Roma ca să văd ce pot să mai achiziționez. Lucrez la Viena, pentru Sotheby's.

— Ah, ce frumos.

El avea senzația că abia îl auzea. Terminară masa și, când ajunseră la cafea, ea remarcă:

— Prietena dumneavoastră, negresa, este foarte frumoasă. De ce nu sunteți cu ea în seara asta?

— Nu este prietena mea, răspunse Malko.

Loretta pufni:

— Ca să se distreze, v-a zgâriat spatele în halul ăsta? Ce bine e să fii discret! Pe mine nu mă deranjează să spun că am cunoscut mulți bărbați. La Praga, am luat lecții de teatru și m-am culcat cu mulți băieți. Era ca un fel de pariu. M-am îndrăgostit de multe ori, dar nu a durat mult. Așa că, fiți atent...

Când plecară din restaurant, Loretta se clătina încetișor pe picioare. Ea îl îmbrățișă pe Malko în mijlocul străduței întunecoase și îi șopti la ureche:

— Mai aveți chef să vă culcați cu mine? Prietena dumneavoastră v-a stors de vlagă...

Ca să-i demonstreze contrariul, Malko se opri și o lipi de un zid, iar ea își dădu numaidecât seama că putea să facă față. Loretta îi afundă o limbă abilă până la omușor, apoi spuse pe un ton amenințător și familiar:

— Vino!

Se urcară în Subaru și traversară Tibrul, apoi se opriră la intrarea în Trastevere, într-o piață superbă. Malko o urmă pe Loretta prin labirintul de străduțe până la o poartă plină de încuietori pe Vicolo del Bologne.

— Aici este garsoniera mea! zise ea râzând. Nu aduc pe nimeni la mine acasă. Soțul meu mă urmărește. Aici este garsoniera pe care o aveam când locuiam singură la Roma.

În spatele porții era o scară dreaptă pe care ea o urcă înaintea lui. Aprinse lumina și apăru o încăpere cochetă, cu tavanul jos. Malko zări doar canapeaua adâncă roșie care îl îmbia să o tăvălească pe această superbă creatură... Catalogul Roméo așezat pe măsuța joasă arăta de unde provine. Puse muzică clasică și îl înlănțui pe Malko cu brațele. Cu tocuri, era cât el de înaltă. Tonul lejer dispăruse. Ea era concentrată asupra sărutărilor și mângâierilor executate cu precizie. El îi strecură mâna pe sub rochia din strech, îi atinse pântecele, îndepărtând ușor nailonul care îl acoperea. Loretta se și lăsă pe vine în fața lui. Cât ai clipi, ea îi eliberă sexul și îl înghiți fără să mai stea pe gânduri. Era o pricepută nemaiîntâlnită, iar Malko nu se gândea decât să o posede cât mai repede.

Loretta nu își scoase rochia. Fără un cuvânt, ea se duse în pat și se așeză în patru labe, în poziția cea mai elocventă. Când el o posedă în această poziție, ea țipă scurt, apoi începu să se agite cu furie, de parcă ar fi vrut să scape de membrul bine ancorat în pântecele ei.

— Apucă-mă de șolduri, gemu ea.

Ca să fie sigură că o ascultă, ea îi luă mâna lui Malko. El explodă la scurt timp, copleşit de plăcere. Loretta era nemaipomenit de bună la pat.

Se întinse pe spate şi primul ei gest fu să-şi aprindă o ţigară, apoi zise:

— Mi-a plăcut foarte mult.

Malko se mulţumi să zâmbească. Avea prea multă experienţă ca să nu-şi dea seama că îl minţea. Fireşte că Loretta era excitată, dar nu ajunsese la orgasm. El observase lucrul acesta. Avea un corp robust, sănătos, coapse lungi şi musculoase, o figură de slavă, voluntară şi senzuală, cu pomeţii înalţi. Cu poftele domolite, el începu să se gândească. Ancheta lui progresase mult, dar acum se învârtea în cerc. Vocea Lorettei îl smulse din gândurile lui.

— Am un sentiment ciudat când vin aici...

— Credeam că ai un amant italian, zise Malko.

— Cu el mă întâlnesc în camera lui de la *Hilton*. Dar am mai avut un amant, un băiat foarte frumos cum n-am mai văzut pe aici, dar a murit.

— A murit?

Pulsul lui Malko se acceleră brusc.

— Da, spuse ea, nu citeşti ziarele? S-a petrecut o tragedie la Vatican. Un ofiţer din Garda elveţiană şi-a omorât şeful şi pe soţia acestuia. Apoi s-a sinucis.

— A fost amantul tău?

— Da. De câteva luni. L-am cunoscut când m-am dus la farmacia Vaticanului. Era foarte frumos, foarte dulce şi extrem de bine „dotat". Un etalon, nu altceva.

— L-ai văzut înainte de a muri?

— Da, cu câteva zile, sau poate cu o săptămână... Nu îmi mai aduc aminte.

— Crezi că a omorât într-adevăr acea pereche şi apoi s-a sinucis?

— Da, răspunse Loretta în timp ce dădea fumul afară. Stephan era un băiat fragil, pe care şeful nu îl simpatiza. Mi-a vorbit de mai multe ori despre medalia pe care trebuia să o primească. Devenise o obsesie pentru el. A trebuit să-l împuşte. Este foarte trist.

Ea se întinse cu poftă.

— Cred că o să mă duc la culcare. În sfârşit, mi-e şi mie somn. Şi asta datorită ţie.

*
* *

Colonelul Boris Solomatin contempla cu satisfacție biletul adus de unul dintre oamenii lui, pe care îl luase din cutia de scrisori „moartă“ din Villa Doria Pamphili. Scrisul Lorettei, dezordonat și cu multe greșeli de ortografie, îl amuza. Dar, oricum, conținutul îl liniștea. Luase în sfârșit legătura cu agentul amrican care locuia la *Hilton* și îl „hrănise“.

Solomatin nu își dădea seama cum de reușise CIA să ajungă până la Loretta, dar era un fapt. Lichidarea Ginei de la Torre nu servise la nimic, dar din păcate, nu putea să o dezgroape.

Colonelul Solomatin nu era un tip sangvin, dar nici un psihopat. Nu îi plăcea să omoare, era o dovadă de slăbiciune din partea lui, prin urmare, acest lucru putea conduce la un eșec. Însă misiunea lui consta în a proteja *cu orice preț* unica lui sursă.

Așeză mulțumit nota informativă a fostului agent ceh într-un dosar pe care îl puse într-un seif, apoi își aprinse un trabuc Coiba. De data asta spera să nu mai audă în viața lui de Stephan Martigny. Americanii nu trebuiau să-și mai pună întrebări. Știuse să tragă foloase dintr-o situație periculoasă. CIA obținuse din gura Lorettei Obinski exact ceea ce își dorea. Ea primise un ordin, își îndeplinise misiunea, iar acum trebuia să o rupă cu agentul american. Totul era aranjat. Marionetele fuseseră bine mânuite.

Capitolul IX

Pe o banderolă era scris cu litere negre pe fond alb: „CENTRO RUSSIA CATTOLICA". Magazinul de pe Via Falco, una dintre numeroasele străduțe fără trotuare din cartierul Borgo, nu era cine știe ce de capul lui. La fel ca multe altele, plin până la refuz cu suveniruri pentru turiști sau cu obiecte de cult.

Malko împinse ușa și zări trei încăperi în care se intra dintr-una într-alta. Pereții lor erau tapisați cu icoane noi-nouțe, de toate mărimile, viu colorate și la prețuri care sfidau orice concurență. Se vedea clar că erau icoane de serie. Această imagine evoca mai degrabă un bazar oriental decât o infrastructură a CIA...

Prima încăpere era pustie. În cea de-a doua, care era mult mai spațioasă, o blondină lucra la calculator. Avea părul creț ca un caniș, ochi mari albaștri și inocenți, ce mai, un cap de păpușă, nu altceva!

— *Prego? Signor?*

— Îl caut pe părintele Guidotti Olizo.

— Trebuia să vă întâlniți?

— Am un mesaj din partea părintelui Andrew.

— Așteptați.

Ea se ridică și se îndreptă spre fundul încăperii, apoi dispăru într-un birouaș. Pe sub bluza albă, se zărea sutienul, iar fusta extrem de scurtă era mulată pe șoldurile puțin cam pline, însă demne de toată atenția. Când se întoarse, Malko o văzu din față și privirea îi întârzie pe crucea mare din aur care se odihnea între sânii prea mari ca să fie cuminți.

La așa icoane false, așa o vampă veritabilă sau, mai bine zis, cum e turcul, și pistolul!

— Părintele Olizo vă primește imediat, îl anunță ea cu voce gravă.

Părintele Guidotti Olizo semăna cu un proxenet italian din filmele lui Fellini. Avea un chip frumos, dar fără culoare, cu o barbă grizonată, cu ochelari moderni Ray-Ban, o privire răutăcioasă, și un tors

puternic pe sub bretelele divers colorate. După ce îi strânse mâna lui Malko, se așeză la birou și îl întrebă făcându-i cu ochiul:

— Ei, ce mai face Ricky? Nu ne-am văzut de mult timp.

— Bine, răspunse Malko. Are nevoie de un mic serviciu.

El îi arătă fotografia părintelui Hubertus care apăruse în ziare. Părintele Olizo își mângâie barba mătăsoasă.

— Dacă bântuie pe la Vatican, nu va fi greu să aflăm *cine* este și din ce clan face parte. Italienii nu știu nimic?

— Nu.

— Prin urmare, nu este Opus Dei. Cei de aici se cunosc cu toții. Trebuie să mă interesez. Ne-am putea întâlni mâine?

— Tot aici?

— Nu. Ne întâlnim la cină într-un restaurant foarte drăguț, *Scapone*, pe Via San Pancrazio. Pe la nouă.

* * *

Loretta Obinski, de data asta îmbăcată într-un costum de baie argintiu, era mai ademenitoare ca niciodată. Cu toate acestea, când Malko veni să se așeze lângă ea, nici măcar nu se uită la el... Ori avea memorie foarte scurtă, ori era o fire schimbătoare...

— Vă mai aduceți aminte de mine? o întrebă cu ironie Malko.

Ea catadicsi să-și scoată ochelarii de soare, iar el îi văzu ochii încercănați.

— Scuzați-mă, nu am dormit prea bine azi-noapte, acum mă odihnesc.

Nu-l mai tutuia.

— Am putea cina împreună diseară?

— Nu. Genovezul meu este aici, la camera 808. Mă pândește. I-am promis că mănânc cu el. Poate altă dată.

Telefonul ei mobil sună, iar ea vorbi la telefon vreo douăzeci de minute, apoi se întinse din nou pe șezlong. Malko mai avea urmele unghiilor Elianei pe spate, dar nu avea chef să se ducă la *Apa Vie*. Nu voia să prihănească un suflet curat... În aparență, Loretta Obinski schimba bărbații precum costumele de baie. Oricum, nu mai avea ce să scoată de la ea. Totul era limpede. I se ceruse să o găsească pe amanta secretă a lui Stephan Martigny, iar povestea se oprea aici. Până a doua zi seara, nu mai avea ce face. Spera ca părintele Guidotti Olizo să-i aducă ceva noutăți.

*
* *

Terasa lungă de la *Scapone* era plină de gălăgie. Erau mulți „civili", dar și numeroase fețe bisericești în costume de pastori. De când se aflau aici, veniseră pe puțin douăzeci ca să-l salute pe părintele Olizo. Acesta îi comandă chelnerului un Defender cu gheață și o votcă pentru Malko, apoi oftă mulțumit.

— Roma este cu-adevărat un oraș foarte plăcut.

Era în „civil" și nu purta nici măcar gulerul specific pastorilor protestanți. Avea un pulover și niște pantaloni închiși la culoare. Nu ținea cont de indicațiile Sfântului Părinte conform cărora preoții trebuiau să „iasă în evidență".

— Ați aflat ceva despre părintele Hubertus?

Preotul zâmbi în barbă.

— Bineînțeles, Vaticanul este un univers transparent...

Era un fel de a spune...

— Ei, ce ați aflat?

— Este un preot tânăr cu un viitor frumos. Un bavarez recomandat cu căldură de episcopul de München. Provine dintr-o familie serioasă de catolici. El însuși foarte credincios, aproape la limita integrismului. S-a remarcat în parohia lui, iar episcopul lui l-a trimis la Vatican drept „factotum" pentru un tânăr episcop, monseniorul Volpone, care a fost numit recent la Secțiunea a Doua a Administrației pontificale.

— Ce face acolo?

— Ce „făcea". Asta s-a petrecut prin 1985. Cardinalul Casaroli, care a murit de curând, a organizat o secție micuță de diplomație paralelă, care avea drept scop să reia legăturile cu rătăciții de biserică. Pentru această treabă, aveau nevoie de preoți șmecheri, siguri și îndrăzneți. Se pare că părintele Hubertus a corespuns, fiindcă, atunci când Casaroli a slăbit hățurile, el a intrat în echipa cardinalului Gianfranco Galuzzi, la Secțiunea a Doua a Administrației. Cardinalul este secretar și se ocupă de relațiile cu alte state. Sunt Serviciile Secrete ale Vaticanului. În plus, ei țin de „Pepinieră" și au grijă de legăturile secrete cu serviciile secrete străine ce doresc să trimită mesaje. Mi-a spus că a organizat o mică celulă ca să supravegheze îndeaproape progresele lui Opus Dei în administrația Vaticanului. Părintele Hubertus al dumneavoastră lucrează chiar aici.

Malko se miră.

— Prin urmare, Sfântul Scaun a fost anunțat de BND-ul german despre activitatea de spionaj a lui Ludwig Hofenberg, iar cardinalul Galuzzi a știut tot timpul.

— Așa se pare.

— Oare a reușit să vorbească despre asta cu părintele Hubertus?

Guidotti Olizo zâmbi cu indulgență.

— *Caro* Malko, între un cardinal și un simplu *monsenior* este o distanță de la cer la Pământ, chiar dacă acesta din urmă are un viitor luminos în fața lui. V-am spus că părintele Hubertus lucrează pentru cardinal, însă există structuri ierarhice intermediare. Încă nu am aflat dacă este șeful lui direct. Dar, dacă vă interesează, voi afla.

— Mă interesează, confirmă Malko, deci este *monsenior*.

Intermediarul de la CIA zâmbi din nou.

— Toți clericii care lucrează la Curie timp de cinci ani sunt numiți în mod automat „preoții Sanctității Sale", fapt ce le conferă titlul de *monsenior*.

— Ce avantaje le aduce treaba asta?

— Nu cine știe ce, îi spuse părintele Olizo amuzat. Nu câștigă nici un bănuț în plus, însă au dreptul să poarte *talata filetata*, o sutană brodată cu fir roșu, cu o centură asortată, dar fără calotă roșie sau mov. Titlul de *monsenior* este pur și simplu onorific. Un tânăr ca părintele Hubertus trebuie să câștige în total trei milioane de lire pe lună, plus casă și masă. Dacă sunt mulțumiți de el, va fi avansat la rangul de „prelat de onoare". Este gradul superior *monseniorilor*.

— Părintele Hubertus are birou?

— Nu figurează pe lista *oficială* de la Curie. Sunt o grămadă ca el.

— Asta e tot ce știți?

— Da. Și așa este destul de mult. La Vatican, totul este secret. Dar voi încerca să aflu cu cine lucrează direct. Mâine seară, este o petrecere la monseniorul Milingo. Întotdeauna vin oameni interesanți.

Malko se gândea la informațiile părintelui Olizo. Nu progresa prea mult. Văzându-i pe toți acești preoți așezați la mese în jurul lor, îl întrebă brusc:

— Părinte Olizo, mi-ați spus că salariile de la Vatican sunt extrem de modeste. Cum se descurcă toți acești oameni din jurul nostru?

— Ah, *caro* Malko, acesta este miracolul împărțirii pâinii... Beneficiază cu toții de cadouri din partea congregațiilor din care

fac parte. Spre sfârşitul vieţii, cardinalul Casaroli — Dumnezeu să-l odihnească în pace! — şi-a construit o vilă cu două etaje din marmură albă, o minunăţie, nu altceva. Donaţii. Foarte generoase, de altfel, pentru toţi acei oameni care au fost devotaţi bisericii.

Îi şopti câteva cuvinte la urechea chelnerului care se întoarse cu o sticlă de coniac Otrad XO. În timp ce îşi încălzea paharul în căuşul palmelor, părintele Olizo zise:

— Şi noi, ceilalţi preoţi, suntem privaţi de multe bucurii ale vieţii. Deci, avem nevoie de altceva în schimb.

Malko achită nota de plată şi ieşiră din restaurant, despărţindu-se în parcare.

— Voi lucra în continuare pentru dumneavostră, îi promise părintele Olizo. Vă voi suna.

Imediat ce se urcă la volanul Mercedesului, Malko sună din nou la părintele Hubertus. Mesajul lui se încheia cu această ameninţare voalată: „Nu aş dori să fiu obligat să trec pe la cardinalul Galuzzi ca să pot vorbi cu dumneavoastră."

* * *

Părintele Hubertus se învârtea prin cameră cu stomacul strâns. Ascultase mesajul lui Malko. Faptul că făcuse referire la cardinalul Galuzzi avusese asupra lui efectul unui duş rece. Nu putea să-şi potolească panica. Cum de reuşise un ziarist să afle atâtea despre el? Oare ce ştia acesta de fapt?

Cu mintea golită, se aşeză pe pat, încercând să pună ordine în gânduri. De-abia îi trecuse spaima pe care i-o provocase dispariţia Ginei de la Torre, că apăru altă lovitură care nu-l lăsa să trăiască liniştit. În jurul lui se manifestau nişte forţe obscure, pe care, în naivitatea lui, nu le observase până acum. S-ar părea că acest ziarist face parte dintre ele. Îşi împreună mâinile rugându-se fierbinte, cerând un sprijin, un ajutor.

Loretta Obinski îl avertizase scurt: să nu aibă *niciodată* vreo legătură cu acel jurnalist. Iar soarta Ginei trebuia să întărească vorbele ei. Părintele Hubertus nu se temea de moarte, ci de dezonoare, de ruşinea că va fi îndepărtat de biserică. Inspiră adânc şi se hotărî să treacă peste ordinele aceleia pe care o va numi de acum înainte Jezabel, fără ştirea ei. Trebuia să se liniştească.

*
* *

Malko tocmai intra în cameră când telefonul mobil sună. Recunoscu numaidecât vocea melodioasă a părintelui Hubertus. Era mai încordată decât la ultima lor discuție. Preotul îi vorbi pe un ton plângăcios:

— De ce mă hăituiți? Eu nu sunt decât un biet preot, nimic altceva. El o cunosc bine pe Eminența sa, cardinalul, dar el abia mă știe...

— Îmi pare foarte rău, se scuză Malko, dar cei de la ziar mi-au cerut să mă întâlnesc cu dumneavoastră ca să vorbim despre Stephan Martigny. După aceea vă voi lăsa în pace.

— Bine! Și eu aș vrea să vă văd! Când?

— Mâine, la prânz, îi sugeră Malko. Vreți să veniți la *Hilton?*

— Nu, nu, știu eu un restaurant micuț, *Da Vinci*, în Piazza Ricci, în apropiere de Via Giulia, în centru. Se poate mânca și pe terasă. Voi fi acolo la ora unu.

*
* *

Loretta Obinski tresări când auzi zgomot în salon. Ea fuma în cadă, acoperită de spumă, rătăcită în gânduri negre.

— Cine-i acolo? strigă ea.

Nu auzi nici un răspuns.

Pulsul se acceleră imediat. Sări din cadă, se înfășură într-un prosop și străbătu ca o săgeată apartamentul. Pisica vecinei ei se strecurase în balconul ei și se juca cu ușa întredeschisă. Loretta izbucni în râs și încercă să o ia în brațe.

— *Gattino!*[1]

Dar pisica fugi, căci nu îi plăcea spuma. Loretta se băgă iarăși în cadă. Își repeta întruna că făcuse *tot* ce a fost nevoie, că nu a comis nici o greșeală, nici o gafă, dar avea o spaimă care îi apăsa stomacul.

Avusese legături cu Serviciile speciale cehe — STB [2] — chiar din adolescență, înțelegând mult mai târziu că ofițerul de care se îndrăgostise o recrutase pur și simplu. Era prin 1978, după zece ani de la Primăvara de la Praga, când represiunea comunistă s-a abătut cu ferocitate asupra Cehoslovaciei. Viața era foarte grea. Aproape că înnebunise de bucurie când obținuse permisiunea de a ieși din țară ca să plece în Austria.

---

1. Pisoiaș (n.a.)
2. Sprava Statni Bezpecnosti (n.a.)

Primul lucru pe care îl făcuse, a fost să comande pește *proaspăt* într-un restaurant. La Praga nu se găsea așa ceva. Cehii aveau doar produse congelate, fără gust, care erau aduse din fundul Uniunii Sovietice.

O orbise viața din Occident și își jurase să scape pentru totdeauna de țara ei. „Ei" lăsaseră „negoțul" în mâinile sale. Ea agăța „țintele", cel mai ades industriași în trecere, îi aducea în patul ei, îi manevra, și toate astea, în schimbul călătoriilor în străinătate. Primele ei „contracte" îi lăsaseră un gust amar. Nu mai îndrăznea să-și privească în față nici mama și nici prietenii. Fusese obligată să se culce într-un apartament din hotelul *Praga* cu un industriaș german care o violase, o maltratase și o umilise. Bineînțeles că totul fusese filmat. După aceea, „ținta" lui s-a transformat într-un agent foarte docil... Însă, din ziua aceea, Loretta nu mai simțise niciodată orgasmul. Corpul i se inhiba când ajungea într-un anumit stadiu.

Inventase un amant care lucra în poliție ca să-și justifice desele ei ieșiri din țară. După aceea, s-a lansat în niște orgii ca și cum ar fi vrut să-și dovedească ei înseși că este liberă. A devenit dură, nemiloasă, dar și extrem de fragilă, după ce a trăit o dramă. La ordinele STB-ului, ea agățase la barul hotelului *Praga*, pe un important om de afaceri italian. Și acesta îi căzuse în plasă ca și ceilalți. După aceea, el s-a întors la Praga ca să o întâlnească din nou, dar nu se mirase că a obținut viza atât de ușor. Într-o zi, în locul Lorettei, dăduse peste doi ofițeri din STB care i-au arătat o serie de fotografii compromițătoare — pe atunci, în Italia divorțul nu era o joacă — și niște înregistrări care dovedeau că își trădase patria fără să-și dea seama.

Alegerea era simplă: să continue sau să nu o mai vadă niciodată pe Loretta, dar să suporte consecințele unui scandal monstruos care să-i distrugă definitiv viața. L-au lăsat să se gândească până seara. Trebuia să-i dea răspunsul Lorettei. Când ea a ajuns la hotel ca să cineze împreună, el s-a aruncat pe fereastră.

În 1990, Loretta a plâns de fericire. Agentul din STB care o „trata" a convocat-o și a jurat că toate documentele ce conțineau activitatea ei au fost distruse și că din trecutul ei nu a mai rămas nimic. Ea l-a crezut, apoi a plecat din Praga definitiv, întorcându-se

doar pentru a-și vedea mama. După mai multe pelegrinări, întâmplarea a adus-o la Roma unde l-a întâlnit pe bărbatul care avea să-i devină soț. Partea rușinoasă a trecutului ei fusese aruncată undeva într-un cotlon îndepărtat al minții ei, estompându-se treptat-treptat.

Până în acea zi a anului 1998, când a abordat-o un bărbat în momentul în care se urca în Subaru. Cât se poate de politicos, el i-a înmânat un plic gros pe care era notat un număr de telefon. Acesta conținea un dosar al STB-ului. Împreună cu aventura ei cu italianul care se omorâse, mai erau niște fotografii cu ei amândoi, scrisori pe care el i le trimisese și pe care ea nu le-a primit niciodată, fiindcă fuseseră interceptate de STB. Aceste documente nu lăsau nici dubiu asupra rolului pe care îl jucase Loretta.

Nu mai avea somn, se gândea să fugă, însă viața ei era la Roma. După opt zile, o voce necunoscută a relansat-o, mirându-se foarte calm că nu mai primise nici o veste de la ea. Apoi s-a hotărât să sune la numărul de pe plic, însă a dat de un robot. A doua zi a fost sunată și i s-a dat întâlnire pe malul Tibrului, vizavi de podul Rossi.

Bărbatul cu care s-a întâlnit vorbea ceha și s-a scuzat că a apărut după o tăcere de atâția ani. Dar ea era persoana potrivită care putea să-i facă un serviciu. După aceea, nu a mai auzit nimic de el...

Când Loretta l-a întrebat cine este, el s-a prezentat fără nici o reținere: colonelul Boris Solomatin din SVR. Atunci i-a explicat că, o dată cu destrămarea Blocului răsăritean, niște amici din KGB din diferite servicii prietene au trimis la Moscova un anumit număr de dosare. Apoi i-a spus în ce consta „ micul ei serviciu". Nu avea urmări, nu era dezagreabil și nici riscant.

După aceea a devenit foarte ușor amanta lui Stephan Martigny. Ea îi ceruse să-i scrie scrisori de dragoste pe care le-a dat ofițerului care o „trata" ca să-i studieze mai bine caracterul. Apoi a dirijat-o explicându-i în ce direcție trebuia să-l împingă. Dar ea nu a înțeles. Ea nu înțelesese ce rol fusese nevoită să joace nici după ultima lor întâlnire.

În timpul acestor l: ni în care și-a reluat vechea meserie și nu mai comunica cu „șefii" decât prin intermediul unei cutii poștale „moarte" din Villa Doria Pamphili — o mică scorbură în fundul unei buturugi aflate spatele unei bănci — întrebase mereu când se va termina misiunea ei. Primise și un răspuns: „În mai". Dar ea nu a înțeles decât mult mai târziu.

În schimb, ea nu sesizase niciodată legătura dintre părintele Hubertus și „șefii" ei. Loretta era *sigură* că exista una, căci preotul era singura persoană care știa de existența ei. Chiar cinaseră toți trei de mai multe ori. Loretta ghicise că preotul nu văzuse în ea pe femeia îndrăgostită și simțise că avea de a face cu un duhovnic prea exaltat și prea afectuos față de protejatul său mai tânăr. Cu toate acestea, Loretta era convinsă că erau două marionete trase de aceleași sfori...

Tot la ordinele șefilor, ea îi dăduse părintelui Hubertus numărul telefonului ei mobil, iar el i-l comunicase pe al său. În preajma tragediei, ea găsise instrucțiuni în cutia de scrisori „moartă", cum să-l „trateze" pe Stephan Martigny a doua zi când se întâlneau. Ea făcuse exact cum i se ordonase și îl anunțase pe părintele Hubertus că tânărul ofițer din Garda elvețiană avea să se întoarcă la Vatican.

Mai târziu, după ce a analizat faptele, a fost sigură că părintele Hubertus era și el o marionetă aflată în serviciul aceluiași stăpân. Dar el nu își dăduse seama de acest lucru... Loretta nu avea chef să desfacă firul în patru ca să înțeleagă absolut *totul*, ci era călăuzită de o singură dorință: să uite. De altfel, până la apariția acestui așa-zis jurnalist austriac, ea nu mai auzise vorbindu-se de nimic.

Pe urmă, văzând cât de înnebunit este părintele Hubertus, a reactivat cutia de scrisori „moartă", intrând într-un nou circuit, participând la eliminarea Ginei de la Torre și la manipularea agentului austriac din CIA.

Totul părea că s-a terminat, însă ea și-a dat seama că știa suficiente lucruri care puteau să-i pună viața în pericol. Acum tremura de frică, deoarece cunoștea ferocitatea Serviciilor rusе, pentru care viața unui om nu valora nici cât o ceapă degerată.

Stând în cadă, se străduia din răsputeri să se relaxeze. Din păcate, spuma se răcise, devenind vâscoasă și lipicioasă. Exact ca viața ei.

* * *

Dacă nu ar fi avut privirea aceea oscilantă, părintele Hubertus ar fi fost chiar simpatic. Cu fruntea înaltă, cu zâmbetul plăcut, cu o constituție mai degrabă firavă, înota într-un pulover negru asortat cu pantalonii largi din pânză, care contrastau cu servieta elegantă din piele roșcată, așezată la picioarele lui. Semăna cu un om de afaceri „modern", însă lucirea de exaltare din ochii lui îl frapă pe Malko. El îl găsise așezat deja pe terasa restaurantului *Da Vinci*,

peste care sufla un vânt destul de puternic. De altfel, ei erau singurii clienţi care stăteau afară. După ce comandară obişnuitele spaghete *alle vongole*, preotul începu cu vocea lui melodioasă:

— De ce ţineţi atât de mult să mă vedeţi?

— Încerc să înţeleg cum de au murit acele trei persoane, îi explică Malko.

Părintele Hubertus făcu ochii mari.

— Dar este foarte limpede! Stephan l-a ucis pe comandant şi pe soţia lui. Pe ea, doar fiindcă s-a întâmplat să se afle acolo. Comunicatul Sfântului Scaun a spus tot... Nu este nici un mister.

— Comunicatele nu spun întotdeauna totul, observă Malko. L-aţi cunoscut bine pe Stephan Martigny. Vi se pare posibil?

Preotul zâmbi evaziv în timp ce mânca din porţia de spaghete.

— Numai Dumnezeu ştie ce se ascunde în sufletul oamenilor. Stephan a fost un băiat sensibil şi fragil. Eu cred că a exagerat puţin acest mic incident. Simţea că nimeni nu îl înţelege, că este persecutat. Acum îmi pare rău că nu l-am urmărit mai îndeaproape...

— Şi Ludwig Hofenberg?

— Nu am fost duhovnicul lui. Cred că a fost un şef sever, dar corect.

— Aţi cunoscut-o pe amanta lui Stephan?

Preotul se strâmbă.

— Este mult spus amantă. Micuţa Gina nici nu era o femeie adevărată. Eu cred că legătura lor a fost platonică...

Brusc păru stânjenit din cauza insistenţelor lui Malko şi împinse farfuria din care nu terminase, râzând puţin cam forţat.

— Mi-aţi tăiat pofta de mâncare...

— Îmi pare rău, zise Malko. Dar eu nu mă referream la Gina de la Torre. Stephan Martigny era amantul unei femei mai în vârstă, Loretta Obinski.

Părintele Hubertus înlemni şi zise cu voce stridentă:

— Nu, este imposibil.

— Totuşi acesta este adevărul. Eu am găsit-o, iar ea mi-a confirmat această legătură.

— Eu nu ştiu nimic, zise pe un ton sec părintele Hubertus.

Minţea, iar Malko se hotărî să-l atace din altă parte.

— Am aflat că vă sunt încredinţate misiuni foarte importante în cadrul administraţiei, în legătură cu raporturile cu alte state. În aparenţă, vă bucuraţi de o carieră frumoasă. Sunteţi departe de parohia dumneavoastră de la Rüpholding...

Părintele Hubertus tresări şi se vedea că se înfuriase.

— Eu nu fac nici un fel de carieră! Eu slujesc Biserica și Vaticanul, și o voi face până la ultima suflare. Aceasta mi-e vocația.

O lucire mesianică îi străbătu privirea. Cel puțin, în acest domeniu era de o sinceritate absolută. Malko devie iarăși de la subiect.

— Dumneavoastră care l-ați cunoscut pe Ludwig Hofenberg, credeți că a fost spion?

Părintele Hubertus alungă această supoziție cu un gest ferm.

— Astea sunt doar niște speculații din ziare. Bunăoară, Germania răsăriteană nu mai există de zece ani, nu-i așa? Iar Sfântul Scaun a avut destulă înțelepciune ca să aranjeze lucrurile.

Se uită cu ostentație la ceas.

— Sunt obligat să vă las. Sper să nu mă mai urmăriți de-acum înainte.

— Și Gina de la Torre? Ce părere aveți despre răpirea ei?

— Nu înțeleg nimic, mărturisi preotul. În zilele noastre se întâmplă atâtea lucruri urâte... Mă rog pentru ea, ca și Sfântul Părinte. Sper să o găsească.

Se pregătea să se ridice. Malko îl atacă brusc:

— Sunteți o verigă importantă a diplomației de la Vatican, observă el, păreți foarte inteligent și cultivat, în plus, vă întâlniți cu oameni de vază.

— Mă flatați, făcu preotul puțin mai relaxat.

— Atunci, continuă Malko, de ce erați interesat de Stephan Martigny? Preocupările lui intelectuale erau departe de ale dumneavoastră și nu se pricepea nici la diplomație. Sunteți cumva homosexual?

Avusese de gând să-l șocheze în mod intenționat. Părintele Hubertus se tulbură, rămase mut câteva clipe, apoi protestă:

— Nu, firește că nu sunt! Am depus legământul de castitate și l-am păstrat întotdeauna. Stephan mă interesa pur și simplu pentru că avea nevoie de ajutor și pentru că era foarte singur.

Își bău cafeaua dintr-o înghițitură, se ridică și îi strânse mâna lui Malko. Se îndepărtă cu servieta în mână. Malko își privi palma. Preotului îi transpiraseră mâinile. Să fi fost oare de vină căldura sau o emoție greu de explicat?

*
* *

Rick Peretti plecase pentru o zi la Napoli, la Cartierul General al NATO. După masa de prânz, Malko era puțin cam dezamăgit și se hotărî să se ducă la piscina hotelului *Hilton*. Pe o căldură ca asta, nu avea altceva mai bun de făcut...

Prima persoană pe care o zări fu Loretta Obinski, cu ochelarii ei de soare și cu telefonul mobil în mână. Șezlongul de lângă ea era liber, așa că Malko se instală acolo. Tânăra îi făcu veselă semn cu mâna, apoi lăsă celularul lângă ea.

— Prietena dumneavoastră de culoare nu a venit? îl întrebă ea cu ironie în glas.

— V-am mai spus că nu este prietena mea...

Ea se ridică dând din umeri.

— Atunci, admirați-mă pe mine! Genovezul meu de la camera 808 vrea să vadă cum sar în piscină. Se pare că asta îl excită.

Ea se duse la trambulină și făcu un salt impecabil. În clipa în care dispărea sub apă, telefonul mobil sună. La cel de-al patrulea apel, mesageria vocală se declanșă în mod automat. Malko se uită la aparatul de pe șezlong. Loretta era încă în apă. Se aplecă, luă aparatul și se întoarse cu spatele. Chiar dacă Loretta se uita în direcția lui, nu putea să vadă nimic. Deschise telefonul și formă „123" ca să asculte mesajele. După sporovăiala dulce a operatoarei, auzi vocea unui bărbat extrem de stresat: „Trebuie să ne întâlnim. Sunați-mă." Cu siguranță era vocea inconfundabilă a părintelui Hubertus.

Capitolul X

Când Loretta Obinski reveni pe șezlong, după o extraordinară demonstrație de crowl, telefonul ei mobil era pus exact cum îl lăsase. Malko făcea plajă alături, cu mintea fierbând. Ce legătură putea fi între părintele Hubertus și tânăra femeie? Tonul mesajului nu lăsa să se înțeleagă că între ei este vreo legătură sentimentală. Mai degrabă, o chema în ajutor. Se pare că panica fusese provocată de întâlnirea cu Malko. Dar ce de? Ce secret împărțeau amândoi?

O pândea cu coada ochiului pe Loretta care asculta mesajul. Părea contrariată, dar nu sună pe nimeni. Părintele Hubertus spusese: „Trebuie să ne întâlnim." Prin urmare, aveau să se întâlnească. Totul era să-i surprindă și să-i pună față în față. Pentru Malko era aproape imposibil să o urmărească. În ceea ce îl privește pe părintele Hubertus, nu știa de unde să-l ia. Malko privi cadranul ceasului Breitling B-1 care îi aminti că se afla la Roma de o săptămână încheiată și nu reușise să facă mai nimic. Astăzi, nu se mai putea face nimic, cel puțin până diseară. El se ridică și o întrebă pe Loretta:

— Mai rămâneți?

— Cât mai este încă soare! După aceea, merg la club. Vă plictisiți?

Malko se îndepărtă, rămânând cu gustul acestei înțepături. Abia avea timp să se organizeze.

* * *

Loretta Obinski așteptă până intră într-o cabină ca să sune la numărul pentru urgențe pe care îl avea de la începutul operațiunii. O voce necunoscută de bărbat repetă numărul în timp ce aștepta ca ea să termine de vorbit. Tânăra îi spuse că avea nevoie de o legătură urgentă.

— Perfect, răspunse interlocutorul ei, apoi închise.

Fusese nevoită să aştepte până la ora nouă seara ca să primească un telefon. O voce necunoscută o anunţă că mătuşa ei venea de la Florenţa cu trenul de zece patruzeci şi patru, la Stazione Termini.

Exact cât avea timp să traverseze Roma. În holul gării plin de lume, ea se postă în capătul peronului unde venea trenul de Florenţa. Dar nu o abordă nimeni. La unsprezece şi un sfert, crezând că a fost o neînţelegere, ea se îndreptă spre parcare. De-abia acolo o acostă un tânăr cu un fizic plăcut. Vorbea italiana la perfecţie şi îi spuse Lorettei că era autorizat să o asculte. Ea îi explică despre ce este vorba. Bărbatul părea să fie pus în temă.

— Fixaţi-i o întâlnire mâine seară pe la ora nouă la Villa Doria Pamphili, pe banca aşezată vizavi de locul obişnuit, îi zise acesta.

— Ce îi voi spune?

— O să-l ascultaţi doar. Trebuie să ştim de ce vrea să vă întâlniţi. Apoi, plecaţi prima. Este *important* să nu fiţi văzuţi împreună. Ne transmiteţi discuţia aşa cum procedaţi de obicei.

El se îndepărtă şi se pierdu în mulţimea din Stazione Termini. Loretta se urcă în Subaru. Era atât de tulburată, încât nu se gândi să-l sune pe părintele Hubertus decât mult mai târziu. Trebuia să aştepte, căci el nu răspundea de la primul apel. Loretta îi fixă întâlnirea cu o voce neutră, apoi închise.

* * *

Malko aştepta în camera lui uitându-se la CNN, cu telefonul alături. De dimineaţă, Marcello Boncompagni nu o slăbise nici o secundă pe Loretta din ochi. Ca să evite orice probleme, el împrumutase o motoretă, mult mai bună decât vechitura lui. De dimineaţă, Loretta fusese la cumpărături, iar după-amiaza şi-o petrecuse la *Hilton*, unde Malko preluase urmărirea. Însă erau puţine şanse să se întâlnească la hotel cu părintele Hubertus. De la mesajul interceptat de Malko trecuseră mai mult de douăzeci şi patru de ore. Acum era opt şi un sfert seara. În clipa în care apărură pe ecran imagini ale războiului din Kosovo, sună telefonul mobil. În ciuda sonorului dat încet, Malko recunoscu vocea informatorului de la CIA care îl anunţă în zgomotul petardelor:

— Tocmai a plecat de acasă. Nu cred că se duce să cineze, căci este îmbrăcată în pantaloni şi în ţinută sport. Se îndreaptă către Monte Mario.

Malko își puse repede o haină și coborî valvârtej. După ce se urcă în Mercedes, primi următorul mesaj de la Marcello:

— Merge pe Circonvallacione Trionfale și ocolește Vaticanul pe la vest.

Malko ieși din parching și intră pe Via Trionfale. Marcello, care cobora spre bulevardul Leon V și spre Vatican, era foarte nervos când sună peste cinci minute:

— A parcat acum și intră în Villa Doria Pamphili. Acum, ce fac?

— O urmăriți de la distanță, ajung și eu imediat.

După zece minute, Malko oprea în parchingul restaurantului *Scapone* și merse pe jos până la intrarea în parcul care nu se închidea niciodată. Numai ce trecu pe sub arcada cea mare, că se ciocni de Marcello. Informatorul de la CIA părea încântat.

— Era cât pe ce să o pierd pe ticăloasa aia! spuse el. S-a îndreptat spre aleea Mozart, în fund, la dreapta.

Malko zări deodată o siluetă în întuneric și tresări. Marcello zâmbi.

— Este prietena mea! Am luat-o cu mine ca să se distreze.

— Ce idee bună, făcu Malko. O să v-o răpesc.

Un bărbat singur în parc, seara la ora nouă, este mai ușor de remarcat decât o pereche. Marcello Boncompagni îi făcu semn farmacistei să vină lângă ei și îi explică ce vrea de la ea. Intrară împreună în Villa Doria Pamphili ca doi îndrăgostiți. Întunericul nu se lăsase complet, iar Malko o zări pe Loretta la câțiva metri mai departe, stând pe o bancă și fumând o țigară. Era singură.

Dar imediat, un bărbat se apropie din capătul celălalt al aleii, mergând cu pași grăbiți. Malko îl recunoscu după servietă. Era părintele Hubertus. Acesta se așeză lângă Loretta. După felul în care se purtau, Malko își dădu seama că în relația lor nu era nimic echivoc. Nici măcar nu își dădură mâna... Acum discutau stând foarte aproape unul de celălalt. Malko o luase pe după umeri pe farmacistă și stăteau pe altă bancă, la vreo sută de metri mai departe, dar nu putea firește să audă ce vorbeau. Cu siguranță această întâlnire însemna mult. Contrar spuselor părintelui Hubertus, nu numai că se cunoșteau foarte bine, ci împărțeau chiar un secret amândoi. Da care anume?

*
* *

— De ce mă urmărește ziaristul acela? o întrebă pe un ton plângăreț părintele Hubertus. Se pare că știe multe lucruri despre mine.

— V-am interzis să vă întâlniți cu el, răspunse sec Loretta.

Părintele Hubertus lăsă capul în pământ.

— Știu, dar când mi-a lăsat un mesaj și a menționat numele cardinalului Galuzzi, am intrat în panică. Cum de știe atâtea lucruri?

Loretta Obinski îi aruncă o privire compătimitoare. Cum putuse un om ca el să se lase târât într-o poveste atât de urâtă? Nu avea sângele rece al agenților.

— Pentru că nu este ziarist. Este un agent al serviciilor americane.

Părintele Hubertus se făcu galben ca ceara și își dădu ochii peste cap.

— Un spion! se bâlbâi el. De ce se interesează de mine?

Loretta Obinski îi aruncă o privire dură și indiferentă.

— Ghiciți! Și Ludwig Hofenberg a fost un spion, dar pentru altă tabără. Asta e tot.

— Ce știe bărbatul acesta?

— Numai ceea ce i-ați spus. Nu mare lucru, dar mai caută.

Preotul tresări.

— Dar nu i-am spus absolut *nimic!* Știe și el ca toată lumea că am fost duhovnicul lui Stephan, atâta tot.

— Nu i-ați spus despre mine?

— Niciodată!

— Atunci e bine. Nu v-a pus întrebări în legătură cu... drama?

— Ba da. Dar i-am spus că eu cred versiunea oficială și că Stephan era un băiat fragil.

Se priviră o clipă, știind foarte bine la ce trebuie să se aștepte, apoi părintele Hubertus îi puse întrebarea care îi stătea pe buze:

— Pentru cine lucrați?

Loretta îi aruncă o privire gânditoare și îi răspunse printr-o întrebare, cu o undă de ironie:

— Dar dumneavoastră pentru cine lucrați? Sunteți sigur că știți? Poate că lucrăm amândoi pentru aceleași persoane...

Sângele se scurse din obrajii părintelui Hubertus. El știa că Loretta Obinski participase la scenariul care le costase viața pe cele trei persoane. Ea ghicise bine rolul pe care îl jucase el în toată povestea asta, sau cel puțin o parte din el, dar s-ar părea că nu îi pasă. El nu reușise să facă legătura între această femeie, care trăia în cu totul alt univers decât el, și bărbatul care îl împinsese, poate fără voia lui, în tragedia pe care a provocat-o.

Încercă să nu se mai gândească la această problemă supărătoare.

— Ce trebuie să fac? întrebă el cu îngrijorare.

— Nimic, răspunse ea în timp ce se ridica și aruncă țigara aprinsă în iarbă. Nu mai vorbiți cu nimeni și totul va fi bine. Nu mă mai sunați.

În timp ce se ridica și el de pe bancă, ea adăugă:

— Așteptați câteva minute, nu trebuie să fim văzuți împreună. Nu vă mișcați de aici până nu ies din parc.

*
* *

Cu stomacul strâns, părintele Hubertus urmărea cu privirea silueta Lorettei care se îndepărta în amurg. Această întâlnire nu îi adusese pacea în suflet. Ba dimpotrivă. Cum de aflase Loretta că ziaristul austriac era un agent al americanilor? Ceea ce presimțea îl înmărmurea de groază, dar se lovea mereu de aceeași dilemă. Ce legătură nenorocită putea să existe între Loretta și ceea ce se ascundea în spatele acestei atrocități și cineva care nu putea avea aceleași motive?

Uitându-se în locul unde dispăruse tânăra femeie, zări un bărbat care se îndrepta spre el, cu un câine mare în lesă. Ca să nu se întâlnească cu el, se hotărî să meargă pe alee în sensul opus, chiar dacă ocolea puțin. Atunci, zări alt bărbat care avea un câine în lesă. Și acesta se apropia de el. Nu era o coincidență...

Își aminti brusc de dispariția Ginei și avu senzația că trupul i se topește. La ora aceasta, parcul imens era complet pustiu. Rămase țintuit locului de groază. Înțelese imediat că Loretta Obinski îl atrăsese într-o cursă mortală.

Cei doi bărbați se apropiau în liniște. Deodată, unul dintre ei se aplecă și dădu drumul câinelui din lesă spunându-i câteva cuvinte la ureche. Animalul porni ca o săgeată spre părintele Hubertus. Urlând înspăimântat, preotul traversă în goană peluza. Se mai întorcea din când în când în timp ce fugea. Dulăul se apropia cu gura căscată. Imaginea lui îi amintea de un vechi film de groază, *Câinele din Baskerville*. Fugi mâncând pământul, dar nu destul de repede. Auzi un mârâit înfundat și simți o greutate de câteva zeci de kilograme sărindu-i în spinare și doborându-l la pământ. Se întoarse cu fața în sus și simți răsuflarea fierbinte a dulăului, apoi îi văzu colții albi.

Animalul încerca să-l muște de gât. Din instinct, părintele Hubertus întinse brațul și scoase un urlet de durere. Colții pittbull-ului se înfipseră în braț. Simți cum îi trosnesc oasele și se gândi că va muri.

*
* *

Din locul în care se găsea, Malko asistase la toată scena, fără să sesizeze pericolul de la început. Îi zise farmacistei:

— Duceți-vă repede și aduceți-l pe Marcello!

După aceea sări și alergă străbătând peluza spre părintele Hubertus care se lupta cu pittbull-ul. Își dădu seama că nu are nici o armă și nu putea să răzbească împotriva a doi câini de luptă și împotriva stăpânilor lor... Cu toate astea, trebuia să-i vină în ajutor părintelui Hubertus. Dar nu din milă creștinească, desigur.

Până atunci, cei doi bărbați nu-i dăduseră nici o atenție perechii de îndrăgostiți... Îndată ce Malko începu să fugă, cel de-al doilea lăsă câinele din lesă și îi dădu un ordin scurt. Dulăul porni în direcția lui Malko exact ca o jucărie cu mecanismul bine reglat. Alergând întruna, Malko încerca cu disperare un mijloc de apărare. Realiză atunci că pittbull-ul era la câțiva metri de el. Cât ai clipi, își scoase haina și o înfășură pe mâna stângă. Apucă pixul Cross cu cealaltă și îl strânse cu putere cu vârful îndreptat spre animal.

Câinele sări cu o detentă nemaipomenită la gâtul lui. Sub șocul loviturii, Malko se rostogoli pe pământ, acoperindu-și fața cu mâna înfășurată în hană. Pittbull-ul apucă mâna cu dinții, dar abia ajunse la carne din cauza stofei groase. Atunci, Malko își adună toate forțele și înfipse vârful pixului în urechea dreaptă a câinelui. În momentul în care pixul pătrunse în întregime în ureche, animalul scheună înfiorător. Vârful îi străpunse creierul și fu zguduit din tot corpul de un spasm violent. Animalul deschise gura, dând drumul brațului lui Malko. Se dădu înapoi și se scutură, încercând să scape de pixul înfipt în ureche. Se deplasă câțiva metri, apoi căzu pe o parte clănțănind din dinți ca un mecanism stricat. După câteva secunde, nu mai mișcă. Murise.

Malko se ridică de jos cu inima bătând să-i spargă pieptul și cu gâtul uscat. Scăpase ca prin urechile acului. Stăpânul câinelui privea scena de la distanță stupefiat. Era prea departe ca să înțeleagă ce s-a întâmplat. Părintele Hubertus se lupta în continuare cu primul pittbull. Malko alergă spre el. Îi văzu pe cei doi bărbați discutând, apoi câinele care supraviețuise îl lăsă pe părintele Hubertus și se duse la stăpânul lui. Malko nu auzise nici o chemare. Foloseau un fluier cu ultrasunete.

Cei doi bărbați se îndreptau pe întuneric spre Via Aurelia, urmați de dulău. Brațul îl ustura, iar plămânii erau gata să

explodeze, însă voia cu tot dinadinsul să-l prindă măcar pe unul dintre ei.

Văzând că se apropie de ei, unul dintre fugari se întoarse, scoase o armă din buzunar și îl ochi cu atenție pe Malko. Din felul în care ținea arma, cu picioarele depărtate și cu mâna stângă susținând mânerul, se vedea clar că este un profesionist.

Malko se aruncă pe burtă și se rostogoli în momentul în care bărbatul apăsa pe trăgaci. Nu se auzi nici o împușcătură, ci zări numai o luminiță gălbuie. Neavând vocație de sinucigaș, Malko rămase culcat la pământ. Ei nu vor ezita să-l omoare. Se făcură nevăzuți în întuneric, lăsând pittbull-ul mort în mijlocul peluzei. Malko alergă la părintele Hubertus. Acesta se chinuia să se ridice. Îți era frică să te uiți la el. Tremura cu privirea rătăcită, își pierduse ochelarii și își ținea brațul rănit cu mâna dreaptă. Mâna îi tremura de parcă ar fi suferit de Parkinson.

— Vă simțiți bine? îl întrebă Malko. Vă duc la spital.

Preotul ridică privirea spre el și îl recunoscu. Reuși să-și descleșteze fălcile și zise:

— Dumneavoastră! Ce faceți aici?

Parcă îl văzuse pe diavol în carne și oase. Malko își puse haina cu mâneca sfâșiată și îi adresă un zâmbet rece părintelui Hubertus.

— Cred că tocmai v-am salvat viața. Nu ați fi rezistat să luptați singur cu doi câini pittbull...

Preotul lăsă capul în pământ și nu spuse nimic. Malko îi luă servieta căzută în iarbă. Marcello Boncompagni cu farmacista lui veneau în goană. Dar se opriră stupefiați când îl văzură pe preot în mijlocul peluzei, clănțănind din dinți, mut, cu figura descompusă de groază. Malko se întoarse către farmacistă:

— Cred că puteți să vă arătați talentele. Părintele Hubertus a fost mușcat rău de tot...

— Și dumneavoastră!

— Eu n-am nimic.

Îl prinse pe părintele Hubertus de brațul sănătos și îl trase după el.

— Haideți să mergem, nu e bine să mai rămânem aici.

Oare ce secret deținea părintele Hubertus dacă voiseră să-l omoare cu doi câini pittbull, ca să tacă pe vecie?

Capitolul XI

Aflat încă în stare de şoc, părintele Hubertus bâiguia ceva în timp ce Malko îl trăgea după el.

— Mă doare rău mâna.

Şi Malko suferea din cauza braţului, iar sângele îi curgea pe mână. Însă muşcăturile nu erau adânci fiindcă avusese haina. Prietena lui Marcello propuse:

— Pot să vă pansez, am ce îmi trebuie acasă, însă ar fi mai bine să chemăm un medic ca să vă facă un vaccin antirabic.

— În cazul acesta, haideţi să mergem la *Hilton*, hotărî Malko.

Lăsându-l pe Marcello şi pe farmacista lui să o ia înainte, el se duse să examineze cadavrul câinelui, recuperându-şi şi pixul în trecere. Pe zgarda animalului nu era scris nici un nume sau vreun semn distinctiv şi nu era tatuat. Nu avea cum să ajungă la stăpân.

Imediat ce se urcă în Mercedes, părintele Hubertus păru copleşit, îşi puse bărbia în piept şi rămase tăcut. Când ajunse la recepţia hotelului, Malko spuse că au fost atacaţi de un câine vagabond. Medicul sosi după o jumătate de oră. Haina lui Malko era bună de aruncat... Pironit într-un fotoliu, preotul nu deschise gura. Malko ceru să i se acorde acestuia primul ajutor. Medicul i-a făcut un vaccin antirabic, îi puse nişte copci şi îl pansă bine, sfătuindu-l să facă o radiografie a doua zi de dimineaţă. Rănile lui Malko erau mai uşoare. După ce îl badijonase cu un antiseptic, îi făcuse vaccinul şi îl pansase, dădu numaidecât peste cap două pahare cu votcă cu gheaţă şi se simţi dintr-o dată mai bine. Va avea mult timp în minte imaginea pittbull-ului care se repezea spre el cu gura căscată, ca o adevărată maşină de ucis... Marcello şi prietena lui plecaseră în linişte împreună cu medicul.

— Aş dori să beau ceva, un whisky, ceru preotul cu voce slabă.

Malko se duse să-i aducă din minibar un Defender „Very Classic Pale". Părintele Hubertus îl bău pe nerăsuflate şi mai

căpătă puţină culoare în obraji. Malko îl lăsă să-şi vină în fire, apoi zise:

— Cred că v-aţi dat seama că au vrut să vă omoare în seara asta, nu-i aşa?

— Nu înţeleg nimic, nu îi cunosc pe oamenii aceia... protestă preotul.

— Vă cred, răspunse Malko. Dar *ei* vă cunosc pe dumneavoastră.

Cum părintele Hubertus nu scotea nici o vorbă, Malko reluă:

— V-aţi dat cuvântul că nu o cunoaşteţi pe Loretta Obinski. Dar în seara asta, v-aţi întâlnit cu ea...

Preotul tăcu preţ de un minut, apoi zise:

— Am avut o legătură... eh... de dragoste. Acesta este motivul...

Malko nu putu să se abţină să nu râdă.

— Părinte Hubertus, m-am uitat cu atenţie. Nu păreaţi doi îndrăgostiţi. Mă minţiţi din nou.

Preotul se îndreptă de spate şi se uită la Malko cu furie.

— Şi, mă rog, de ce mă persecutaţi? Este viaţa mea!

Înainte să-i răspundă, Malko îl fixă îndelung.

— Exact! îl aprobă el. Dar au murit trei persoane şi aş vrea să înţeleg de ce... Care sunt relaţiile dumneavoastră cu Loretta Obinski? De ce mi-aţi spus că nu o cunoaşteţi?

— Am întâlnit-o numai de trei ori împreună cu Stephan, recunoscu el cu rea-voinţă. M-a pus să jur că nu voi sufla o vorbă, căci este măritată.

— De ce v-aţi întâlnit cu ea în seara asta?

Părintele Hubertus se uita în pământ fără să răspundă, fiind prins cu minciuna. Malko stătea ca pe jar. Simţea adevărul foarte aproape de el. În spatele acestei tragedii se ascundea *ceva*. Oare ce secret ştia părintele Hubertus de voiau să-l elimine? L-ar fi dat cu capul de toţi pereţii, însă etica profesională i-o interzicea.

— De cine vă este frică?

— Nu ştiu.

Era prima oară când îl privea pe Malko drept în ochi. Spunea adevărul. Loretta Obinski îi fixase întâlnirea... Prin urmare, ea ştia cel puţin jumătate din răspuns. Sau poate chiar mai mult. Ghemuit în fotoliu, cu trăsăturile încordate de durere, părintele Hubertus era vrednic de milă.

— De ce vă întâlneaţi cu Stephan Martigny?

Întrebarea îl luă prin surprindere. Începu să se bâlbâie.

— Dar, v-am spus, eu...

— *Don't give me that bullshit!* [1] izbucni Malko. Dacă veţi continua tot aşa, mă duc la poliţie şi povestesc tot ce am văzut. Aţi fost victima unei tentative de omor în plin centru al Romei! Eu am fost martor. Cadavrul câinelui mai este încă acolo.

Părintele Hubertus tresări.

— Nu, nu faceţi asta.

Malko realiză subit că atitudinea preotului faţă de el se schimbase. Părea că se teme şi nu se comporta ca în faţa unui simplu ziarist încăpăţânat.

Încă un mister la orizont! Şimţea că preotul apăra mai multe persoane. El se aplecă cu o figură plină de durere.

— Vă încredinţez un secret, ca să nu mai credeţi şi alte grozăvii. Este adevărat, am avut un motiv special care mă lega de Stephan Martigny. Unii dintre superiorii mei sunt foarte îngrijoraţi de influenţa crescândă a organizaţiei Opus Dei [2] la Vatican. Voiau să afle ce se întâmplă în Garda elveţiană. Atunci, eu m-am folosit de simpatia pe care o avea acel tânăr faţă de mine şi i-am cerut unele informaţii.

Încă o grăunţă de adevăr. Bărbatul care se afla în faţa lui era un agent al Vaticanului. Malko îl întrebă:

— Dar Opus Dei nu este cumva un duşman al Bisericii?

— Fireşte că nu, însă interesele organizaţiei nu coincid întotdeauna cu cele ale Sfântului Scaun.

Răspunsul dat în mod direct domonstra că este de bună-credinţă. Nu mai minţea. Malko vru să mai arunce o dată nada.

— Credeţi că cei din Opus Dei au vrut să vă asasineze în seara asta?

Părintele Hubertus stătu pe gânduri doar câteva clipe, apoi sesiză că Malko îi dă o mână de ajutor.

— Nu este imposibil, zise el ezitând puţin. Au mai fost asemenea cazuri. De exemplu, bancherul care a fost găsit spânzurat sub podul „Black Friars" la Londra şi alţii ucişi în împrejurări misterioase.

— Bineînţeles, admise Malko. Dar de ce? Ca să omori pe cineva trebuie să ai motive serioase.

---

1. Nu-mi vindeţi mie gogoşile astea! (n.a.)

2. Opus Dei, înfiinţată în Spania, este un fel de francmasonerie catolică, foarte conservatoare, care încearcă să controleze administraţia Bisericii, infiltrându-se în posturi-cheie (n.a.)

Tăcere de plumb. Ghemuit în fotoliu, părintele Hubertus semăna cu un pagur ascuns în cochilia lui. Putea să-i smulgă unghiile, că tot nu ar fi scos nimic de la el. Apăra ceva sau pe cineva. Dar nu frica îi ținea gura ferecată.

— Pot să plec? îl întrebă el brusc.

— Cum doriți, zise Malko ajuns la capătul puterilor. Dar nu uitați un lucru: cei care au încercat să vă omoare în seara asta o vor face din nou. Ca să vă închidă gura. Iar eu nu voi fi acolo ca să vă apăr.

Îl conduse până la ușă. În momentul în care se pregătea să iasă, părintele Hubertus se întoarse și îl întrebă cu sfială:

— Nu sunteți ziarist. Cine sunteți în realitate?

Câteodată, regulile sunt făcute special ca să fie încălcate.

— Sunt agent secret și lucrez pentru Central Intelligence Agency.

— De ce vă interesează afacerea asta?

— Pentru că doamna Hofenberg a fost un agent de-al nostru și am vrea să aflăm de ce a murit.

El avu impresia că i-a dat părintelui Hubertus cu leuca în cap. Acesta îl fixa cu o privire năucă, apoi efectiv fugi pe coridor. Malko închise ușa perplex. În seara asta, a aflat multe lucruri, dar nu știa în ce ordine să le pună. Cei doi ucigași cu câini erau profesioniști. Se pare că era amestecat un servicu important. Dacă nu intervenea el, preotul ar fi fost găsit cu gâtul sfâșiat și s-ar fi tras concluzia că fusese un accident.

Mai rămânea să o tragă de limbă pe Loretta ca să-i spună de ce îl atrăsese pe preot în această capcană mortală. Sau mai degrabă pentru cine o făcuse? Micul dejun luat cu Rick Peretti avea să fie fructuos.

* * *

Colonelul Boris Solomatin nu avea chef să fumeze obișnuitul lui trabuc Coiba. Cei doi subordonați ai lui stăteau în poziție de drepți în biroul lui, neliniștiți și cu figurile întunecate. În alte condiții, ar fi plecat cu primul avion al companiei Aeroflot și împușcați după un proces cu ușile închise. Dar totul se schimbase. Numai o mână de oameni precum Solomatin folosea în continuare vechile metode ca să-și apere *Rodina*[1] prin orice mijloace. Nu fusese niciodată un comunist adevărat, însă aprecia forța pe care i-o insuflase comunismul patriei sale. Boris Nicolaievici, un bețivan bătrân care

1. *Patria (n.a.)*

se purta ca o mămăligă cu occidentalii, nu era chiar pâinea lui Dumenzeu, însă, având respect pentru instituţiile statului, Boris Solomatin intrase sub aripa lui ocrotitoare...

Markus Wolf, pe care îl întâlnise deseori la Moscova, era un om aşa cum îi plăcea lui. Nu negase niciodată că este un simpatizant al socialismului, nu trădase pe nimeni şi, la cei şaptezeci şi trei de ani ai săi, continua să-şi apere cum putea cea de-a doua patrie a lui, Rusia.

— Povesteşte-mi exact ce s-a întâmplat, îi ordonă el.

Era a treia oară când i-o cerea. Fostul „spetnaţ" începu să povestească, fără să omită nimic. Colonelul Solomatin încerca să-şi imagineze scena. În aparenţă, oamenii lui nu făcuseră nici o greşeală. Nimeni nu putuse să prevadă o intervenţie din afară, în acel loc şi la acea oră. S-o acuze pe Loretta Obinski, era absurd. Acum trebuiau să suporte consecinţele. Iar câinele mort nu oferea nici o pistă.

Nu lăsase nici o urmă. Dimpotrivă, el era aproape sigur că intervenise agentul CIA care fusese în contact cu Loretta Obinski. Dar cum aflase de întâlnire? Ar fi trebuit să prevadă şi posibilitatea că Loretta s-ar putea afla sub supravegherea constantă a CIA, ceea ce ar explica totul, plus faptul că pentru o Agenţie atât de importantă, nu era mare lucru... Se opri la această ipoteză şi se mustră în sinea lui. Ar fi trebuit să prevadă *dinainte*. Se adeverea vorba din bătrâni care te învaţă să nu îţi subestimezi niciodată adversarii. Prima consecinţă de care se izbea era că nu se mai puteau apropia de Loretta.

Iar de acum înainte, şi părintele Hubertus era supravegheat îndeaproape. Nu se mai puteau atinge nici de el. Le rămânea agentul de la CIA. În altă împrejurare, ar fi pus la cale un „accident". Sau ar fi „subtratat". Dar nu mai erau nici bulgarii, nici Brigăzile Roşii pentru astfel de treburi. În plus, în noua ordine a lumii, SVR-ul nu ucidea un agent al CIA. Mai cu seamă că erau destui, iar acesta nu ştia mare lucru.

— Nu ar putea să vă identifice? preciză el.

— *Niet*, îl asigurară el în cor.

— Perfect, zise Boris Solomatin. Injectaţi câinele rămas şi aruncaţi-l departe de aici.

Cel puţin, trebuia să îndepărteze lucrurile supărătoare. Cei doi „spetnaţ" salutară şi ieşiră, lăsându-l pe *rezidentul* din SVR cu dilema lui. În Roma, existau două persoane care deţineau informaţii explozive despre serviciul lui, iar el nu putea face nimic

ca să fie sigur că vor tăcea. Era a doua oară când acțiunile îi scăpau de sub control. Loretta Obinski nu ar fi trebuit să fie identificată. Dar poate că s-a pus și un preț pe capul ei... Dar ce îl neliniștea mai tare, era presiunea agenților din CIA asupra acelora care știau ceva...

Colonelul Solomatin se afla în situația unui om care vede un baraj fisurându-se și nu poate face nimic să-l consolideze. Nu îi învinuia pe subordonații lui. Fusese hotărârea *lui* să-l elimine pe părintele Hubertus, veriga slabă a acestei operațiuni, și foarte ușor de băgat în sperieți. Până la urmă, deși risca cel mai puțin, Loretta era cea mai puternică. Ea avea „știința" serviciului de informații și cunoscuse o perioadă feroce în care viața unui om nu valorase nici cât negrul sub unghie. Păstrase în ea sentimentul de teamă care, în prezent, era cel mai bun scut de apărare al colonelului Solomatin. Dacă ar fi credincios, acum s-ar ruga.

Zilele ce vor urma îl vor călca pe nervi, căci era neputincios, iar adversarii lui nu vor sta cu mâinile în sân. După dezvăluirile fugarului Victor Șeimov, expunând o parte din rețeaua SVR infiltrată la Vatican, colonelul Solomatin avusese presimțiri rele. Din partea lui, ar fi lăsat totul așa cum a fost. Numai că ordinele venite de la Iasnovo nu mai erau valabile. Trebuia să facă tot posibilul să păstreze măcar o „cârtiță" la Vatican. Era un ordin de la Boris Elțîn, care avea aici una dintre sursele lui cele mai bune care îl informa despre evoluția Bisericii ortodoxe.

* * *

Rick Peretti învârtea între degete bricheta Zippo, apăsându-i colțurile ascuțite. Lua micul dejun împreună cu Malko pe terasa de la *Excelsior*, aflat în apropiere de Ambasada Statelor Unite. Povestea lui Malko îl lăsase pe american cu gura căscată. Acesta se aplecă spre Malko.

— Să facem un rezumat: părintele Hubertus și Loretta Obinski se cunoșteau. Dar nu știm ce au de împărțit împreună. S-a încercat eliminarea preotului. Judecând după metodă, sunt sigur că aici e mâna unui serviciu. Nu e joacă de copil.

— SVR sau GRU, conchise Malko. Opus Dei nu folosește câini...

— Sunt de acord, admise americanul. Întrebarea este de ce?

— Pentru că părintele Hubertus deține informații care constituie un pericol pentru SVR...

— Dar cum e posibil?

Cei doi bărbați tăcură. Se loveau de un zid la fel de gros ca acela al Vaticanului.

— Dacă părintele Hubertus lucrează pentru SVR? Dacă este el complicele lui „Werder"?

— Puțin probabil, zise Malko. Nu are experiență. Poate că s-au folosit de el. Eu cred că a avut un rol în moartea lui Ludwig Hofenberg și a soției lui. Când i-am spus că ea a lucrat pentru Companie, s-a îngrozit. Parcă ar fi omorât-o cu mâinile lui.

— Nu este cazul. Însă cea mai interesantă persoană este Loretta Obinski. *Ea* a fixat întâlnirea. Deci are legături directe cu SVR-ul de aici. Dacă e vorba de SVR.

— Cine este *rezidentul*?

— Un profesionist excelent din vechea echipă: colonelul Boris Solomatin. L-am cunoscut. Face parte din vechea școală. Nu prea iese. Cred că stă pe tușă. La Roma nu prea are de unde să adune informații.

— Eu mă gândesc la altceva, făcu Malko. Oare SVR-ul nu avea interes ca Hofenberg să moară? Se pare că era cât pe ce să fie demascat datorită fugarului din BND.

Americanul zâmbi.

— Dacă ar fi nevoiți să-i omoare pe toți agenții „rataţi"! Cu siguranță că SVR-ul nu l-a recrutat pe Hofenberg *astăzi*. A fost recrutare „repetată". Nu le-a păsat că au fost înșelați în mod rușinos de ofițerul din Garda elvețiană. Dacă mai lucra pentru ei, lucru de care nu suntem siguri.

Se învârteau în jurul cozii.

— Dacă ați relua legătura cu Loretta? îi sugeră Rick Peretti. Sunt sigur că știe multe lucruri.

— Dar nu va spune nimic... Am testat-o. Are experiența fostelor „rândunele" din KGB. Niște fete dure ca oțelul. Nu pot să o sperii cu nimic. Poate să susțină că s-a întâlnit cu părintele Hubertus, dar că nu știe ce s-a întâmplat după ce a plecat... Știți bine că, dacă are legături cu SVR, acestea sunt secrete. Ați obținut ceva de la cehi?

— Am cerut informații și aștept un raport. Trebuie să primesc și alte documente de la BND, care au fost recuperate de pe lângă HVA și sunt atribuite sursei „Werder". Poate găsim ceva interesant.

— Eu voi continua „săpăturile", încheie Malko. Trebuie să mă întâlnesc cu prietenul dumneavoastră, părintele Olizo. Se pare că are multe cunoştinţe.

— S-a băgat într-o groază de afaceri. Ştie tot ce se petrece la Vatican.

— Cei din SISMI nu pot să ne ajute?

— Nu le place să se amestece când este vorba de Vatican.

Malko îşi termină cafeaua.

— Poate că o voi revedea astăzi pe Loretta la piscină... O să-l mai trag de limbă pe părintele Olizo.

* * *

Parcă ar fi asistat la o petrecere-surpriză cu muzică ritmată, cu lumini palide şi oameni care beau. O călugăriţă cu privirea în pământ îl poftise pe Malko în apartamentul de la etajul al treilea imediat ce îi spusese cine este.

După ce se întorsese la *Hilton*, găsise un mesaj de la părintele Olizo care îi cerea să-l însoţească la o petrecere dată de arhiepiscopul Zambiei. Monseniorul Emmanuel Milingo, maiestuos în roba lui violet, cu o cruce mare ornamentată cu pietre semiprecioase mari şi roz atârnându-i pe piept, cânta la microfon, acompaniindu-se la o tobă îmbrăcată într-o blană de panteră.

Părintele Olizo se întoarse şi îi şopti lui Malko:

— Am aflat lucruri *foarte* interesante despre părintele Hubertus.

Capitolul XII

Arhiepiscopul Zambiei cânta de mama focului o melodie al cărei refren era „gubudu-gubudu" și părea că se simte în elementul lui. Cele câteva surori negrese din echipa lui, adunate în față, izbucniră în aplauze furtunoase îndată ce termină de cântat. Cu chipul luminat de o bucurie pornită din inimă, el veni și se amestecă în mulțime, iar una dintre surori îl servi cu un pahar mare cu vin alb pe care îl goli dintr-o suflare. În apartament domnea o căldură sufocantă, deși erau deschise toate ferestrele. După ce își domolise setea, înaltul prelat de culoare ceru să se facă liniște și anunță cu voce gravă:

— Dragi prieteni, și astăzi mi s-a arătat Satana! Dar m-a ajutat Dumnezeu și l-am trimis înapoi în lumea lui plină de tenebre, reușind să-i smulg din gheare un suflet pe care l-a chinuit. Iată-l!

Împinse în față o tânără negresă cu părul pieptănat în multe codițe, moartă de rușine, care stătea cu privirea în pământ. Ea spuse câteva cuvinte în limba ei, din care Malko nu înțelese nimic. Se auzi un alt ropot de aplauze.

— *Brothers!* Să ne liniștim și să-l mulțumim lui Dumnezeu! zise prelatul în încheiere.

— *Amen!* răspunseră invitații într-un glas.

Malko veni în urma părintelui Olizo lângă o masă imensă, transformată în bufet, unde o călugăriță neagră precum cărbunele îi servi cu o farfurie plină cu spaghete. Apoi se duseră tiptil pe balconul ce dădea spre Via di Porta Angelica, să se bucure de aerul mai răcoros.

Arhiepiscopul zambian mânca stând în picioare, înconjurat de mica lui curte. Tot pe Via di Porta Angelica, dar vizavi, era Vaticanul.

— Sfântul Scaun nu este șocat de activitatea arhiepiscopului? îl întrebă Malko pe părintele Olizo.

Acesta zâmbi în barbă.

— Ba da, ceea ce face el îi agasează pe cei din Sfântul Scaun, însă Emmanuel Milingo este un om cu credința lui Dumnezeu, chiar dacă e puțin mai original și e de culoare. Pentru Vatican, asta înseamnă o cotă-parte pentru piața din lumea a treia. În plus, nu face rău nimănui și este foarte cunoscut în toată Italia. Este mai bine văzut decât arhiepiscopul din Viena care adună pe lângă el o groază de seminariste. Pe când Milingo are câteva călugărițe din anturajul lui, dar o face cu foarte mare discreție.

— Ce ați aflat despre părintele Hubertus? îl întrebă Malko.

— Este protejatul unui *Monsignor* spaniol, părintele Arturo Gonzales y Vilaverde.

— De unde a mai apărut și ăsta?

— A lucrat mai întâi la Casa militară a regelui Spaniei. Face parte din ordinul Legiunilor lui Cristos. Acum cincisprezece ani, a fost chemat la Curie și a lucrat în diverse nunțiaturi, la început ca asistent, apoi a devenit consilier. După aceea, s-a întors la Roma, la Secțiunea a Doua a Administrației pontificale care răspunde de relațiile externe ale Sfântului Scaun. De câțiva ani, este secretarul monseniorului Gianfranco Galuzzi. În 1993, Sanctitatea Sa l-a numit prelat de onoare.

— Ce înseamnă acest lucru?

— Este gradul superior *Monseniorilor*. Dar e pur onorific.

— Deține un post important?

Părintele Olizo aprobă din cap.

— Da. Mare parte din documentele importante trec pe la serviciul cardinalului Galuzzi care este unul dintre șefii „Pepinierei".

— Cum arată acest *Padre* Arturo Gonzales y Vilaverde?

— Nu este o frumusețe, făcu părintele Olizo strâmbându-se, și îi lipsește cu desăvârșire milostenia creștinească. Mic, pricăjit, cu părul rar, cu niște ochelari cu lentile groase pe nasul de Polichinelle, cu bărbia ascuțită. Cu fizicul lui, nu va ajunge departe...

— Cum? zise Malko sufocându-se, doar Vaticanul nu e Hollywood!

— Bineînțeles, spuse părintele Olizo, însă Sfântul Părinte și-a dat seama că frumusețea se vinde mai bine... Observați că *toți* prelații pe care îi scoate în față au un fizic plăcut. Acest lucru dă o imagine mai bună asupra sfintei noastre maici, Biserica...

— Să revenim la Arturo Gonzales y Vilaverde. Unde locuiește?

— Pe Via Aurelia la numărul 177, la sediul Legiunilor lui Cristos. Acolo și mănâncă. La Vatican se lucrează între opt și paisprezece, iar după pauză se reia lucrul de la ora cinci.

— Asta e tot?

— Nu, continuă părintele Olizo. Am aflat că părintele Hubertus lucrează și pentru Opus Dei. Este una dintre misiunile secrete ale cardinalului Galuzzi. Arhiepiscopul Angelo Sodano vrea să-i supravegheze îndeaproape instalarea și recrutarea lui la Curie.

Cel puțin din acest punct de vedere, părintele Hubertus nu mințise.

— Cu alte cuvinte, părintele Hubertus face spoinaj pentru Administrația pontificală, conchise Malko.

Iată un agent binecuvântat.

— Cam așa ceva, admise părintele Olizo, dar toate astea sunt tăinuite cu mare grijă. Se fac presiuni pentru unele numiri, reputația anumitor persoane este ruinată, dar totul se oprește aici.

Prin urmare, nu Opus Dei dăduse drumul câinilor să-l mănânce pe părintele Hubertus...

— Mai am o întrebare. Ludwig Hofenberg și monseniorul Gonzales y Vilaverde aveau legături?

— Nici una. Fac parte din lumi total diferite. Monseniorul se află la „nivelul al treilea" pe scară ierarhică, iar ofițerii din Garda elvețiană nu sunt decât gărzi de corp și atât.

Arhiepiscopul Milingo bătu din palme și anunță cu vocea lui de stentor că vor intona câteva cântece bisericești. Acum era momentul să o șteargă... Malko se pomeni în zăpușeala umedă din cartierul Borgo, năucit de-a binelea. Aduna întruna informații, dar nu făcea nici un progres real. Totul rămânea în ceață. Avea câteva piese din jocul de puzzle, dar nu reușea să le pună cap la cap, pentru că îi mai lipseau încă destule. Avea impresia că descoperea mai multe fapte care se suprapuneau, dar care nu aveau practic nici o legătură cu restul.

Părintele Hubertus era un agent la Vatican, ceea ce explica într-un fel legăturile lui cu ofițerul elvețian, dar nu și cu Loretta Obinski. În afară de cazul în care ea nu servise pentru *alte* contacte, mai deocheate. Ani de zile, cardinalul Casaroli propovăduise apropierea de Răsărit. Ludwig Hofenberg părea să se fi aflat într-un circuit total diferit. Un simplu agent corupt, dar la un nivel inferior. Doar dacă nu mai exista și un complice cu o funcție mai importantă. Dar acesta este un caz mai rar. Când te gândești că toate aceste personaje se cunoșteau...

Malko fu nevoit să coboare de pe trotuarul invadat de niște tineri adunați în fața unei cofetării. Acest fapt îl făcu să se gândeas-

că iarăși la Gina de la Torre. Nu mai ceruse nimeni nici o răscumpărare. Intuiția îi spunea că nu o va mai vedea niciodată...

*
* *

Malko pătrunse în holul de la *Hilton* înțesat de mulțimea invitaților la o adunare a Lion's Club și se îndreptă spre lift. În momentul în care se pregătea să se urce în el, în spatele lui apăru o siluetă. Era părintele Hubertus. Preotul semăna cu o stafie, palid ca un cadavru, tras la față, cu ochi strălucitori de febră și cu brațul drept înfășurat într-un bandaj enorm.

— Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră, spuse el.

— Vă ascult cu plăcere, zise Malko surprins. Poftiți.

— Nu, nu în camera dumneavoastră, mi-e teamă că sunt microfoane. Haideți mai bine afară.

În spatele barului, era o terasă lângă piscină, mai tot timpul liberă, unde se găseau scaune confortabile. Se așezară pe o canapea din rafie, admirând luminile Romei. Părintele Hubertus se uită la Malko cu privirea lui strălucitoare, aproape halucinantă. Buzele îi tremurau. Mărul lui Adam urca și cobora întruna. Trecu mult timp până să scoată un sunet.

— Eu i-am omorât pe Ludwig Hofenberg, pe soția lui și pe Stephan Martigny, zise el cu voce seacă. Trebuia să-mi descarc conștiința. După aceea, o să mă retrag într-o mănăstire ca să-mi ispășesc păcatele, unde voi rămâne până la sfârșitul zilelor.

Lui Malko nu-i veni să-și creadă urechilor.

— Explicați-mi. Nu înțeleg nimic. Credeam că țineți foarte mult la Stephan Martigny.

Preotul se uită în ochii lui fără să clipească.

— Am ținut, aprobă el, dar nu atât de mult ca preasfânta maică Biserică. Ea trebuia să-l apere mai tare.

Totul devenea din ce în ce mai neclar. Din fericire, preotul continuă:

— Am aflat de la cineva care lucrează cu mine că Ludwig Hofenberg a fost spion. Firește că acest lucru m-a dezgustat. Închipuiți-vă, un om pe care eu îl consideram un catolic înflăcărat. Dar se pare că probele sunt de netăgăduit.

— Dar nimeni nu a suflat un cuvânt despre asta *înainte* ca el să moară, obiectă Malko. Cum de ați reușit să aflați?

— Este secretul lui Polichinelle care se află la „nivelul al treilea", răspunse imediat părintele Hubertus. Curia a reușit să-i

blocheze avansarea câteva luni, fiindcă au existat presiuni din afară ca să fie alungat, însă Sfântul Scaun nu s-a mulțumit cu atât. Iar în ultimele zile, totul a răbufnit.

— Vorbiți mai clar.

— Am luat masa cu un prelat pe care îl respect foarte mult. Era disperat. Sfântul Părinte, care este o fire iertătoare, tocmai se hotărâse să-l numească pe Ludwig Hofenberg comandantul Gărzii pontificale. Or, în același timp, „oamenii din afară" făceau presiuni ca, în acest caz, să se dea în vileag trădarea ofițerului, susținând că acesta a trădat în continuare, chiar și după dispariția Germaniei răsăritene, iar informațiile lui erau folosite de SVR-ul rus. Lucru care a însemnat o lovitură de grație pentru Sfântul Scaun și pentru autoritatea papală. Ora confruntărilor se apropia. După acest dejun, m-am gândit mult. Mi-am spus că trebuia să evit scandalul îngrozitor ce avea să izbucnească la Sfântul Scaun. Eu mă întâlneam des cu Stephan care îmi povestea năzbâtiile ofițerului. Mi-a destăinuit mereu că, dacă nu primea medalia „Benemerenti" pe care o merita, îl va omorî pe Ludwig Hofenberg. Bineînțeles că eu l-am dojenit. Imediat după asta, după ce a verificat dacă e trecut pe listă, m-a sunat tulburat și mi-a repetat că îl va omorî pe Hofenberg...

Malko ridică sprâncenele mirat.

— Și de ce nu l-ați lăsat să o facă? Astfel problema ar fi fost rezolvată în alt mod.

Părintele Hubertus clătină din cap.

— Nu înțelegeți nimic! M-am gândit mai întâi că era nedrept să îndeplinesc o misiune cu ajutorul acestui tânăr și mai cu seamă *fără știrea lui.* După aceea, mi-am zis că, odată aflat în fața șefului său, se va înmuia. Nu era un asasin. Apoi, fără să spun nimănui, m-am dus și am așteptat pe coridor, lângă apartamentul lui Hofenberg, rugându-mă lui Dumnezeu ca Stephan să nu se răzgândească... Dar l-am văzut apărând, foarte nervos, și în acel moment, am știut că Dumnezeu îmi aproba fapta... Când m-a zărit, Stephan s-a oprit brusc. I-am cerut pistolul. L-am liniștit, l-am pus să îngenuncheze, apoi, când se pregătea să rostească o rugăciune împreună cu mine, i-am tras un glonț în gură cu propria armă. Atras de zgomotul împușcăturii, Ludwig Hofenberg a deschis ușa. Am tras și în el. Am mai tras o dată după ce a căzut la pământ. A venit repede și soția lui, dar văzându-mă, s-a întors. Bineînțeles că am fost nevoit să o omor și pe ea. Am mai tras încă o dată. Am nimerit-o în ceafă și a căzut secerată. Asta a durat

numai câteva secunde. Am șters mânerul pistolului, l-am pus în mâna lui Stephan și m-am dus să mă rog la capela Sfânta Ana.

Vocea îi suna metalic, sec și înspăimântător. Malko îl țintui cu privirea. Spunea adevărul. Era de necrezut! Firește că asta nu explica totul, dar îi oferea o bază.

— Cum a reacționat preotul care v-a povestit neliniștea lui?

— Nu știe nimic. Dar i s-a luat o piatră de pe inimă, bineînțeles.

Întâmplarea aceasta semăna întru câtva cu povestea prințesei Diana și a lui Dodi Al-Fayed. Curtea Angliei îngropase bine taina, știindu-se scăpată de o problemă atât de spinoasă. Malko reluă interogatoriul.

— De ce v-ați întâlnit aseară cu Loretta Obinski?

— Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva care l-a cunoscut pe Stephan. Mă gândesc la el tot timpul. Și mă voi gândi până la ultima suflare... Iată, am vrut să-mi descarc conștiința.

— Cele trei persoane care au murit au stricat oarecum imaginea Vaticanului, observă Malko.

— Nu este același lucru! Bineînțeles că este jenant, dar Sfântul Scaun nu este implicat. Cei trei nu sunt decât niște laici.

Malko se uită în ochii lui în care lucea un strop de nebunie. Părintele Hubertus avea stofa călugărilor din Inchiziție. Numai că mai ascundea el unele mici taine.

— În cazul acesta, cine a vrut să vă omoare în Villa Doria Pamphili? îl întrebă el.

— Nu știu.

— Eu cred că dumneavoastră știți mult mai multe lucruri despre Loretta Obinski, insistă Malko, de ce nu mi le spuneți și mie ca să vă descărcați conștiința de tot?

Lui Malko îi veni dintr-o dată o idee care explica totul: părintele Hubertus avusese, în numele Vaticanului, legături pe care anumite persoane se temeau să le dezvăluie. Deci, Loretta Obinski ar fi putut să servească drept intermediar.

— Conștiința mea este curată, zise tranșant părintele Hubertus în timp ce se ridica.

Malko nu dădu mâna cu el și trânti ușa în urma lui. Până la urmă, preotul nu risca mare lucru. Delictul fusese comis chiar în interiorul Vaticanului, unul dintre micile state independente. Poliția și justiția din Italia nu aveau dreptul să se amestece. Numai autoritățile pontificale aveau căderea să acționeze. Dar cu siguranță că nu vor întreprinde nimic. Rufele murdare se spălau în familie, la umbra zidurilor înalte din cărămidă roșiatică ale

Vaticanului. În cel mai rău caz, dacă mărturisea crimele săvârșite superiorilor lui, părintele Hubertus ar fi fost mutat într-o mănăstire îndepărtată și nimeni nu ar mai auzi niciodată de el.

Această tragedie zugrăvea perfect atmosfera de minciună și de violență care domnea la Sfântul Scaun, o lume închistată, plină de rivalități, de fantasme și de pasiuni. În sufletul părintelui Hubertus poate că ardea un foc sacru, poate că era nebun, dar spunea adevărul. Se considera un soldat al Credinței. Acest lucru justifica în ochii lui crimele pe care le comisese.

Lui Malko nu-i mai rămânea acum decât să-i raporteze mărturia preotului lui Rick Peretti. Cu siguranță că americanul va rămâne cu gura căscată.

*
* *

Șeful Centralei CIA îl ascultase pe Malko fără să-l întrerupă, atent, încordat și fără să arate cea mai mică emoție. Numai în cămașă și bronzat, semăna cu un director tânăr și plin de energie... După ce Malko termină de povestit, el oftă cu foc.

— Ați făcut o treabă extraordinară. Cred ce a spus părintele Hubertus. Dar mă gândesc totodată că nu a mărturisit tot adevărul. Poate că nici el nu îl cunoaște.

— Ce vă face să spuneți asta?

— Am primit un dosar de la Centrala din Praga, trimis de omologii noștri cehi. Loretta Obinski a lucrat mulți ani pentru STB.

Malko își spuse că toată afacerea asta semăna cu o păpușă Matrioșca. Când credea că totul s-a rezolvat, trebuia să o ia de la capăt.

Capitolul XIII

Rick Peretti scoase un teanc de documente bătute mărunt la mașină.

— Iată! Loretta Obinski a fost o „rândunică", iar STB-ul nu i-a distrus dosarul. A „tamponat" zeci de ținte pentru Serviciul Secret ceh, lucru ce nu i-a fost greu, dacă judecăm după cum arată. Acest lucru i-a permis să iasă din Cehoslovacia într-o vreme când era practic imposibil. Ca toți ceilalți agenți din STB, ea a încetat orice activitate începând cu 1990.

Malko clătină din cap.

— Cehii v-au trimis toate astea? Ei știu ce a mai făcut *pe urmă*?

— Bineînțeles că nu, însă rușii au reușit să o recupereze...

— Dar ce avantaje are din asta? obiectă Malko. Se pare că nu are probleme financiare și nu este o comunistă înrăită. Mai rămâne un singur lucru: șantajul. Dar în ce fel? Fiindcă face parte din STB? Puțin le-ar păsa italienilor.

— Le voi cere celor din SISMI să-mi scoată dosarele lor cu informații despre Cehoslovacia, spuse americanul.

— Că veni vorba despre dosare, zise deodată Malko, aveți documentele Vaticanului din 1990, trimise de BND? Acelea care ne-au dat de gândit că Ludwig Hofenberg avea un complice.

— Desigur, de ce?

— Dar aveți și o legătură la Vatican, nu-i așa? O foloseați doar ca să transmită informațiile „deschise".

— Da, bineînțeles, recunoscu americanul, după o scurtă ezitare, dar nu vrea să se amestece în secția operațională. Este vorba despre monseniorul Jackson. Un episcop american. Conduce comisia pontificală care se ocupă de contactele sociale.

— Aș dori numai să-i arăt documentele trimise de BND. S-ar putea ca el să știe mai multe despre ele.

— Unde vreți să ajungeți?

— Să astup găurile afacerii noastre, răspunse Malko. Întrezăresc o explicație globală, însă am nevoie să o sprijin pe ceva.

Rick Peretti rămase tăcut câteva clipe, apoi ridică receptorul și îi ceru secretarei să-l sune pe monseniorul Jackson. După cinci minute, obținu legătura cu prelatul. Discuția nu dură mult.

— Vă întâlniți astăzi la ora trei, la el în birou, îl anunță americanul. Dar, pentru Dumnezeu, nu-i puneți prea multe întrebări delicate. Se va închide în carapacea lui.

— Îl voi întreba numai dacă există Dumnezeu, promise Malko. În viață sunt unele momente când ne putem îndoi.

* * *

Malko se prezentă la ora trei fără cinci fix la Poarta Arcului cu Clopote, intrarea oficială a șefilor de state, situată în partea vestică a Pieței Sfântul Petru, și îl anunță pe ofițerul de gardă că are întâlnire cu monseniorul Jackson. Acesta se duse în ghereta lui să verifice, apoi reveni și îi spuse plin de respect:

— Sunteți amabil să mă urmați, *Monsignor?*

Malko se abținu să zâmbească. Din cauza costumului negru din alpaca, era confundat cu un preot. Străbătu pe jos câteva sute de metri, trecând pe lângă o benzinărie, iar ofițerul îl invită să intre într-o clădire destul de veche și îl lăsă într-o încăpere micuță, sobru mobilată. Îl întâmpină un preot în haine gri care îl anunță că monseniorul Jackson va întârzia câteva minute. I se aduse o cafea. Liniștea era absolută, parcă se afla într-o catacombă.

Călăuza sa își făcu din nou apariția și îi spuse să-l urmeze. Urcară un etaj, străbătură un culoar lung, apoi deschise ușa unei încăperi complet goale, în afară de câteva scaune, o masă joasă și obișnuitul crucifix. Pereții aveau un tapet roșu, iar pe masă erau așezate pahare și o cană de apă, lângă publicația *Osservatore Romano* din ziua respectivă. Pe fereastră se puteau vedea grădinile Vaticanului. Ușa se deschise fără nici un zgomot, în fața lui apărând un preot înveșmântat în *talata filetata*. Era înalt și avea creștetul capului neted ca o minge de biliard.

— Bine ați venit la Vatican! spuse el cu căldură în glas. Sunteți pentru prima oară aici?

— Bineînțeles! îl asigură Malko.

Era ciudat să se afle în acest birou gol și lipsit de personalitate. Însă la Vatican, preoții nu primeau niciodată vizitatorii în birourile lor, din discreție.

Monseniorul Jackson se așeză cu fața spre fereastră, iar Malko se așeză pe un scaun din lemn închis la culoare, demn de Inchiziție. Câteva momente domni tăcerea și Malko înțelese că interlocutorul lui aștepta ca el să înceapă.

— Eminență, zise el, Agenția federală la care lucrăm domnul Peretti și eu a primit din partea unui serviciu prieten niște documente despre care se presupune că vin de la Vatican. Aș dori să aflu părerea dumneavoastră.

Îi întinse teancul trimis de BND. Monseniorul Jackson își scoase ochelarii din buzunar, îi puse la ochi și începu lectura documentelor de la BND. Acest lucru dură mai mult de zece minute, apoi prelatul își scoase ochelarii, îi strânse cu grijă și îi înapoie documentele lui Malko.

— Ce doriți să aflați?

— Aceste documente vi se par autentice?

Monseniorul Jackson stătu o clipă pe gânduri, apoi spuse:

— Dacă le-aș fi găsit la Administrație, nu aș fi avut nici cea mai mică îndoială, dar, având în vedere proveniența lor, cred că este vorba de un fals.

— De ce?

Prelatul se aplecă spre el cu un zâmbet viclean.

— Cred că știu de ce ați venit. Au circulat niște zvonuri în legătură cu Ludwig Hofenberg, comandantul Gărzii elvețiene care a fost asasinat. S-a bănuit că lucra pentru unele servicii de informații străine. Dumneavoastră presupuneți că el le-a furat ca să le trimită în afară. Țin să vă mărturisesc că este absolut imposibil. Comandantul Gărzii elvețiene nu poate sub nici o formă să aibă acces în asemenea încăperi. La Vatican, deținem o clasificare foarte strictă a documentelor. În primul rând, există „secretul biroului" care înglobează toată viața din Vatican. Fie că e vorba de comanda unui material sau de programul de călătorie a Sanctității Sale. Pe scurt, este vorba de elemente *moderat* secrete. Mai bine spus, confidențiale. Un om ca Hofenberg poate să aibă acces aici. Fie în mod direct, fie prin intermediul unor prieteni. După aceea, există secretul cel mai bine păzit: „secretul pontifical". Acesta acoperă un anumit număr de domenii, mai ales religioase. Mai întâi, pregătirea documentelor pontificale, formarea doctrinei, dosarele Congregației Credinței, denunțurile directe împotriva credinței — aici intră și homosexualitatea — confidențele culese la spovedanie, tot ceea ce privește numirile episcopilor. În fine, *tot* ce

va merge la serviciul de cifrare. Adică rapoartele trimise sau primite de nunțiaturi, procesele-verbale întocmite la audiențele Sfântului Părinte, telegramele secrete adresate de diferite ambasade. Toate aceste documente sunt văzute de foarte puține persoane. Și în nici un caz de comandantul Gărzii elvețiene. Prin urmare, aceste documente sunt false, chiar dacă domnul Hofenberg a fost un spion!

Prelatul tăcu, mulțumit de demonstrația lui și se uită cu ostentație la ceas. Malko fu nevoit să tacă și să înghită. Văzând că interlocutorul său se pregătește să se ridice, încercă să-i pună o ultimă întrebare:

— Eminență, ați auzit de un monsenior pe nume Arturo Gonzales y Vilaverde?

Episcopul stătu pe gânduri câteva clipe, apoi întrebă mirat:

— Vilaverde? A, da. Lucrează la ordinele monseniorului Galezzi, la subsecretariatul care se ocupă de relațiile cu alte state.

— Mai clar, ce vrea să însemne acest lucru? întrebă Malko.

— Oh, asta face parte din Secțiunea a Doua condusă de monseniorul Giovan-Battista Re. Oamenii care lucrează aici se ocupă de toate legăturile cu nunțiaturile și de tot ceea ce trebuie cifrat. Au mult de lucru, pentru că numai douăsprezece persoane sunt abilitate de monseniorul Sodano să facă această muncă. De ce mi-ați pus această întrebare?

— Din simplă curiozitate, spuse Malko. Am auzit vorbindu-se despre acest prelat.

— Dacă sperați să-l întâlniți, mi-e teamă că va fi foarte greu. Oamenii de la „nivelul al treilea" nu vorbesc direct cu laicii decât cu autorizația Substituitorului. Iar acesta o acordă foarte rar.

— Nu, nici nu m-am gândit la așa ceva, spuse Malko.

— În cazul acesta, vă conduc. Salutați-l din partea mea pe Rick Peretti și asigurați-l de devotamentul meu.

Când ajunse la Mercedes, Malko avea chef să danseze. Lucrurile se lămuriseră dintr-o dată. În sfârșit, avea o ipoteză logică ce incorpora acum și piesele de puzzle lăsate la o parte și se grăbea să i-o spună și lui Rick Peretti.

*
* *

Rick Peretti sugea vârful creionului, fascinat de povestea lui Malko.

— Ne-am înșelat de la bun început că ne-am concentrat atenția numai asupra lui Ludwig Hofenberg, îi explică el. Este adevărat că lucra pentru Est, dar nu mai are importanță. Nu el e „Werder". Există alt spion la Vatican, adevăratul „Werder", mult mai bine plasat, care continuă să „producă". Am greșit când ne-am gândit că Ludwig Hofenberg avea un complice. Documentele pe care i le-am arătat monseniorului Jackson nu proveneau de la Hofenberg, ci de la adevăratul „Werder". Poate că Ludwig a fost folosit la trimiterea lor, fapt ce ar explica dorința de a-l reduce la tăcere, pentru că, dacă ar fi fost acuzat, ar fi putut să dezvăluie identitatea adevăratului „Werder".

Rick Peretti se scutură.

— Așteptați! De ce părintele Hubertus, care și-a mărturisit crima, a vrut să-l protejeze pe „Werder"?

Malko îi zâmbi cu gândul în altă parte.

— Și dacă părintele Hubertus nu ne-a spus tot adevărul? Sau dacă a fost manipulat... Este atât de exaltat, încât era foarte simplu, cu condiția să fie pentru o cauză dreaptă.

— Adică?

Malko porni la atac.

— Imaginați-vă că părintele Hubertus a crezut că slujește biserica și că, în realitate, a servit alte interese.

— Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

— Să presupunem că „Werder", spionul care lucrează pentru SVR, și celălalt care l-a manipulat pe părintele Hubertus și care, probabil că nu este decât un prelat de la Curie, sunt una și aceeași persoană.

— Dar este legătura pe care o căutăm de la început...

Șeful Centralei CIA inspiră adânc.

— Aveți idee *cine* poate fi această persoană?

— Trebuie să mai fac săpături, recunoscu Malko. Pentru început, nu este decât o ipoteză.

— Întrezăriți vreun prelat care ar putea să trădeze în profitul SVR-ului?

Malko îi adresă americanului un zâmbet angelic.

— Cine ar fi crezut că Aldrich Ames, un veteran în Companie, a trădat timp de doisprezece ani?

Malko împinse lucrurile și mai departe:

— În acest context, se poate înțelege de ce Markus Wolf, fostul șef al HVA, s-a grăbit să confirme acuzațiile aduse lui Ludwig Hofenberg.

— De ce?

— Trebuia să atragă atenția asupra lui Hofenberg care, mort fiind, nu mai putea să facă nimic. Iar toată lumea era convinsă că el era sursa „Werder". Ar fi trebuit să ne temem văzându-l pe acel dascăl al comunismului, care nu s-a căit niciodată, pe acest copil al KGB-ului grăbindu-se să ne vină în ajutor. Din 1989 încoace, nu a făcut nimic ce ar fi putut să dăuneze taberei lui. Nu uitați că a fost mereu în legătură strânsă cu KGB-ul, că, din 1990, s-a aflat la Moscova și că ultimul șef al KGB-ului dinainte de epoca Elțîn a fost unul dintre prietenii lui intimi. El trebuie să știe cine este „Werder". La cei șaptezeci și trei de ani ai lui, a vrut să aducă un ultim serviciu.. Dacă teoria mea este corectă, ar putea explica de ce *rezidentura* din Roma a intervenit în această afacere și a reactivat-o pe Loretta Obinski.

— În ce scop?

— În ziua în care o vom afla, oftă Malko, jocul de puzzle va fi complet. Trebuie să ne concentrăm toate eforturile asupra ei, căci este veriga slabă. Vaticanul este o carapace de nepătruns. Nu vom putea ajunge la „Werder" decât pe alte căi. Mai ales că acum stă potolit. Eu sunt sigur că Gina de la Torre a fost răpită și omorâtă deoarece se persupunea că ne-ar putea duce la Loretta Obinski. Prin urmare, trăgea de firul care ar fi fi declanșat explozia.

Când ieși de la ambasadă, Malko se duse direct în Borgo. Nu îi spusese tot ce știa șefului centralei. Părintele Olizo era în birou, cu picioarele cocoțate pe masă, numai în cămașă, cu superbele-i bretele mov. Îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet larg.

— Trebuia să mai rămâneți aseară. Milingo a cântat, iar călugărițele au dansat în stil african.

— Cred că a fost într-adevăr minunat, admise Malko. Mai am nevoie de dumneavoastră. Vreau să aflu totul despre viața monseniorului Arturo Gonzales y Vilaverde. Absolut *totul*. Ce vicii are, dacă este homosexual, dacă bea, dacă are neapărată nevoie de bani. Credeți că se poate?

Preotul surâse.

— *Totul* este posibil, dacă ai timp și bani. Am un prieten care are o librărie în apropiere, care se numește La Uniana. Știe toate bârfele care circulă la Sfântul Scaun și este foarte mâncăcios. Dacă îl invitați la masă, cred că vă va împuia capul.

— Invitați-l cât mai repede posibil.

*
* *

În biroul colonelului Solomatin domnea o căldură sufocantă și umedă, deși erau obloanele trase. Climatizoarele erau vechi de douăzeci de ani, iar șefii lui de la Moscova nu îi trimiteau nici un ban ca să le schimbe. Doar în cămașă cu mânecă scurtă, colonelul își ștergea fruntea din cinci în cinci minute. Sorbi o înghițitură din ceaiul foarte tare cu gheață. Era foarte mulțumit de contramăsurile pe care le luase.

În plus, sursa lui din cadrul SISMI nu i-a raportat nimic alarmant. Pentru moment, italienii nu se vor interesa de el. Până la urmă, contramăsurile funcționaseră perfect. CIA trebuia să oprească aici cercetările.

Firește că mai sunt uneori și inconveniente, însă nimeni nu va căuta cadavrul Ginei de la Torre acolo unde fusese îngropat, iar Loretta Obinski, chiar dacă ar vrea să trădeze, nu ținea neapărat să-și distrugă viața doar ca să le facă pe plac americanilor. El va pleca peste cincisprezece zile în vacanță pe malul Mării Negre și spera din tot sufletul ca lucrurile să se aranjeze definitiv până atunci. În ceea ce îl privește pe părintele Hubertus, peste câteva săptămâni, va fi trimis într-o mănăstire de la capătul lumii și nu va mai putea face rău nimănui. Până la urmă, răul a fost aproape înlăturat. Își reproșa doar problema cu Gina de la Torre. Fusese o greșeală.

Credea că a făcut tot ceea ce a trebuit ca să apere „sursa" extrem de importantă pentru Kremlin, chiar dacă a folosit metode care nu se mai practicau. Totuși își reproșa faptul că a subestimat capacitatea de reacție a adversarilor săi. Încă nu vedea *unde* era prima breșă. Cum de reușiseră americanii să ajungă la Loretta Obinski?

*
* *

— Am reținut o masă la *Hosteria del Papa Giovanni*, în apropiere de Senat, îl anunță părintele Olizo. Vom fi patru persoane: prietenul meu librarul, un iezuit, părintele Georgio, care lucrează la Radio-Vartican, și eu. Pe dumneavoastră vă voi prezenta ca fiind un membru al clerului din Austria. Nu vor vorbi nimic în fața unui laic.

— Dar își vor da seama că nu sunt preot, protestă Malko încurcat.

— Ba nu, zise părintele Olizo. Puneți-vă o cruciuliță la reverul hainei de la costumul negru. Când nu veți fi de față, eu le voi spune că sunteți un *missi dominici* al noului episcop din Viena. Trageți-i de limbă. Știți câte ceva despre clerul austriac?

— Nu prea mult.

— Atunci păstrați un aer misterios și lăsați-mă pe mine să discut...

Malko abia avu timp să se ducă la cumpărături într-unul din nenumăratele magazine de obiecte de cult din cartierul Borgo. Când ajunse la *Hosteria del Papa Giovanni*, arbora în mod discret o cruciuliță din argint pe reverul hainei negre din alpaca, pusă peste un tricou tot negru. Lăsase ceasul Breitling B-1 în seiful de la hotel, căci nu era compatibil cu modesta calitate de preot mirean. Părintele Olizo împreună cu ceilalți erau așezați la o masă într-un colț, cu o sticlă de Defender vechi de cinci ani și trei pahare. El făcu prezentările. Malko era abatele Helmut, preot mirean. Iezuitul, extrem de slab, avea vocea șuierătoare, un cap de pasăre, cu ochii foarte înfundați în orbite, dar cu un aer inteligent. „Librarul" avea mâinile umede și privirea jucăușă.

Tot personalul de la *Hosteria del Papa Giovanni* parcă se strânsese în jurul mesei lor... Când Malko deschise lista de bucate, înțelese pe dată de ce fusese ales acest restaurant. Meniul se învârtea în jurul sumei de o sută optzeci de mii de lire, ceea ce era absolut de neconceput în Italia. Cei trei preoți se uitau la el pe sub sprâncene. Alegerea se făcu repede: spaghete cu trufe albe, urmate de fripturi și vânat. Cum afară era o vreme ploioasă, băură Barolo. Părintele Olizo era maestrul de ceremonii, după ce îi explicase lui Malko că nu cunoaște toate subtilitățile bucătăriei italiene...

În prima oră de când se aflau la masă, nu făcură altceva decât să mănânce. Deși era slab, iezuitul mânca cu o poftă de invidiat. Chelnerii grăbiți turnau Barolo ca pe agheasmă.

Când trecu și cea de-a doua oră, începu conversația. Se discută mai întâi despre politica din Austria și cea de la Vatican. Cei trei preoți nu mai conteneau cu elogiile la adresa Papei Ioan Paul al II-lea, un om autoritar, care scăpase de partizanii cei indolenți și lipsiți de vlagă ai lui Casaroli.

— Of, suspină librarul, oare ce ne rezervă viitorul? Cine va fi următorul papă?

— Episcopul nigerian, își dădu cu părerea Malko.

Toți se strâmbară îngroziți.

— *Caro Reverendo*, episcopii nu vor permite acest lucru. Îi avem deja pe Gantin și Moroni. Este prea de tot, zise tranșant iezuitul.

Părintele Olizo interveni:

— Evident că voi iezuiții băgați lumea în sperieți și de aceea nu va fi niciodată un papă iezuit.

— Va fi Ruini, zise cu hotărâre librarul. Prietenii mei mi-au spus că ne trebuie un italian... Gata cu străinii!

Erau la a treia sticlă de Barolo, iar atmosfera devenise mult mai destinsă...

— În orice caz, reluă librarul, nu va fi un austriac...

Malko lăsă capul în jos, prefăcându-se jenat. Iezuitul îi sări în ajutor.

— Sunt sigur că arhiepiscopul din Viena este un bun catolic. Chiar dacă năravurile l-au împins spre păcat. Însă cei care sunt mai tare de condamnat sunt tot aceia care au jurat credință bisericii și îl împing spre păcat.

Părintele Olizo observă:

— În cazul acesta, noi suntem mai discreți.

— Vă plângeți de multe astfel de rătăciri? îl întrebă Malko cu prudență.

Cei trei preoți se priviră amuzați, apoi librarul zise:

— Trupul e slab. Dar mai este și nebunaticul ăla de cardinal Saintoni, care rămâne cu monseniorii tineri care nu îndrăznesc să-i refuze mirul. Nu a fost văzut niciodată ieșind din Vatican.

— A mai fost și cavalerul acela al papei pe care l-au găsit cu capul zdrobit într-un apartament, zise părintele Georgio. Slavă Domnului că era laic!

— Dar monseniorul Monsanto, cu micuțele lui negrese, adăugă librarul... Dar nici în cazul acesta nu s-a ajuns prea departe. Vă mai amintiți de preotul acela care a fost alungat departe de Roma? Îl lovise damblaua și se năpustea asupra tuturor femeilor care veneau la el să se spovedească. Cum era un bărbat frumos, multe dintre ele nu făceau plângere...

Se vedea cât de colo că, pentru toți acești preoți, păcatul cărnii nu era considerat mortal. În momentul în care Malko se pregătea să se aventureze pe un teren minat, întrebând de părintele Arturo Gonzales y Vilaverde, iezuitul reluă cu șiretenie:

— Unele cazuri sunt mult mai apropiate de noi...

— Da? se miră Malko.

Toate priviirile se întoarseră către părintele Georgio. Acesta termină mai întâi totul din farfurie, apoi spuse:

— Văd mereu venind la Radio-Vatican un prelat care nu are ce căuta acolo.

— Lucrează și femei la acest post? întrebă Malko, dar părintele Olizo îi dădu imediat un cot discret ca să-l potolească.

— Bineînțeles, răspunse acesta. În studiouri și în birouri lucrează și laici.

— Acest prelat veghează cu foarte mare grijă asupra sufletului uneia dintre șefele noastre de la postul de radio, făcu părintele Georgio cu privirea în pământ. Și asta de foarte multă vreme.

— *Caro Padre*, spune-ne și nouă despre cine este vorba, îl imploră părintele Olizo. Ca să plece și *Reverendo* Helmut cu câteva bârfe la Viena...

— Este un spaniol foarte urât.

După câteva clipe de tăcere, librarul începu, ascunzându-și greu curiozitatea:

— Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde?

Iezuitul plecă ochii cu modestie.

— Dumneavoastră ați spus-o, *caro Padre*.

Pulsul lui Malko urcă vertiginos, dar nu din cauza băuturii. Mentorul părintelui Hubertus avea o amantă. S-a deschis deci o breșă.

— Și cine este fericita aleasă a frumosului spaniol? zise rânjind librarul.

În ochii duși în fundul capului ai iezuitului, apăru o lucire de bucurie.

— *Caro Padre*, nici dacă mă supuneți sfintei taine, tot nu vă voi spune.

Părintele Olizo interveni și el:

— *Padre* Georgio, observ că dumneavoastră apărați dragostea vinovată.

Iezuitul ridică ochii în tavanul roz.

— Nu am spus că este vinovată. Tainică, atâta tot. Este adevărat că și mie mi se pare că între aceste două ființe există o atracție foarte puternică. Dar numai Dumnezeu poate să îi judece.

— Ea cum arată? întrebă dintr-o dată librarul.

Iezuitul făcu un gest amplu.

— Eu nu am abilitatea să judec, mai cu seamă că nu am cunoscut în viața mea o femeie. Arată bine și pare să fie o bună creștină.

— Cred că nu este greu să urmărești o idilă. Roma nu este un oraș prea mare, observă Malko.

Părintele Georgio avu un zâmbet plin de venin.

— Ne descurcăm întotdeauna. Angajații laici de la Radio-Vatican locuiesc în oraș în apartamente. Dar să terminăm această cină delicioasă. Trebuie să trec și pe la birou.

Împreună cu *tiramisu*, Malko comandă și o sticlă de doi litri de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs din 1991, pe care preoții o apreciară la justa ei valoare, golind-o imediat ca pe agheasmă.

Când Malko ceru monstruoasa notă de plată, toată lumea lăsă ochii în pământ rușinată... Se despărțiră la intrare. Înainte să plece, părintele Olizo îi șopti lui Malko la ureche:

— Mâine voi afla numele femeii!

— Cum?

— Părintele Lucio Pacinotti se va înfuria că nu l-am pus în temă cu această bârfă. Îl va lua gura pe dinainte. Putem să avem încredere în el.

Malko îi mulțumi. Oare faptul că monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde avea o amantă îl va duce pe Malko la o verigă care să aibă legătură cu misiunea lui?

Capitolul XIV

Din cauza zăpușelii, Roma era ca o oală de fiert sub presiune, iar totul părea năclăit. Însă, biroul cu aer condiționat al lui Rick Peretti părea o oază nesperată de răcoare și de prospețime. Malko își bău cu plăcere ceaiul cu gheață, iar cămașa din pânză subțire se udase de transpirație. Cina din ajun adăugase o nouă piesă la jocul lui de puzzle. El povesti pe scurt. Șeful Centralei CIA nu părea prea convins.

— Ce importanță are că acest monsenior ține o amantă?

— Părintele Hubertus mi-a mărturisit că i-a ucis pe Stephan Martigny, Ludwig Hofenberg și pe soția lui, îi explică Malko. Or, el este foarte apropiat de acest prelat spaniol care a putut să-l manipuleze. Eu presupun că acest Arturo Gonzales y Vilaverde este „Weder". Dar, ca să spioneze pentru Est, trebuie să existe un motiv. Să fie oare banii? Puțin probabil. Din convingere? Și mai puțin probabil. În acest caz, rămâne doar șantajul sau dragostea. Sau amândouă. Însă, această ipoteză se poate nărui ca un castel din cărți de joc și atunci trebuie să-l căutăm pe „Werder" în altă parte.

— După părerea dumneavoastră, părintele Hubertus lucrează și el pentru ruși?

— Nu cred, zise Malko, dar aici e buba. Luată separat, versiunea lui pare plauzibilă, însă, în acest context, nu mai este deloc. Ar fi fost o coincidență mult prea mare ca el să se fi hotărât să-l omoare *exact* pe omul de care voiau să scape rușii.

— Să vă mai dau și eu puțină apă la moară, spuse americanul. Tocmai am primit un telefon de la generalul Pescarini, șeful SISMI. Au găsit în arhivele lor ceva în legătură cu Loretta Obinski. A fost amestecată într-o poveste urâtă de tot. Din cauza ei, Vittorio Lorenzi, un industriaș italian, s-a sinucis în 1980. L-a îmbrobodit și l-a prins în plasa STB-ului.

— A existat un ordin formal, observă Malko.

— Este adevărat, dar acest lucru mi-a dat o idee. Italienii sunt supărați. Nefiind italiancă, Loretta Obinski este susceptibilă să fie expulzată din țară și să fie declarată „persona non grata". Am discutat cu Pescarini. Nu le trebuie mult ca să o expulzeze...

Malko simțea cum i se zburlește părul când văzu cu câtă falsă candoare vorbește șeful Centralei CIA.

— Cu alte cuvinte, vreți să o puneți pe Loretta în fața faptului împlinit. Sau cooperează cu noi, sau îi lăsați să o expulzeze.

În fața tonului reprobator al lui Malko, americanul simți nevoia să precizeze:

— Știți la fel de bine ca și mine că fata asta deține cheia întregii afaceri. Știe ce rol a jucat fiecare, chiar și pe acela jucat de ea însăși. Dar mai ales, cunoaște ce legătură există între ruși și părintele Hubertus. De asemenea, mai știe și motivul pentru care aceștia au vrut să-l elimine...

Tăcu, pocnind distrat capacul brichetei Zippo, apoi o puse în etuiul ei din piele și o agăță la curea. În sinea lui, Malko recunoscu că ideea șefului centralei era interesantă. Este adevărat că acest gen de șantaj era împotriva moralei sale, însă nici Loretta Obinski nu era o sfântă. Dacă ea a obligat anumiți oameni să joace, acum i-a venit rândul și ei să o facă...

— Bine, spuse el. Mă voi întâlni cu Loretta Obinski.

* * *

De pe terasa camerei, Malko zări costumul de baie din lame argintiu. Loretta Obinski era singură la piscina hotelului. Când îl văzu venind, ea îi făcu un semn mai mult decât discret, apoi se cufundă din nou în catalogul de decorațiuni interioare al vestitului arhitect Claude Dalle. Malko fu nevoit să se așeze lângă șezlongul ei ca să catadicsească să ridice capul.

— Ei, tot singurel? zise ea cu ironie. Negresa dumneavoastră v-a dat papucii?

Lui Malko nu îi ardea de glume.

— Loretta, începu el, trebuie să vorbesc ceva foarte serios cu dumneavoastră.

— Vreți să mă cereți de nevastă? Toto încearcă deja să mă cumpere cu mobilă, zise ea arătându-i catalogul.

În spatele tonului ei zeflemitor, el simțea totuși că se ascunde îngrijorarea. Ea își aprinse nervoasă o țigară și suflă fumul în nasul lui Malko.

— Nu, dar aş vrea să mă refer puţin la trecutul dumneavoastră...

Loretta Obinski râse puţin cam ascuţit.

— Dacă vreţi lista amanţilor mei, vă va lua ceva timp.

— Nu, eu mă refer la perioada în care aţi fost agent al STB-ului la Praga. Atunci când aţi „tamponat" oameni de afaceri străini ca să-i trageţi de limbă.

Tânăra femeie rămase impasibilă. Singurul semn de nelinişte fu acela că ridică prea sus brăţara ceasului Breitling Callisino cu cadranul de culoarea mandarinei.

— Cine v-a turnat gogoşile astea? zise ea în cele din urmă. Mai întâi de toate, cine sunteţi?

— Sunt sigur că nu mai aveţi nici o îndoială, dar o să vă lămuresc totuşi. Lucrez pentru CIA, iar dumneavoastră aţi fost agentul 325, iar ofiţerul care vă „trata" era căpitanul Havel. *De asemenea*, a fost amantul dumneavoastră.

Loretta Obinski îşi scoase ochelarii de soare. Ochii ei albaştri se transformaseră în două bucăţele de cobalt, iar colţurile gurii se lăsară într-o strâmbătură răutăcioasă.

— Şi ce dacă! se răsti ea, trebuia să trăiesc! Toate astea sunt foarte îndepărtate. Havel trebuia să fi ieşit de mult la pensie, STB-ul nu mai există, şi Cehoslovacia, la fel! Vreţi să vă culcaţi cu mine, de aceea îmi spuneţi toate astea. De ce nu? Hai să mergem!

Ea schiţă gestul că vrea să se ridice, dar Malko o opri.

— Loretta, nu spuneţi prostii. V-aţi culcat la comandă cu mine, sunt sigur de asta. Aţi făcut-o la ordinul ruşilor.

— Al ruşilor? Dar nu am cunoscut în viaţa mea un rus!

— În perioada aceea, nu. Dar v-au căutat ei. Tot ei au şi dosarele, altminteri, nu aţi fi acceptat să lucraţi pentru ei.

— Care dosare?

— Despre afacerea Lorenzi.

Loretta primi lovitura. Trăsăturile se întunecară. Rămase tăcută câteva secunde, apoi îl strigă pe barman.

— Aduceţi-mi o cupă de Taittinger de la gheaţă, comandă ea.

Apoi îşi pironi privirea pe Malko, cu o expresie disperată.

— Ce fel de specimen sunteţi? Nu sunteţi mai bun decât cei din STB, zise ea cu voce egală.

Nu mai scoase un cuvânt şi, după ce bău şampania, se ridică şi se aruncă în piscină. Malko o admira: înota repede şi cu graţie. El nu se simţea în apele lui. Aceasta era partea cea mai scârboasă a meseriei sale. Loretta nu era mai rea ca celelalte. Într-o perioadă

din viață, a ales traiul mai ușor și asta s-a întors împotriva ei. Ieși din apă, superbă, și veni să se usuce, stropindu-l strengărește pe Malko, apoi mai comandă o cupă de Taittinger. Se pare că își recăpătase sângele rece.

— Ei, zise ea cu un ton mai blând, ce doriți de la mine? În afară de corpul meu de care nu ați profitat încă.

Îl ademenea din nou.

— O *înțelegere*, făcu Malko. Să vorbim pe față. Italienii sunt aceia care nu vă vor binele. Au de gând să vă expulzeze din cauza poveștii ăsteia vechi. Noi suntem singurii care putem împiedica acest lucru.

— Ce îmi cereți în schimb?

— Vreau să aflu totul despre tragedia petrecută la Vatican. Ce rol ați avut dumneavoastră, părintele Hubertus și, mai ales, rușii? Îmi răspundeți cu condiția să nu aveți probleme nici cu italienii, nici cu noi. Vă cer numai un singur lucru: nu îmi îndrugați verzi și uscate. Am aflat deja multe lucruri.

Cu un gest de automat, Loretta goli cupa de șampanie, apoi îl chemă pe chelner. Când acesta veni, Malko îi zise:

— Aduceți-ne o sticlă!

Italianul se întoarse cu sticla de Taittinger pusă într-o găleată cu gheață. Loretta se servi imediat, apoi spuse pe un ton amar:

— Și bineînțeles că nu voi avea probleme *nici* cu oamenii de la Moscova...

Malko nu îi răspunse, iar ea continuă, aplecându-se spre el:

— Oare știți ce se va întâmpla? Într-o bună zi, voi pleca de acasă și voi nimeri sub roțile unui camion... Nu va fi descoperit niciodată. Însă dumneavoastră veți fi departe atunci.

— Știu, admise Malko. Cu toții suntem prinși în angrenajul ăsta. Dar pot să aranjez lucrurile în așa fel încât să fiți sub protecția SISMI. Suntem în relații foarte bune cu ei.

Ea ridică din umeri cu indiferență.

— Aș zice că nu îi cunoașteți pe *ceilalți*. Nu vor uita niciodată. Este ca în Mafia: trebuie să dai niște exemple, altfel, nu va exista disciplină.

Între ei se lăsă din nou tăcerea. Nici nu goli bine cupa, că și-o umplu iar și o dădu pe gât. În adâncul ochilor ei albaștri, el citea o imensă incertitudine de parcă și-ar fi dorit moartea. Numai că existau deja trei cadavre și un agent din SVR la Vatican care se pregătea să distrugă. Brusc, Loretta se uită la el.

— Nu am știut că Stephan va muri, spuse ea. Am crezut că este doar o manipulare mai vicioasă și mai aprigă. Nu am înțeles decât după aceea, dar era prea târziu.

Malko se gândi deodată la o soluție care ar putea evita șantajul.

— Loretta, știți cine este „Werder"?

— „Werder"? Nu. Cine este?

— Nu citiți ziarele?

— Nu.

— „Werder" este un agent din KGB, iar acum din SVR, infiltra la Vatican. Toată afacerea asta a fost organizată ca să-l protejeze pe el. Noi pe el îl vrem de fapt. Nu aveți nici o idee?

Ea legănă ușor din cap.

— Nu.

Spunea adevărul. Numai rușii știau cine este „Werder". De aceea îl apărau cu atâta înverșunare. Se învârtea în jurul cozii. Loretta zise amuzată:

— Ia te uită, vine Toto!...

Malko întoarse capul. Amantul genovez al Lorettei se apropia de ei furios la culme... Tânăra îi zâmbi lui Malko.

— Vă deranjează dacă vom continua discuția un pic mai târziu? În camera dumneavoastră...

— Deloc.

Se ridică și dădu nas în nas cu genovezul. Malko știa că Loretta nu va încerca să fugă. O va lăsa să se gândească. Dacă ea ceda, totul se rezolva.

* * *

La piscină nu era multă lume. Loretta când înota, când se oprea să mai bea. De pe terasă, Malko văzu cum îi aduceau a doua sticlă de Taittinger... În sfârșit, era se ridică și își luă lucrurile, lăsându-l pe amantul italian pe șezlong.

Se legăna încetișor când dispăru pe coridorul ce ducea la club și la lifturi. După două minute, se auzi o bătaie în ușă. Loretta nu mai avea ochelarii de soare și o luminiță insolentă îi strălucea în ochii albaștri.

— Toto a plătit sticlele de șampanie, zise ea pufnind. Pentru că este convins că o să facem dragoste în camera lui! Dar va avea o surpriză neplăcută.

Malko își dădu seama că este beată turtă...

După ce își aruncă poșeta pe pat, se năpusti pe terasă. Îndată ce o văzu, genovezul sări din șezlong ca mușcat de o ploșniță și gesticulă spre ea. Loretta se întoarse și întinse brațele spre Malko.

— Veniți!

Când se apropie de ea, femeia îl îmbrățișă imediat, strivindu-i gura cu a ei, lipindu-și bazinul de pântecele lui. Era ca o pisică în călduri. Genovezul nu mai putea să se uite la această scenă. Își desprinse buzele de ale lui doar ca să-i spună pe un ton vesel:

— Vreau să mă regulezi aici imediat...

Nici nu termină bine propoziția, că telefonul mobil sună. Se duse să-l ia din poșetă și răspunse cu voce suavă:

— *Pronto, amore!*[1]

Malko nu auzi răspunsul, însă după ton, presupunea că nu erau vorbe de iubire... Încetișor, Loretta își lăsă bretelele costumului să alunece pe umeri, eliberând sânii minunați pe care îi lipi de pieptul lui Malko. Apoi șopti în telefon:

— *Mi amore*, mi-au spus că ești un pic voaiorist, nu-i așa? Ei bine, acum o să mă vezi regulându-mă. Sper că nu ești prea departe... Vezi, îmi frământă sânii, adăugă ea numaidecât. Știi cât mă excită...

Ea făcuse să explodeze mămăliga. Văzând că Malko este nehotărât, ea își lipi gura de urechea lui și zise pe un ton imperativ:

— Regulează-mă! Altminteri, cade *înțelegerea*. Am chef să mă distrez puțin pe seama tâmpitului ăstuia... Mângâie-mă pe piept.

El se supuse. Ea susură imediat în receptor:

— Are niște mâini moi și puternice, *mi amore*. Simt cum mi se întăresc sânii. Acum o să-l iau în gură ca să se excite mai bine...

Un mârâit surd ieși din „telefonino", urmat de o grămadă de insulte.

Îmbinând vorba cu fapta, Loretta se ghemui la picioarele lui și luă sexul în gură. Genovezul nu pierdea nici o secundă din acest spectacol... Felația dură exact atât cât îl făcu pe Malko să se excite foarte tare, iar această situație nebunească avea să fie extrem de erotică până la urmă.

Din portabil izbucni vocea italianului:

— Pleacă imediat din apartament, *zozzona!*

Urlase atât de tare, încât Malko auzi totul. Loretta își dădu încetișor costumul în jos, eliberând și pântecele. Ea se frecă puțin de el ca să se asigure că era în erecție, apoi se întoarse și se

---

1. Alo, iubitule? (n.a.)

aplecă peste balustradă, cu telefonul în mână. Ea spuse cu aceeași voce plină de inocență:

— Maurizio, mai ești acolo?

— *Zozzona!* urlă italianul. Cățea! O să mi-o plătești!

Stând în picioare, cu telefonul la ureche, el gesticula ca un nebun. Loretta prinse sexul cu dexteritate și îl introduse înăuntru. El trebui să împingă mai tare, căci ea nu se excitase prea bine. Dar, oricum, era minunat. El o prinse de șolduri, afundându-se cât putu de mult. Loretta se arcui mai tare și zise la telefon:

— Mă regulează, Maurizio, îl simt în mine, mă despică, este imens...

Încet, încet, ea se umezi, iar Malko își croia drum cu ușurință. Nu înțelegea de ce genovezul nu închisese până acum. Posedată astfel pe terasă, Loretta se lăsa în voia lui Malko. Brusc, i se adresă lui Maurizio:

— *Amore*, acum *nel culo*, căci pe tine te-am refuzat întotdeauna...

Ea îl smulse pe Malko din ea cu o mișcare abilă, își strecură mâna între ei, prinse membrul rigid și îl potrivi între fese, apoi îl împinse înăuntru cu o strâmbătură de durere amestecată cu plăcerea. Cu o mișcare a bazinului, Malko se afundă de tot în ea.

Jos, Maurizio trânti furios telefonul în pământ după ce o mai insultă o dată, apoi plecă de lângă piscină. Loretta acceleră mișcările, grăbită să-l facă să juiseze și se întoarse cu fața la el. Expresia ei îl frapă pe Malko. Privirea era stinsă, iar pe față i se citea o tristețe imensă.

— Ce te-a apucat? o întrebă Malko.

Ea îi zâmbi cu venin.

— Porcul ăla credea că face ce vrea cu mine. E convins că arată ca don Juan! Acum sunt sigură că nu mă va uita *niciodată*.

Ea își luă costumul de jos și se îmbrăcă cu el.

— O să mă gândesc la propunerea ta. Dar cred că voi accepta. Vino în seara asta, după ora nouă, în apartamentul meu din Trastevere. Îți voi da atunci răspunsul.

* * *

— Treceți pe la mine, pe la magazin, susură vocea blândă a părintelui Olizo.

Închise telefonul înainte ca Malko să-i poată pune vreo întrebare. Loretta plecase de la el de o oră. Telefonul sunase deja de două ori, dar nu vorbise nimeni la celălalt capăt al firului. Pro-

babil că fusese genovezul care își plângea amarul. Malko se îndreptă spre Borgo. Acum știa unde să parcheze prin labirintul de străduțe fără trotuare. Secretara blondă îl întâmpină cu un zâmbet binevoitor.

— *Padre* este în birou, îl anunță ea.

Părintele Olizo fuma un trabuc, cu picioarele cocoțate pe birou, mângâindu-și cu gesturi discrete frumoasa barbă mătăsoasă. Îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet voios.

— Știam eu că prietenul meu librarul va acționa, începu el. S-a simțit puțin cam jignit, însă până la urmă i-a trecut. Uitați-vă.

Îi întinse lui Malko un cartonaș alb pe care erau scrise câteva cuvinte: „Sophia Petrov, directoarea emisiunilor bulgare de la Radio-Vatican."

— Este amanta părintelui Gonzales y Vilaverde? întrebă Malko.

— Absolut. Se pare că este o tânără foarte frumoasă. Se zvonește că e nebun după ea.

— Nu are probleme din cauza asta?

Preotul făcu un gest larg.

— Atâta timp cât nu a izbucnit nici un scandal...

Malko puse cartonașul în buzunar, încercând să-și ascundă bucuria. Și ultima piesă din jocul de puzzle se așeza la locul ei. Adică legătura între omul bănuit a fi „Werder" și ruși. Bulgarii le fuseseră întotdeauna cei mai fideli partizani. Chestie de cultură.

— Se știe ceva în legătură cu această Sophia Petrov? întrebă el.

— Se află la Roma de multă vreme. A venit la o vârstă foarte fragedă, fugind din țară ca multe altele de teapa ei. Este catolică... Radio-Vatican face emisiuni și pentru țările comuniste, deci are nevoie de nativi în acele țări.

— Unde locuiește?

— Nu știu, dar nu este greu de aflat. Trebuie să aibă un apartament. Nu cred că monseniorul Gonzales y Vilaverde se iubește cu ea în mașină sau în parc, așa cum fac italienii. Iar aici, nu se obișnuiește să se meargă la hotel.

— Mulțumesc, spuse Malko.

Se pomeni din nou pe sub arcadele din Piața Sfântul Petru. Era o zi splendidă. Aruncă o privire la ceasul Breitling B-1. Peste două ore, jocul de puzzle va fi complet, mulțumită Lorettei Obinski. Instinctul îi spunea că îi va accepta oferta.

*
* *

Loretta Obinski era într-o stare de euforie. Trecuse pe acasă, apoi se întoarse în garsonieră, unde băuse în continuare votcă și șampanie. Din clipa în care Malko îi pomenise de dosarul Lorenzi, ea se hotărâse pe loc. Nu avea o soluție mai bună. Dacă ar fi obligată să părăsească Italia, ar fi pierdut totul. Fostul ei soț nu ar mai întreține-o dacă nu mai locuia în Italia. Dacă rămânea, bună ziua, tristețe! Era prea obosită ca să se lupte cu asta. Atunci, îi mai rămânea o a treia soluție. De fapt, cea mai bună.

Verifică fereastra pe care o capitonase cu vată, apoi coborî scara ca să facă același lucru și cu ușa. Se duse la bucătărie și deschise toate butoanele aragazului, verificând dacă gazul iese bine. Apoi, se duse în baie și dădu drumul la apă. Capul începuse să-i vâjâie. Doza mare de Rohypnol începea să-și facă efectul... Se dezbrăcă cu grijă, își puse hainele pe pat și intră în cadă. Îi trebui ceva timp ca să potrivească apa. Era delicios de caldă.

Lăsă capul pe marginea căzii, apoi, fără să se uite, bâjbâi după lama de ras. Băgă mâna stângă în apa caldă și își tăie vena. Acest lucru îi dădu o senzație neplăcută de toropeală... Făcu același lucru și la mâna dreaptă, apoi lăsă lama să cadă în apă. Muzica lui Vivaldi pusă în surdină o legăna în mod plăcut. Știa că nu va rămâne mult timp conștientă.

Pentru prima oară de multă vreme, se simțea împăcată. Ratase multe lucruri în viața ei, însă nu se gândise la sinucidere. Între otravă, lama de ras și gaz, asta mergea cel mai bine. Gazul era o ultimă portiță de scăpare. Agentul de la CIA, ultimul bărbat cu care făcuse dragoste, avea să apese pe butonul soneriei. Peste două ore... Dar până atunci, micul apartament avea tot timpul să se transforme într-o adevărată bombă. Scânteia provocată de sonerie ar fi de ajuns ca să-l arunce în aer împreună cu întreaga clădire, dar în primul rând, pe agentul de la CIA. Cel puțin să nu creadă că a fost o proastă...

Încântată de acest gând, ea închise ochii și se băgă mai adânc în apa călduță care începea să se înroșească. Pleca de pe lumea asta cu o amintire plăcută. Ea, care nu juisase de multă vreme, azi avusese orgasm. Era ciudat. Poate din cauza faptului că fusese observată. Sau poate din cauză că era pentru ultima oară. Nu va afla niciodată, iar ultimul ei amant nu va profita prea mult de amintirea ei.

Capitolul XV

Malko se învârtea de vreo zece minute pe străduțele din Trastevere, căutând un loc de parcare. Zărise deja Subaru negru al Lorettei Obinski, oprit de-a curmezișul într-o piațetă, la vreo treizeci de metri de intrarea în clădire. Din păcate, acesta părea singurul loc liber pe o distanță de un kilometru. Se uită la ceas Era abia nouă fără zece. Se hotărî să mai facă un tur, apoi să se întoarcă și să parcheze mașina la câțiva kilometri, pe malul Tibrului.

Exact în acel moment, un Fiat Uno micuț îl depăși și se opri într-un loc rezervat Marilor invalizi de război, care se afla aproximativ vizavi de apartamentul Lorettei Obinski. Malko nu vru să-l piardă din ochi. Șoferul Fiatului coborî, încuie portiera și traversă strada de-a curmezișul. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu părul grizonat, tuns scurt, în costum și părea un funcționar.

Malko demară când îl văzu apropiindu-se de ușa apartamentului Lorettei Obinski. Simți brusc un val de adrenalină care îi invadă arterele. Necunoscutul se întoarse și privi în jurul lui, de parcă s-ar teme să nu fi fost urmărit. Nu părea italian. Cu inima bătându-i cu putere, Malko smulse telefonul portabil din învelitoare și formă cu nervozitate numărul Lorettei. Era clar: fusese urmărit. Bărbatul pe care îl avea în față era probabil un agent din SVR și venise să se asigure că Loretta nu va vorbi... Nu termină încă de format numărul, când necunoscutul apăsă pe butonul soneriei.

Prin ușă izbucni imediat o flacără roșie, însoțită de o explozie asurzitoare. Într-o fracțiune de secundă, clădirea se dezintegră instantaneu, împrăștiind praf și moloz în toate părțile. Din cauza suflului, toate geamurile din împrejurimi se făcură țăndări, iar masivul Mercedes fu proiectat într-un zid ca un pai. Năucit, Malko realiză abia după câteva secunde. Din apartamentul Lorettei rămase o

grămadă de moloz care ardea cu un fum negru. Totul se prăbușise.

Bărbatul care apăsase pe butonul soneriei fusese prăjit pe loc ca un pui și aruncat la câțiva metri. Malko zări cadavrul chircit care mai fumega. Oamenii ieșeau din case îngroziți. Malko coborî din Mercedes și se îndreptă spre vâlvătaie. Nici acum nu își venise în fire. Dacă ajungea aici cu câteva minute mai devreme, el ar fi fost ars și sfârtecat. Fără să vrea, acest necunoscut îi salvase viața. Se amestecă printre cei care căscau gura, adunați la o distanță apreciabilă de flăcări.

Nimeni nu putuse să supraviețuiască acestui infern. Formă la întâmplare numărul Lorettei și obținu mesageria vocală. Tânăra era acasă. Oare ce declanșase această explozie? Mirosul de gaze amestecat cu cel de ars îi dădu răspunsul. Loretta plecase spre eternitate executând o ultimă piruetă.

Pompierii ajunseră și își pregătiră furtunele în toată acea harababură. După aceea, sosiră o mașină de *carabinieri* și o ambulanță. Din bărbatul care sunase la ușă nu mai rămăsese decât o grămăjoară negricioasă peste care pompierii se grăbiră să arunce o prelată.

* * *

După mai mult de o oră, sub lumina proiectoarelor, pompierii scoaseră cadavrul înnegrit și de nerecunoscut, descoperit printre ruinele apartamentului. După ce îl anunțase pe Rick Peretti, Malko vru să rămână aici. Numai el știa că este vorba despre Loretta Obinski. Cadavrul bărbatului care îi salvase viața fără voia lui fusese luat de câteva minute, iar acum încărcau rămășițele Fiatului Uno.

Până la urmă, Malko plecă de acolo tulburat. Se simțea vinovat că Loretta se sinucisese. Dar alesese calea asta dintre două lucruri și mai rele. În limbajul polițiștilor, acest lucru se numește „bavură".

Se duse la mașină cât se poate de șocat. De acum înainte, îi va fi și mai greu să-l găsească pe „Werder", bărbatul din cauza căruia s-au întâmplat toate astea. Un singur element îi mai rămăsese ca să-și poată continua ancheta: presupusa amantă a monseniorului Arturo Gonzales y Vilaverde, protectorul părintelui

Hubertus şi bărbatul bănuit a fi „Werder". Dacă ajungea iarăşi într-un impas, ancheta se va sfârşi, iar acest misterios „Werder" va lucra în continuare la Sfântul Scaun, dar, de fapt, o va face pentru SVR-ul rus.

* * *

Colonelul Boris Solomatin fusese trezit la ora unu spre dimineaţă de ofiţerul de serviciu de la Ambasada rusă. Poliţia italiană reuşise să identifice cadavrul din Vicolo del Bologne. Era Valeri Korsakov şi lucra oficial ca şofer la Ambasada Rusiei.

În câteva secunde, *rezidentul* din SVR se trezise de-a binelea. Bombardându-şi subordonatul cu întrebări, el îl expedie la Morga din Roma şi abia la trei dimineaţa aflase că italienii nu găsiseră nimic compromiţător asupra cadavrului şi că îi atribuiau moartea unei întâmplări nefericite. Cu ajutorul vecinilor, *carabinieri* identificaseră şi persoana care locuia în apartament şi care, se vedea clar că vrusese să-şi pună capăt zilelor, asfixiindu-se cu gaze. Credeau că Valeri Korsakov, care trecea chiar în acel moment prin faţa casei, fusese omorât în mod accidental.

Colonelul Solomatin mai dormise liniştit până la ora cinci. Singurul element periculos care ar fi putut reactiva ancheta fusese distrus. El îi ordonase lui Valeri Korsakov să-l urmărească pe agentul din CIA ca să evite orice legătură cu Loretta Obinski. Dar tot nu aflase ce s-a petrecut în realitate. Korsakov vrusese să o pună în temă pe Loretta Obinski că exista cineva care trăda. Acum, rămânea doar părintele Hubertus, însă el nu ştia lucruri importante. În plus, calitatea lui de faţă bisericească îl proteja de poliţia italiană. Tripla crimă avusese loc chiar la Vatican, iar Sfântul Scaun nu va deschide cu siguranţă uşile celor din Chestură.

Acesta era punctul terminus al unei operaţiuni complexe care se sfârşea cu bine pentru serviciul lui. Boris Nicolaievici Elţîn va fi mulţumit: îşi va păstra „cârtiţa" la Vatican.

* * *

— Valeri Korsakov făcea parte din *rezidentura* din Roma, zise Rick Peretti. Noi l-am reperat de mult timp. Probabil că voia să o

lichideze pe Loretta Obinski, după ce v-a urmărit pe dumneavoastră.

— Oricum, mi-a salvat viața, observă Malko. Nu voi afla niciodată dacă Loretta a vrut să se răzbune pe mine sau pur și simplu nu îi mai păsa de nimic...

— Acest lucru nu ne interesează decât ca fapt divers, conchise americanul. Ce ne-a mai rămas ca să-l prindem pe „Werder"?

— Doar numele amantei monseniorului Arturo Gonzales y Vilaverde, protectorul părintelui Hubertus. Este o bulgăroaică venită de foarte multă vreme, declarată oficial „fugită". Este catolică, lucru foarte rar în Bulgaria.

— Prin urmare, a venit cu mult înaintea monseniorului.

— Firește, dar asta nu înseamnă nimic. KGB-ul a avut ocazia să folosească pe cineva care se afla deja acolo și să profite de pe urma acelei persoane.

— Ce știți despre Arturo Gonzales y Vilaverde?

— Nu prea multe, în afară de faptul că este urât, dar inteligent, protejat de monseniorul Galuzzi și că lucrează la serviciul cifru. Asta înseamnă că are acces la *toate* documentele de la Sfântul Scaun: procese-verbale făcute în timpul audiențelor particulare ale papei și telegramele dintre diferitele nunțiaturi... Pe scurt, tot ceea ce înseamnă diplomația secretă a Vaticanului. În concluzie, „cârtița" ideală.

— De necrezut, dacă el este, și nimeni nu și-a dat seama, oftă americanul. Deci nu dispun de contraspionaj.

Malko nu se putu abține să nu arunce o săgețică:

— Cred că a fost nevoie de șapte ani de anchetă, bănuiesc, în cadrul Companiei ca să poată fi demascat Aldrich Ames, care a denunțat rușilor vreo treizeci de agenți ai CIA.

Rick Peretti lăsă nasul în jos. Avea un loc prea călduț ca să știe că, teoretic, cei mai buni spioni sunt adesea cei care stau ca paiul în ochi.

— El nu vine din Est, observă americanul. KGB-ul nu a prea lucrat în Spania.

— Așa este, recunoscu Malko. Dar nu toată lumea trădează din aceleași motive. A existat primul val de transfugi, iar aceștia au fost adevărații comuniști. Sau de „defectori" ținuți doar prin amenințări la adresa familiilor rămase în țară. Dar și oameni de genul lui Aldrich Ames, care au trădat numai și numai pentru bani.

— Și acel monsenior a făcut-o pentru bani?

— Nu ştiu, recunoscu Malko. În cazul lui, nu cred că acesta este motivul. La Vatican, cei care sunt ahtiaţi după bani îi pot obţine foarte uşor. Acolo curg râuri.

— Atunci, ce mai rămâne?

Malko zâmbi.

— Unul dintre cele mai vechi motive din lume: dragostea. Aduceţi-vă aminte de numeroasele secretare, din Germania sau din altă parte, care au trădat din dragoste pentru nu ştiu ce don Juan care se prefăcea că s-a îndrăgostit de ele. Frizerul din cadrul NATO [1] care a sedus pe toate femeile pe care le-a dorit, iar acestea i-au furnizat datele de care avea nevoie.

Rick Peretti se juca cu bricheta, uitându-se în gol, în timp ce asculta demonstraţia lui Malko.

— Acum ce veţi face? Loretta Obinski nu mai este, şi nici alt martor *din afara* Vaticanului care să ne poată ajuta. Nu deţinem nici o probă concretă că SVR-ul este implicat în această operaţiune, chiar dacă noi *ştim*. Dacă îi voi spune prietenului meu, monseniorul Jackson, că *Monsignor* Arturo Gonzales y Vilaverde este „Werder", îmi va râde în nas. Mai mult decât atât, zvonul va ajunge direct la urechea celui în cauză, care se va da la fund imediat. Ne mai rămâne părintele Hubertus...

— Pentru moment, în privinţa lui, mă aflu într-un punct mort, recunoscu Malko. Mi-a spus doar o parte de adevăr. Moartea Lorettei îi va provoca probabil un şoc de pe urma căruia am putea să profităm, dar mă îndoiesc. Mi-e teamă că nu ştie nimic. A omorât trei persoane, dar nu ştie că a fost manipulat. Este un suflet curat, un soldat al Domnului. Nu îl interesează nici banii, nici politica, nici femeile. Vrea un singur lucru: să se pună în slujba bisericii. Acest lucru implică faptul că „Werder" este o faţă bisericească, ce a „înveşmântat" crima politică în hainele crimei înfăptuite în numele credinţei.

Şeful Centralei CIA rămase perplex.

— Toate astea nu sunt hotărâtoare, conchise el. Datorită eforturilor dumneavoastră, am aflat extrem de multe lucruri, însă ne lipseşte esenţialul. La urma urmelor, adevărul se află între zidurile Vaticanului, pe lângă care Kremlinul lui Stalin a fost un model de transparenţă...

---

1. Aluzie la SAS — Yggdrasil — manipulare satanică (n.a.)

— Radio-Vatican este mai puţin ferecat, zise Malko. Datorită „informatorului" dumneavoastră, părintele Olizo, am acum un contact acolo. Mă voi folosi de el.

* * *

Malko ieşi din florărie cu inima strânsă. Telefonând la Loretta Obinski, aflase data înmormântării şi biserica la care se ţinea slujba. Cel puţin, va avea parte de câteva flori.

Ajunse pe jos în centrul catolic rus şi îl găsi pe părintele Olizo în poziţia lui obişnuită, cu picioarele pe birou, cufundat într-o discuţie misterioasă. Imediat ce termină, Malko îi explică de ce venise.

— Nici o problemă! spuse părintele Olizo. Îl sun pe părintele Georgio. Va fi bucuros să-şi ia astfel revanşa pentru invitaţia la cina de aseară. Dar puneţi-vă iarăşi costumul reverendului Helmut.

Îl sună imediat la Radio-Vatican. Discuţia cu părintele Georgio a fost scurtă.

— Va fi încântat să-i faceţi o vizită la Radio-Vatican, îl anunţă el făcându-i cu ochiul. Trebuie doar să vă îmbrăcaţi... Ştiţi unde este?

— Nu.

— Mergeţi în jos, pe Via della Conciliazione. Intrarea este pe Lungotevere.

Malko trecu pe la hotel, se schimbă cu hainele de preot şi îşi puse cruciuliţa din argint la rever.

Holul auster de la Radio-Vatican era ornamentat cu sculpturi moderne. Ţinuta lui Malko alungă întrebările indiscrete, iar un gardian îl anunţă pe Malko că părintele Georgio îl aşteaptă la etajul întâi. Cu aspectul lui scheletic, el îl întâmpină cu căldură în capul scării.

— *Caro Reverendo*, este o onoare să vă primim la noi! Aseară, ne-aţi tratat împărăteşte... Veniţi.

Malko îl urmă într-un birou aproape gol, cu aspect bătrânesc, cu tavanul foarte înalt, ale cărui ferestre dădeau spre Tibru. Părintele Georgio îi spuse că el răspundea de emisiunile făcute pentru toate ţările europene. Era de neînlocuit la Radio-Vatican. Stând pe un scaun incomod, Malko vedea cum trece timpul fără să vadă vreun rezultat concret... Din obişnuinţă, lăsă privirea în jos şi

îşi dădu seama cu groază că, atunci când se deghizase din nou în preot pentru întâlnirea cu părintele Georgio, uitase să-şi scoată de la mână ceasul Breitling B-1, care nu se potrivea cu ceea ce voia el să reprezinte. Privirea lui nu îi scăpase iezuitului care observă cu un ton puţin caustic:

— Aveţi un ceas superb, *caro Reverendo*. L-aţi cumpărat din Roma?

— Nu, răspunse Malko. Un bijutier pe care îl cunosc a ţinut cu tot dinadinsul să mi-l împrumute. Ca să mă ispitească, fireşte... Dar îl voi restitui foarte curând.

— Trebuie să rezistăm ispitei, *caro Reverendo*, conchise sentenţios iezuitul în timp ce se ridica. Veniţi să-mi vizitaţi domeniul. La etajul întâi, îi găzduim pe toţi directorii de programe.

Ieşiră pe coridorul imens unde se înşirau vreo douăzeci de uşi. Deasupra fiecăreia dintre ele era o plăcuţă ce indica numele ţării pentru care se făcea transmisia. Malko reperă Bulgaria chiar în fundul coridorului. Se apropia de ţel.

Capitolul XVI

— Aici este domeniul meu: adică întreaga Europă, zise cu mândrie părintele Georgio. Să începem cu Albania. Deși este o țară musulmană, beneficiază de două ore de transmisie pe zi.

Deschise altă ușă, dezvăluindu-i lui Malko o încăpere micuță, în care un bărbat blajin, ce semăna cu un gândac, aplecat peste niște dosare, se ridică numaidecât în picioare și îi adresă un zâmbet servil iezuitului. Avea o mână ruptă și o figură îngrozită.

— Prietenul nostru Costaman a fost torturat de poliția albaneză înainte de a fugi din țară, îi explică părintele Georgio. Se numără printre puținii creștini din Tirana.

Încăperea mirosea a aer închis și a ceară râncedă. „Gândacul" se așeză la loc. Pe tăblița următoare, Malko citi „BULGARIA". Își luă un aer relaxat în timp ce părintele Georgio deschidea ușa.

— Ah, aici nu este nimeni! exclamă el.

Malko se abținu să nu tragă o înjurătură care nu se potrivea cu acest loc aproape sacru și cu atât mai mult să iasă din gura reverendului Helmut. Nu mai avea nici un pretex plauzibil să mai vină și altă dată la Radio-Vatican. Părintele Georgio se pregătea să închidă ușa când auziră un zgomot de pași în spatele lor.

— Părinte Georgio, pe mine mă căutați? Am fost la studioul de la etajul patru.

Se întoarseră amândoi odată, iar Malko înțelese într-o fracțiune de secundă de ce monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde căzuse în ispită...

— Vi-l prezint pe reverendul Helmut din dioceza de la Viena, care se află în vizită la Roma, spuse iezuitul. Sophia Petrov a trecut Cortina de Fier cu mult timp în urmă și nu ne-a mai părăsit de atunci. Vorbește italiana aproape mai bine decât mine.

— Oh, părinte!

Sophia Petrov lăsă cu modestie în pământ ochii albaștri de porțelan în care plutea o lucire înfocată. Pentru o persoană

neavizată, ea părea mai degrabă ștearsă, cu dinții neregulați, nemachiată și cu părul ușor ondulat. Taiorul din pânză albastră, a cărui fustă îi ajungea până la glezne, nu reușea însă să-i ascundă pieptul voluminos, strâns într-o bluziță cuminte. Deși nu părea, ființa ei emana niște unde senzuale, poate mai puțin percepute de un om al bisericii, dar care străpungeau fiecare părticică din corpul lui Malko. Pe fruntea ei stătea scris cu litere invizibile de foc: „Pentru Dumnezeu, sunt a ta!" Lăsă ochii în pământ și spuse cu o voce timidă:

— Părinte Georgio, trebuie să-mi pregătesc emisiunea. Vreți să mă întrebați ceva?

— Nu, nu, făcu iezuitul, doar îi arăt reverendului Helmut modestele noastre aparate.

Bulgăroaica se strecură printre ei, cu pieptul îndreptat spre Malko. Acesta nu pierdu ocazia și spuse:

— Aveți mai multe ore de program pe zi?

— Douăzeci și patru din douăzeci și patru. Însă angajații de la acest etaj pleacă la ora șapte, răspunse părintele Georgio, în afară de cei din studiourile de la etajul patru. Vom ajunge și acolo...

Explicațiile părintelui Georgio îi intrau lui Malko pe o ureche și îi ieșeau pe cealaltă. Când se despărți de preot, era șapte fără un sfert. Se întoarse în Mercedesul care se transformase într-un cuptor încins și rămase pe gânduri. Instinctul îi spunea să o abordeze imediat pe Sophia Petrov. Sub masca de preot, riscul ca ea să-i vorbească despre el amantului ei nu era prea mare. Dacă ar urmări-o, ar putea dura mai mult timp.

Nu se hotărâse încă ce să facă atunci când bulgăroaica ieși de la postul de radio al Vaticanului și se îndreptă spre stația de autobuz care se afla ceva mai departe. Cum avea să treacă pe lângă Mercedes, Malko se postă în mijlocul trotuarului, prefăcându-se că studiază harta orașului. Cineva se ciocni de el și ridică privirea.

— *Mi scusi!* făcu Sophia Petrov. Ah, dumneavoastră sunteți, oaspetele părintelui Georgio, zise ea recunoscându-l imediat. Pot să vă ajut cu ceva?

— Bineînțeles, domnișoară, răspunse Malko.

Ea își arătă dinții neregulați într-un surâs cam ascuțit.

— V-ați rătăcit, *Reverendo?*

Malko îi zâmbi cu modestie.

— Față de Viena, orașul ăsta este atât de mare! Aș vrea să mă plimb pe lângă Colosseum... Dar nu găsesc drumul.

— Roma este plină de sensuri interzise, îi explică Sophia Petrov, vreţi să vă conduc eu? Este în drumul meu.

— Dacă nu vă deranjează prea tare?

— Deloc. Unde aveţi maşina?

— Chiar aici, zise Mlako arătându-i Mercedesul şi deschizându-i portiera.

Ea se instală cu respect pe pernele din piele şi oftă:

— Este superb! Nici episcopii nu au maşini atât de frumoase.

— Mi l-a pus la dispoziţie congregaţia, făcu Malko cu modestie. Îmi este cam ruşine, dar mi-au spus că nu au altceva la îndemână.

Trecură peste Tibru, iar Sophia îl dirijă prin labirintul de străduţe din centrul istoric. Ea îi spuse să oprească la intersecţia străzilor Corso cu Petra.

— Eu locuiesc pe străduţa aceasta. Dacă mergeţi drept pe Via del Corso, ajungeţi în Piazza Venezia. După aceea, treceţi pe lângă Forumul roman şi puţin mai departe sunt Termele lui Caracalla.

Acum era momentul să pornească la atac. Malko se întoarse spre ea cu o privire timidă, dar şi insistentă în acelaşi timp.

— Cred că dumneavoastră cunoaşteţi foarte bine oraşul! zise el oftând.

— Bineînţeles, de atâta vreme...

— Mă simt stânjenit să vă cer această favoare, însă, dacă nu aveţi ce face, aţi putea să-mi fiţi ghid încă o oră? După aceea, vom cina într-un local modest.

— Ştiu şi eu...

— Nu rămân mult timp în Roma, insistă Malko umil. Aş vrea să vizitez totul.

După câteva clipe de gândire, Sophia Petrov se hotărî:

— Bine, *Reverendo* Helmut. În cazul acesta, trebuie să trec pe acasă.

Ea coborî din Mercedes şi se îndreptă spre Via Petra. Malko răsuflă uşurat. Se apropia de ceea ce în publicitate se numeşte „centrul ţintei". Dar trăgea de un fir la capătul căruia putea să atârne o grenadă...

Când Sophia Petrov îşi făcu apariţia, era complet transformată. Taiorul sobru făcuse loc unei rochii roz din bumbac, cu un decolteu pătrat ce lăsa să se vadă pe trei sferturi pieptul voluminos, alb ca laptele şi brăzdat de vinişoare albăstrui. Rochia era destul de scurtă ca să lase vederii o părticică din coapse. Sophia îşi subliniase ochii albaştri cu o dunguliţă neagră şi îşi trăsese foarte fru-

mos conturul gurii. Un iz de parfum destul de puternic se adăuga acestei metamorfoze. Malko îi aruncă o privire plină de ipocrizie.

— Sper că nu v-ați schimbat pentru mine. Arătați foarte bine și înainte.

Sophia oftă.

— *Reverendo*, atmosfera de acolo este cam apăsătoare. Îmi place să-mi schimb hainele cu care merg la serviciu. Haideți să începem cu Piazza Venezia.

Malko demară. Poate că o asemenea transformare nu era cu totul nevinovată. Dacă era amanta unui *Monsignor*, poate că nu-i displăcea nici un *missi dominici* străin.

* * *

— Aici este! Parchingul se află în față.

Un panou indica *Il Casale*. De puțină vreme, rulau pe Via Flaminia, îndreptându-se spre Napoli. Lui Malko puțin îi păsa de monumente. Sophia Petrov își luase rolul în serios. Ea îi sugerase acest restaurant, situat puțin mai departe de oraș. Avea o boltă de verdeață agățată parcă între cer și pământ, pe marginea unei faleze acoperite cu pini, iar bucătăria era săpată direct în stâncă. Era o cârciumioară foarte drăguță. Nici nu intraseră bine, că li se aduseră o carafă cu vin alb. Nimeni nu părea șocat să vadă un bărbat în ținută de preot însoțit de o blondă atât de apetisantă. Fiind însetați de pe drum, goliră carafa în câteva minute. Băură vinul ca pe apă.

— Sunteți mulțumit de vizită, *Reverendo* Helmut? îl întrebă Sophia.

— Nici nu știu cum să vă mulțumesc! Mă voi ruga pentru dumneavoastră...

Își spuse că acum mersese prea departe... I se păru că Sophia se uită la el cam ciudat. Zări marginea din dantelă a sutienului care ieșea puțin din decolteul rochiei.

— Haideți să ne servim de la bufet, îi propuse Sophia.

Când se întoarseră la masă, lui Malko îi veni o idee genială. Își împreună mâinile, își plecă ochii și murmură o scurtă rugăciune sub privirea înduioșată a Sophiei.

— Mă rog întotdeauna înainte de masă, îi explică el.

— Bine faceți, *Reverendo* Helmut!

În timpul mesei discutară vrute și nevrute. Se lăsase întunericul, iar localul se umpluse de lume. Malko o întrebă cu sfială:

— Sunteți căsătorită?

— Nu. Încă n-am întâlnit sufletul pereche, zise Sóphia Petrov. Şi-apoi, în cercul în care mă învârt eu, nu am prea multe ocazii...

Izbucniră în râs amândoi. După cafea, el comandă nişte băuturi care să ajute la digestie. Sophia părea încântată să profite de această ieşire. Îl întrebă pe Malko, în timp ce strângea între degete paharul cu coniac Otard XO:

— Dar dumneavoastră, *Reverendo* Helmut, înainte de a deveni preot, aţi avut o viaţă personală?

Malko lăsă privirea în pământ.

— Da, căci m-am făcut preot foarte târziu. Oricum, a fost destul de greu. Însă maica noastră Biserică cere să ne sacrificăm pentru credinţă. Dacă eşti celibatar, te dedici mai bine îndatoririlor tale... Este o plăcere să predici cuvântul Domnului în ţinuturile unde nu există credinţă.

Ea se strâmbă.

— Da, fireşte...

— Localul acesta este încântător, spuse el ca să schimbe subiectul. Veniţi des aici?

— Câteodată. De pe faleză se văd luminile Romei.

— Pe unde se urcă?

— Trebuie doar să urci scara care duce la toaletă şi apoi să mergi înainte. Vreţi să vedeţi?

După ce plăti, Malko o urmă pe Sophia pe scara rustică cu trepte din lemn care ajungea pe un fel de platou. De aici, pleca o cărare abruptă pe coasta dealului care şerpuia printre brazi. În curând, ajunseră la cincizeci de metri deasupra restaurantului. Sophia se opri şi se întoarse spre el.

— Priviţi peisajul!

Toate luminile oraşului se întindeau cât vedeai cu ochii. Era o feerie. Deodată, Sophia Petrov ţipă, se clătină, apoi se prăbuşi chiar în braţele lui Malko. Îi simţi corpul călduţ întorcându-se şi sprijinindu-se de el, în timp ce o ţinu ca să nu cadă. Ea se uită la el şi zise cu o voce plină de subînţelesuri:

— Ne simţim bine aici...

— Da, priveliştea este minunată, o aprobă Malko.

Nici nu ştia cum ar fi reacţionat un preot adevărat în această situaţie. Sophia Petrov se agăţase de el ca de o tufă, însă atitudinea ei era fără echivoc. Îi simţea pântecele strâns lipit de al lui, iar sânii aproape că îi punea sub nasul lui.

— E atâta linişte, observă ea cu voce răguşită.

Ea își mișcă ușor șoldurile, iar Malko simți cum i se trezește dorința. Dar trebuia cu orice preț să nu se dea de gol.

— *Signorina* Sophia, începu el, mă tulburați. Asta nu e bine.

Ea nu îi răspunse, dar își lipi palma de pântecele lui ca să-i dovedească virilitatea.

— *Reverendo* Helmut, se pare că nu chiar atât de rău... Haide, lăsați-vă în voia mea.

Ea se îndepărtă de el, îl apucă de mână și îl trase înspre brazi. Ajungând într-un luminiș așezat puțin în pantă, Sophia se lăsă pe pământ, fără să-i de drumul mâinii lui Malko, și îl trase după ea. Nici nu apucă să se împotrivească. Ea se și suise peste el, își lipise gura de a lui, frecându-se ca o pisică în călduri.

Ar fi trebuit să aibă tăria de caracter a unui cardinal ca să reziste. Bulgăroaica se dezlănțuise. Se ridică, scotoci cu abilitate prin hainele lui Malko până reuși să-l dezbrace. Atunci înălță bazinul, își scoase slipul și dirijă cu mâna virilitatea lui spre sexul ei, apoi și-l afundă cu un suspin de plăcere.

Aproape imediat, începu un galop infernal, ca un jocheu. Era aplecată înainte, cu gura larg deschisă, mișcându-și repede bazinul înainte și înapoi. În felul acesta, Malko nu rezistă mult timp. Explodă în momentul în care Sophia Petrov se opri locului cu un țipăt ascuțit. Rămase astfel încă puțin, ca să-și tragă sufletul, apoi spuse cu un zâmbet pofticios:

— *Grazie mille, bambino Jesus!*[1]

Malko își aranjă hainele. În situația lui, era mai bine să păstreze tăcerea. Se ridicară amândoi odată, iar el tresări auzind zgomote ciudate puțin mai departe.

— Ce se aude?

Sophia îl liniști numaidecât:

— Nu vă faceți probleme, azi este sâmbătă, nu suntem singuri. La Roma tinerii fac dragoste afară sau în mașini...

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, îi propuse Malko, jucându-și perfect rolul de preot care tocmai și-a încălcat jurământul de castitate.

— Cum doriți, zise Sophia Petrov.

Coborâră la restaurant și apoi în parcare.

---

1. Îți mulțumesc din suflet, pruncule Iisus (n.a.)

*
* *

La ora asta, se circula mult mai bine prin oraș. Lui Malko îi trebuiră doar douăzeci de minute ca să ajungă în Via Petra. Luându-se după indicațiile Sophiei, el se opri la numărul șapte, în fața unei clădiri negricioase cu trei etaje. Sophia Petrov își recăpătase atitudinea mândră.

— Vă mulțumesc pentru tot, *Reverendo* Helmut.

— Mi-e puțin rușine de ceea ce am făcut...

— Să nu vă fie, zise cu cinism Sophia. Nu este nimic rău în a face bine. Vă veți ușura sufletul după spovedanie. La Roma, nu ducem lipsă de duhovnici. Acum, *ciao!*

Ea coborî din Mercedes legănându-și șoldurile, dar nu se întoarse. Malko o privi intrând în clădirea care nu avea interfon, apoi plecă. Acum avea destule elemente ca să-i întindă o cursă aceluia pe care îl bănuia a fi „Werder" și din cauza căruia muriseră atâția oameni. Dacă o număra și pe Gina, erau opt în total.

*
* *

Stând goală în pat, Sophia Petrov se uita la un film de pe casetă, rememorând întâmplările din seara asta. Preotul austriac picase la timp în viața ei ca să-i mai aducă puțină distracție. Pântecele o mai ardea încă. Sună telefonul.

— *Cara mia*, șopti o voce cunoscută. Ce mai faci?

— Mă gândesc la tine, răspunse bulgăroaica cu o voce tânguitoare.

— Ard de nerăbdare să te văd, suspină interlocutorul ei.

— Și eu, răspunse Sophia Petrov gândindu-se la preotul vienez care o făcuse să juiseze.

— Când ne putem întâlni?

Vocea ei deveni mai dulce:

— Depinde de tine.

— Ești rea. Voi încerca să vin poimâine.

*
* *

— Acum avem toate elementele ca să-l încolțim pe părintele Arturo Gonzales y Vilaverde, dacă într-adevăr el este „Werder", conchise Malko.

Biroul lui Rick Peretti era inundat de razele soarelui, de parcă ar prevesti ceva bun.

— Fiți atent că nu ne putem baza pe italieni, preciză americanul. Părintele Gonzales este un străin care lucrează la Vatican. Chiar dacă le trimite rușilor camioane întregi de documente secrete, SISMI se spală pe mâini. Este o țară străină în joc...

— Știu, făcu Malko. De aseară, mă tot gândesc la asta. Iată cum trebuie să procedăm...

Capitolul XVII

Cu o servietă din piele mare și cam veche în mână, *Monsignor* Arturo Gonzales y Vilaverde străbătu pe jos Poarta Sfânta Ana, salutat cu respect de ofițerul din Garda elvețiană care îl cunoștea pe el și funcțiile pe care le ocupa. Vaticanul era o lume mică unde toată lumea se cunoștea. În fine, aproape toată lumea...

În loc să o ia la stânga, ca să ia autobuzul din Piazza del Risorgimento ca să ajungă la Congregația Legiunilor lui Cristos unde locuia, el o luă la stânga. Îmbrăcat într-un costum negru bine croit, cu un pulover asortat și pantofi cu șireturi, trecu absolut neobservat.

După ce ocoli Piața Sfântul Petru, coborî pe Via della Conciliazione. Obișnuia să cumpere de la chioșcul din capătul străzii Pius X ziarele în limba spaniolă. Se grăbea, căci chioșcul se închidea la ora șapte și jumătate.

Aruncă în trecere o privire în vitrina unui magazin cu obiecte de cult. Așa cum arăta, chel, cu nas de cămătar, cu ochelari și cu bărbia ascuțită, nu era bărbatul care să declanșeze pasiuni. Și încă de departe, nu se simțea răsuflarea urât mirositoare și nici nu i se putea observa sexul minuscul. De aceea, Sophia devenise soarele vieții lui.

La Madrid și în nunțiaturile în care lucrase, se ducea să se descarce la prostituate. Însă la Roma, nu îndrăznise niciodată să facă așa ceva... Spre norocul lui, o cunoscuse pe Sophia. Uneori, când întâlnea privirea Sfântului Părinte, îi venea să se arunce la picioarele lui și să ceară iertare în mod public pentru păcatele lui îngrozitoare. El lua vieți omenești și întina suflete.

Cea mai mare victimă a lui fusese părintele Hubertus, pe care îl transformase într-un asasin, urmând ordinele stricte ale Sophiei Petrov care, la rândul ei, le primea de mai sus. Dacă nu ar fi intrat în panică de teamă că mârșăviile lui ar fi fost descoperite, Ludwig Hofenberg, soția lui și Stephan Martigny ar mai fi și astăzi în viață.

Totul începuse cu o confidență a „șefului" său, monseniorul Gianfranco Galuzzi.

Acesta, ca responsabil al „Pepinierei", primise un trimis special al guvernului german care îi dezvăluise că omul pe care papa se pregătea să-l numească comandantul gărzii pontificale fusese spion în Germania de Est.

Ca fapt în sine era destul de stânjenitor, însă acest lucru se putea aranja în familie. Era de ajuns să nu fie avansat și să i se ceară să demisioneze, bineînțeles profitând de toate drepturile.

Numai că, pornind de aici, se dezlănțuise un șir întreg de fapte. La început, când cardinalul Galuzzi îl pusese în temă cu trădarea lui Ludwig Hofenberg, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde se simțise mai degrabă ușurat să afle că nu era singurul trădător care exista la Vatican. După aceea, lucrurile s-au amplificat ca într-un coșmar. În mod secret, monseniorul Galuzzi îl convocase pe presupusul vinovat. Locotenent-colonelul Hofenberg s-a apărat cât a putut de bine, jurându-se că era nevinovat, dar că el îl bănuia pe un prelat cu o funcție mai mare decât a lui ca fiind spionul denunțat de germani. Și că, dacă i-ar da în vileag numele, i-ar pricinui mari neplăceri...

În momentul în care monseniorul Galuzzi îi povestise discuția aceasta prelatului spaniol, Arturo Gonzales y Vilaverde rămase ca trăsnit. În sfârșit, într-una din seri, când făcea niște fotocopii la o oră nepotrivită într-un birou de la etajul al treilea, locotenent-colonelul Hofenberg a apărut pe neașteptate. El fusese chemat în biroul alăturat, dar greșise ușa.

Atitudinea încurcată și explicațiile vagi pe care îndrugase monseniorul spaniol au trezit și mai mult suspiciunile ofițerului din Garda elvețiană. Arturo Gonzales y Vilaverde mai vedea încă în fața ochilor privirea aceea tăioasă plimbându-se cu aviditate peste documentele ce purtau ștampila „Segreto Pontifico", dar nu schimbaseră nici un cuvânt. Monseniorul Arturo nu închisese ochii toată noaptea, apoi, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, uitase complet incidentul, până la recenta discuție cu monseniorul Galuzzi.

De data asta, era sigur că viitorul comandant al Gărzii elvețiene îl va denunța... Innebunit, el îi povestise totul imediat Sophiei Petrov. Dar ea îl asigurase că lucrurile se vor aranja prin acordarea iertării din partea Sfântului Părinte. La cererea monseniorului Galuzzi, papa îl primise pe Ludwig Hofenberg la o întrevedere între patru ochi. Nimeni nu a aflat ce au discutat

atunci, însă după aceea, papa i-a împărtășit dorința sa monseniorului Sodano, cardinalul secretar de stat ca locotenent-colonelul Ludwig Hofenberg să fie numit comandantul Gărzii elvețiene. Acest lucru îi stătea în fire. Îl iertase deja în mod public pe Ali Agça, omul care a vrut să-l asasineze. Prin urmare, putea să ierte și un trădător.

Monseniorul Galuzzi aranjase cu abilitate lucrurile, încât să le întârzie, ținându-l în permanență la curent pe secretarul lui, Arturo Gonzales y Vilaverde în care avea toată încrederea. Însă acesta vedea pe zi ce trecea pericolul apropiindu-se, paralizat ca un iepure în fața unei cobre.

Sophia Petrov, căreia îi împărtășea toate grijile ce îl torturau, găsise pe parcurs o soluție. Una diabolică, este adevărat, pusă la cale de mai multe luni, cu ajutorul complicității inocente a monseniorului Galuzzi. Treptat, instruit de Sophia Petrov, făcuse cunoscută conduita suspectă a lui Stephan Martigny, tânărul ofițer din Garda elvețiană, care umbrea imaginea acestui corp de gardă cu trecut istoric, bând, ieșind cu femei și întârziind tot timpul când era de serviciu. Obținea informațiile de la părintele Hubertus pe care îl însărcinase să-i supravegheze îndeaproape pe ofițeri.

Bineînțeles că monseniorul Galuzzi îl crezuse pe cuvânt și îl convocase pe locotenent-colonelul Hofenberg ca să-i spună că avea de gând să scape în mod discret de acest putregai, dându-l afară din Garda elvețiană. Cel mai bun mijloc ca să evite scandalul era să-l persecute și să-i facă viața amară.

Iată cum s-a abătut asupra bietului Stephan Martigny o avalanșă de pedepse nemeritate! Ba mai mult, monseniorul Arturo a sugerat ca tânărul ofițer să nu primească medalia pe care trebuia să o primească după doi ani de serviciu. Datorită părintelui Hubertus, aflase ce însemnătate avea această distincție pentru Stephan. Ludwig Hofenberg, care aștepta numirea de comandant și mai ales nu voia să intre în dizgrația Curiei, a ascultat cu sfințenie... Începând din acest moment, mașina infernală a intrat în funcțiune.

Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde știa că Stephan Martigny va reacționa cu violență. Era suficient să-i coordoneze acțiunea. Acest plan a fost conceput de colonelul Boris Solomatin, care dispunea de toate elementele dosarului și trăgea cu măiestrie sforile marionetelor sale: Sophia Petrov, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde, înscris în documente sub numele de „Werder", și Loretta Obinski. Dar ei manipulau la rândul lor alte

marionete: părintele Hubertus și Stephan Martigny. Scopul era să-l determine pe ofiterul din Garda elveţiană să-și omoare șeful. Făcând abstracţie de scrupule, convins că își putea recăpăta siguranța numai cu acest preţ, monseniorul Arturo îl manipulase în mod diabolic pe părintele Hubertus, mărturisindu-i temerile lui în legătură cu scandalul iminent care va izbucni dacă Ludwig Hofenberg va fi numit comandantul gărzii. Serviciile germane se vor înfuria la culme și vor pune în practică amenințările, dezvăluind, în acest caz, calitatea de spion a noului conducător al Gărzii elveţiene, numit chiar de papă. De aici, declanșarea unui scandal monstruos.

În naivitatea lui, părintele Hubertus înghițise toate năzbâtiile. Încet, încet, întrevăzu o singură soluție. Unica modalitate de a evita această lovitură dată Vaticanului, era să-l lichideze pe Ludwig Hofenberg.

În același timp, părintele Hubertus primea confesiunile lui Stephan Martigny, care era din ce în ce mai intrigat de persecuţiile nejustificate ale locotenent-colonelului Hofenberg... În ziua în care tânărul ofițer îi mărturisise părintelui Hubertus că îl omora dacă nu primea medalia, preotul întrezărise o soluție care putea să salveze onoarea Vaticanului și pe a lui, ca să nu își sfârșească zilele în închisoare. Soldat exaltat al lui Cristos, își păstrase, înainte de toate, instinctul de conservare, inconștient fiind de situația machiavelică în care îl aruncase șeful lui spiritual, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde, care, pentru a-și păstra statutul și pe Sophia Petrov, ar fi fost în stare de orice.

Crezând că este singurul care voia să-l suprime pe Ludwig Hofenberg, nu îi vorbise niciodată deschis despre planul lui monseniorului Arturo Gonzales y Vilaverde, convins că șeful lui spiritual se considera pus în fața unei probleme fără ieșire.

Părintele Hubertus era sigur că, dacă i-ar fi propus în mod deschis monseniorului Arturo de a-l elimina pe Ludwig Hofenberg, acesta ar fi protestat. Însă, pus deja în fața faptului împlinit, era absolut convins că aceasta fusese și dorința tainică a monseniorului. În ziua în care acesta îi spusese că pe vinovat ar trebui să-l trăsnească mânia lui Dumnezeu, părintele Hubertus interpretase această observație ca pe un mesaj clar. *El* trebuia să fie instrumentul acestei răzbunări divine.

Astfel că, atunci când Loretta Obinski, al cărei rol nu-l cunoștea încă, îl sunase ca să-l anunțe că Stephan Martigny pleca de la ea cu intenţia de a se duce la șeful lui să-l amenințe cu arma,

părintele Hubertus văzuse în asta binecuvântarea divină a planului său funest. Neştiind, fireşte, că Loretta îl sfătuise pe tânărul ofiţer să procedeze astfel...

După tragedie, uşurarea manifestată de monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde îi încălzise sufletul părintelui Hubertus.

După aceea, monseniorul Arturo îşi reluase viaţa obişnuită, cu sufletul împăcat. Stătea la Vatican de la ora opt până la două, se ducea să mănânce la Legiunile lui Cristos, apoi se întorcea pe la cinci pentru încă o repriză de lucru ce se termina deseori foarte târziu. Fie că îl reţinea monseniorul Galuzzi, fie pentru că făcea în secret fotocopii pentru Sophia Petrov. Pentru el nu era o greutate să-şi procure documentele: doar el avea sarcina să le trimită la serviciul cifru.

Viaţa lui era foarte ordonată. Se petrecea între Via Aurelia şi Vatican tur şi retur. O singură dată pe săptămână, avea o escapadă în Via Petra, unde se ducea înarmat cu un plic cu fotocopii, condiţie pusă de Sophia Petrov ca să-i domolească poftele sexuale. După aceea, îşi relua viaţa de furnică harnică de la Curie, extrem de apreciată de şeful lui, monseniorul Galuzzi.

Aventura lui cu Sophia Petrov începuse într-un mod cât se poate de simplu. Într-o seară, el fusese invitat, printre mulţi alţi prelaţi, la un cocteil organizat de Radio-Vatican. Sophia Petrov l-a întrebat atunci dacă ar putea să-i furnizeze câteva informaţii pentru emisiunea ei pe care o făcea zilnic. Până la urmă, au început să se întâlnească regulat. Magnetismul sexual al bulgăroaicei şi viaţa searbădă a monseniorului Arturo au aranjat lucrurile. Într-o bună zi, a făcut greşeala să accepte invitaţia la ceai, acasă la ea. Sophia îl primise într-o ţinută evident mult mai puţin modestă decât aceea pe care o purta zilnic la postul de radio. Prelatul a rezistat cât a rezistat, apoi s-a năpustit asupra ei...

A urmat o perioadă încântătoare, în care ea nu îi ceruse nimic în schimb. Apoi, a căzut ghilotina. Ea i-a mărturisit că, în afară de Radio-Vatican, mai lucrează pentru Serviciul bulgar de Informaţii, ca să mai câştige un ban în plus. I-a cerut informaţii... Iar el i le-a furnizat. Mai întâi, au fost lucruri fără prea mare importanţă, dar după aceea, din ce în ce mai secrete.

Uite aşa, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde a trăit ani de zile în păcat şi în bunăstare, trădând, fireşte în taină, până când evenimentele din ultimele săptămâni au început să devină tumultuoase. Dar, slavă Domnului, că furtuna s-a liniştit! În curând, totul va fi doar o amintire urâtă.

Părintele Hubertus îi ceruse să fie trimis într-o misiune departe de Roma. Vorbise cu monseniorul Galuzzi care îi promisese să-i îndeplinească dorința cât mai repede.

Monseniorul Arturo ajunse la chioșcul de ziare. Vânzătorul îi dădu publicația *ABC* cu un zâmbet amical.

— Tot la fel de mult munciți, *Monsignor?*

— Tot! îi răspunse părintele Arturo, apoi se îndreptă spre cuibușorul dragostei, având în mână servieta grea, burdușită cu secrete.

* * *

Sophia Petrov întinse piciorul drept și prinse de jartieră ciorapul fin de nailon negru, apoi verifică dacă i s-a așezat bine pe coapsă. Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde era un iubitor de frumos puțin cam maniac, mai degrabă fetișist, nebun după lenjeria de damă. Lucru ce îi convenea de minune Sophiei. Venită dintr-o familie modestă, întotdeauna fusese fascinată de mătăsuri, de hainele frumoase și de lux în general. Și erotismul o pasiona. Citea tot ce îi cădea în mână în legătură cu acest subiect, din care, uneori, chiar se inspira.

Viața era o adevărată desfătare, căci ea știa să îmbine plăcutul cu utilul. Atunci când serviciile bulgare îi propuseseră să plece în Vest, după ce descoperiseră că vorbea italiana la perfecție, Războiul Rece era în plină desfășurare. În Bulgaria, viața devenise de o tristețe apăsătoare, iar la Sofia nu se mai găsea nimic. Ea știa că în Italia nu va fi ușor, însă serviciile bulgare o trimiseseră cu un scop precis: să găsească o slujbă cât mai aproape de Vatican, dacă era posibil. Ea trecuse Cortina de Fier, ajungând mai întâi în Iugoslavia, iar de aici, se dusese în Austria. Ajunsă la Viena, ea se dusese la serviciul de primire al părintelui Olizo, care îi găsise destul de ușor o slujbă la Radio-Vatican.

Timp de trei ani, nu s-a întâmplat nimic. Însă, contrar speranțelor lui, întâmplarea nu jucase nici un rol în întâlnirea cu monseniorul Arturo. Pe atunci, KGB-ul ceruse, prin intermediul lui Ludwig Hofenberg, lista cu oamenii bănuiți că ar avea acces la anumite documente secrete ale Vaticanului. Iar căpitanul Gărzii elvețiene o trimisese. După aceea, KGB-ul a examinat fiecare caz în parte și a început o anchetă. Majoritatea „țintelor" s-au dovedit inaccesibile sau prea dificile. Însă *rezidentura* din Madrid furnizase niște elemente interesante despre părintele Arturo, un obișnuit al

faimoaselor bordeluri madrilene. Cunoscându-i slăbiciunea, nu le rămânea decât să acționeze. Trei luni mai târziu, Sophia Petrov l-a „tamponat" la o serată oferită de Radio-Vatican, unde fusese invitat și el. După aceea, a rezistat doar șaptesprezece zile...

Serviciul îi plătea lenjeria intimă, îmbrăcând-o șic, însă ea nu cerea mai mult, fiindcă știa regula jocului. SVR-ul era și mai bogat decât KGB-ul, iar ei îi plăcea să lucreze pentru ruși, „frații", cum îi numea ea. O dată la doi ani, se ducea în Bulgaria ca să-și vadă familia, iar de acolo, pleca discret la Moscova, unde era primită la sediul SVR, felicitată și tratată împărătește timp de o săptămână. A primit chiar și o decorație...

Se privi în oglindă. Părul blond tuns scurt și ochii albaștri contrastau izbitor cu corsetul negru din care ieșea o tufă blondă. Iar pieptul rotund se distingea și mai tare față de corpul ei mai degrabă fragil. Din când în când, își permitea câte un amant tânăr pe care, însă, nu îl aducea la ea. Cum a fost acel preot austriac, care îi oferise un mic orgasm sub clar de lună... Sunetul soneriei o făcu să tresară. Sosise timpul. Ea se duse să deschidă doar în corset.

Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde stătea la ușă, cu capul puțin aplecat, cu o servietă voluminoasă în mână, părând un agent comericial. Când înălță capul, ea desluși sclipirea avidă din priviri. El întinse mâna să-i atingă pântecele, dar ea se feri.

— Puțintică răbdare, *Monsignor*.

— Nu-mi mai spune așa! protestă el.

Deschise servieta și scoase o *talata filetata* împăturită cu grijă. El o desfăcu și i-o întinse Sophiei Petrov care o îmbrăcă peste corset și o încheie doar la mijloc, lăsând-o descheiată la piept și pe coapse.

Monseniorul Arturo o contempla cu privirea umedă și cu mâinile transpirate. Era mica lui fantezie. Când ea termină de încheiat toți năsturașii, el se apropie, cu gâtul uscat, și îi strecură mâna între coapse, depărtând pulpana sutanei. Sophia îl întrerupse cu o voce nemiloasă:

— Nu mi-ai adus nimic?

Se întoarse furios, băgă mâna în servietă și scoase un plic mare pe care îl trânti pe măsuța joasă, apoi veni lângă ea.

— Culcă-te pe burtă! îi ordonă el.

Sophia îl ascultă. Prelatul scoase imediat câteva eșarfe din mătase din servietă și îi legă mai întâi mâinile de bara din cupru a patului de tip vechi, apoi gleznele de barele de la picioarele patului.

Apoi el se așeză la capul patului, iar Sophia înălță capul și îl sprijini de bare. Zise cu o privire avidă:

— *Monsignor*, dă-mi binecuvântarea.

Acestea erau cuvintele-cheie pe care Arturo y Vilaverde la aștepta. Își desfăcu pantalonii cu nerăbdare și dădu la iveală sexul firav, aflat deja în erecție. O prinse pe Sophia de păr cu o mână ca să-i ridice capul, iar cu cealaltă îi înfundă membrul subțire în gură.

* * *

Cu telefonul mobil la ureche, Marcello Boncompagni încerca să audă ceva în zgomotul circulației.

— A venit de aproximativ douăzeci de minute! anunță el.

— Bine, zise Malko, cu un sentiment de ușurare. Vin și eu imediat.

— Repede, mi-e foame!

Urmărirea începuse în urmă cu trei zile. Din fericire, datorită programului fix de lucru al Sophiei Petrov, Marcello putea să se ocupe și de altceva în timpul zilei. Malko, el și un adjunct al lui Rick Peretti stăteau de pază până la două dimineața. Malko îl urmărise o dată pe monseniorul Arturo până la locuința lui, la Legiunile lui Cristos din Via Aurelia numărul 177. Dar nu mai ieșise nicăieri. Cum clădirea avea portar, monseniorul nu putea să plece la ore târzii fără să atragă atenția.

Lui Malko îi trebui un sfert de oră ca să vină de la hotel. Marcello ardea de nerăbdare.

— Mă duc să mănânc o pizza și mă întorc, îi promise el.

Ideea acestei urmăriri era foarte simplă. Dacă monseniorul Arturo era „Werder", îi aducea amantei documentele furate. După aceea, ea găsea o altă modalitate de a le trimite mai departe. Nu se putea pune problema unei intervenții a poliției italiene, în concluzie, trebuia să prindă ocazia ca să-i prindă în flagrant delict.

Malko se uită la ușa micului imobil situat în Via Petra. În acel moment, monseniorul Arturo era în culmea fericirii...

* * *

Gol pușcă, cu mădularul ridicol de mic în gura amantei, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde încerca să descheie cu nerăbdare năsturașii de la sutana purtată de Sophia. După aceea, prinse în mâini sânii rotunzi și îi frământă ca un disperat,

înfigându-i unghiile în carne. Era atât de bine, încât simţi că termină şi se retrase imediat. Îi zise Sophiei cu voce sufocată:

— Vreau să te violez! Să te rup! Biată păcătoasă ce eşti!

Sări în pat, ridică poalele sutanei, dezvelind fesele rotunde care ieşeau din corset. Corpul ei şi sutana ofereau imaginea unui amestec apetisant. Cu ochii ieşiţi din cap, Arturo Gonzales se lungi peste bulgăroaică. Ajutându-se cu mâna, el îndreptă sexul spre fanta dintre fese şi se prăbuşi peste femeia care se prefăcu că ţipă:

— *Farabutto!*[1] Mă rupi!

În realitate, abia simţise. Însă strigătul ei declanşă plăcerea monseniorului. Sprijinit în braţe ca la flotări, începu să se agite repede-repede, însoţind mişcările cu vorbe obscene.

— Târfă! Te regulez în fund! Te violez! Mă servesc de tine...

În final, se lăsă peste ea, îi prinse sânii în palme şi juisă cu un ţipăt de şoricel, afundat cât de mult putea între fesele ei. Avea mintea golită, era satisfăcut şi fericit. Privirea îi căzu asupra plicului plin de fotocopii pe care îl adusese şi se gândi că totuşi nu plătea prea scump o plăcere atât de mare.

— Pleacă!

Malko se uită la ceas. Cadranul luminos arăta că monseniorul Arturo stătuse la amanta lui exact o oră şi un sfert. Acum ieşea, furişându-se pe lângă ziduri. Se întorcea în Via Aurelia cu datoria împlinită.

— Ce facem? Îl urmărim? întrebă Marcello.

— Nu, spuse Malko. Ea ne interesează cel mai mult. Să mai aşteptăm.

Se făcuse doar nouă fără un sfert. În mod normal, dacă Sophia primise documentele, trebuia să le trimită cât mai repede posibil.

Se scurse o jumătate de oră până să-şi facă apariţia. Era îmbrăcată în pantaloni şi avea o geantă mare. Plecă pe jos, străbătând labirintul de străduţe din centru.

— Urmăriţi-o de la mică distanţă, îi spuse Malko lui Marcello. Eu voi sta mai departe.

Nu peste mult timp, vor afla dacă *Monsignor* Arturo Gonzales y Vilaverde era „Werder".

---

1. Ticălosule! (n.a.)

Capitolul XVIII

Sophia Petrov mergea cu paşi grăbiţi. Intră pe podul Vittorio Emmanuele II, îndreptându-se către Via della Conciliazione. Mercedesul mergea în urma ei cu viteză redusă, precedat de motoreta lui Marcello. Malko nu mai înţelegea nimic. Tânăra se îndrepta spre Vatican şi spre Piaţa Sfântul Petru. Se urcă pe trotuarul stâng al marelui bulevard, ocoli mesele aşezate în trepte de la cafeneaua *Colombus*. După douăzeci de metri, dispăru. Intrase în hotel.

Malko îi făcu semn lui Marcello care înţelese. Îşi parcă motoreta şi intră în hotel. Acesta era găzduit de o clădire veche şi negricioasă ce data din secolul al XVIII-lea şi avea numai două etaje. Evident, toate ferestrele erau cu faţa spre Piaţa Sfântul Petru. De aceea, tot anul era ocupat de turişti.

Malko, care staţiona pe o alee lăturalnică, supraveghea hotelul. După câteva minute, Sophia apăru şi plecă în direcţia de unde venise. Avusese timp doar să urce într-una din camere. Marcello Boncompagni ieşi după câteva clipe şi veni lângă Malko.

— A fost la toaletă, zise el.

— Asta e tot?

— Da, când eu intram, ea ieşea. Nu a avut timp să se ducă în altă parte.

— Haideţi să vedem!

La ora aceasta, putea să lase maşina câteva minute fără să-i fie ridicată. Trecură pe lângă recepţie, o luară la dreapta, spre grădină şi spre sufragerie. Toaletele se găseau în fund, una pentru bărbaţi şi alta pentru femei. Malko intră în cea a doamnelor. Inspectă repede, dar nu găsi nici cea mai mică ascunzătoare. Se uită şi prin rezervoare, dar nu era nimic. Ieşi dezamăgit.

— Marcello, sunteţi sigur că nu a mai fost şi în altă parte?

— Absolut sigur.

Lângă ieşire, era un salonaş cu un bar. Nu era nici un client. Barmanul le zâmbi încurajator. Malko nu mai ştia ce să creadă. Sophia Petrov nu plecase de acasă la ora nouă seara doar ca să se ducă la toaleta hotelului *Colombus*! Dacă nu o fi lăsat un pachet la recepţie. În cazul acesta, nu mai avea ce să facă. Dar era ciudat... Se pregăteau să plece, când brusc îl fulgeră un gând.

— Aşteptaţi-mă aici! îi spuse el lui Marcello.

Se întoarse şi intră în toaleta bărbaţilor. Îşi înăbuşi o injurătură de satisfacţie. Toaleta femeilor avea ziduri netede, însă aici, se deschidea un soi de nişă în prelungirea căreia era un coş asemănător cu cele de la şemineuri.

Se urcă pe scaun şi pipăi coşul. Degetele atinseră imediat un plic sprijinit de marginea exterioară. Era o cutie de scrisori „moartă" aleasă cu viclenie, accesibilă practic tot timpul, ferită de intemperii şi greu de descoperit. Fusese vicleşugul Sophiei să folosească toaleta bărbaţilor. O măsură de prevedere suplimentară...

Malko stătu câteva clipe pe gânduri cu plicul în mână. Judecând după greutate, părea să conţină vreo cincizeci de foi. Acum că aflase modalitatea de transmitere, era tentat să-l lase acolo. Totuşi ieşi cu el. Marcello strigă surprins:

— Unde l-aţi găsit?

— S-o ştergem! Nu ştiu cine va veni să-l ia şi când, zise Malko.

Se pomeniră iar pe trotuarul de pe Via della Conciliazione. Cum văzură o masă liberă, se aşezară. Acum trebuia să vadă cine venea după plic.

— Ce veţi face? îl întrebă informatorul de la CIA.

— Nu ştiu încă. Depinde de conţinut.

Era în culmea fericirii. Era aproape sigur că îl identificase pe „Werder", misterioasa „cârtiţă" din KGB, apoi din SVR, infiltrată la Vatican. Omul care transmitea informaţii de ani de zile.

— De ce nu l-aţi lăsat acolo? îl întrebă italianul. Îşi vor da seama ce se întâmplă...

— Din două motive, îl întrerupse Malko. Primul este că nu ştim cât de frecvente sunt transmisiile de documente. Poate să treacă şi o lună între două livrări. În al doilea rând, vreau să văd dacă aceste documente pun probleme. E ca şi cum ai da un şut unui muşuroi ca să-l distrugi. Sunt nerăbdător să aflu ce conţine plicul.

Mai rămaseră puţin pe terasă, dar era prea multă animaţie ca să poată repera persoana care va veni după plic. Pe la zece, ei ridicară ancora.

*
* *

— Este incredibil! oftă Rick Peretti. Iată procesul-verbal al întâlnirii lui Yasser Arafat cu papa de acum zece zile! Când mă gândesc că noi nu îl avem!

Tocmai răsfoia teancul de documente pe care îl găsise în plic. Erau tot felul de informații: discuțiile cu Nunțiatura din Bagdad, altele care veneau din America Latină, în legătură cu un diferend grav existent între Peru și Chile. Propuneri cu numiri de episcopi, un protocol secret semnat între Biserica ortodoxă și bisericile uniate. Notițe scrise de papă ce conțineau părerile lui.

Totul era despre politică. Evident, nu se găseau aici și schițele ultimei rachete de fabricație americană. Însă toate aceste secrete politice constituiau pentru un anumit guvern o extraordinară bancă de date, ce permitea să se prevadă reacțiile pro sau contra punerii la cale a unor operațiuni de destabilizare.

— Cum de a obținut toate astea? zise americanul oftând. Sunt documentele cele mai secrete care au ieșit vreodată din Vatican.

— Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde lucrează la serviciul cifru, deci are acces la toate documentele ținute în arhiva secretă. Este de ajuns să se facă fotocopii, îi explică Malko.

Rick Peretti se uita la Malko gânditor.

— Ce facem acum?

— Adică ce *putem* să facem? îl corectă Malko. Nu uitați că Vaticanul are obiceiul să-și spele rufele murdare în familie. Dacă vă duceți să-i arătați documentele acestea prietenului dumneavoastră, monseniorul Jackson, el va recurge la politica struțului. Și la urmă, în cel mai bun caz, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde va fi trimis în țara lui de baștină, Spania. Nimeni nu va mai auzi nimic.

— Ar fi o soluție...

— Dar nu și a mea, i-o tăie Malko pe un ton cam sec. Eu cred că ar fi mai bine să-l destabilizăm pe „Werder" și să punem lucrurile la locul lor. Să dăm în vileag întreaga rețea.

— Ce vreți să faceți?

— Să mă duc la părintele Hubertus cu aceste documente.

*
* *

Colonelul Boris Solomatin citea încruntat nota adjunctului său prin care i se aducea la cunoștință că nu găsise nimic la cutia de scrisori „moartă" de la hotelul *Colombus*... Era surprins, căci cunoștea frecvența vizitelor monseniorului spaniol la Sophia Petrov. Or, fiecărei vizite îi corespundea predarea unor documente... Alungă repede din minte posibilitatea vreunui „accident", adică pierderea sau descoperirea filierei de către altă persoană.

În vremuri normale, s-ar fi gândit la asta, însă acum știa că este urmărit de un serviciu dușman. Prin urmare, pericolul putea fi înlăturat. Dar cum de reușiseră americanii să ajungă la o cutie de scrisori „moartă"? Veriga slabă o constituia bulgăroaica, în care avusese totuși încredere. Trebuia să aplice procedura de urgență.

*
* *

Părintele Hubertus avea telefonul pe robot. Malko lăsase prețioasele documente în seiful biroului CIA de la Ambasada americană. Știa cum să-și folosească timpul. Adversarii lui nu puteau să acționeze doar în câteva ore... Formă pentru a mia oară numărul părintelui Hubertus și în fine, auzi vocea preotului:

— *Pronto, chi parla?*

— Părinte Hubertus, sunt eu, spuse Malko.

— Nu vreau să mai vorbesc cu dumneavoastră! strigă preotul. De altfel, eu nici nu mai fac parte din lumea asta. Lăsați-mă în pace!...

Închisese deja. Malko sună din nou, dar pusese robotul. De data asta îi lăsă un mesaj scurt: „Părinte Hubertus, sunați-mă. Am dovada că ați fost manipulat. Nu ați servit interesele Bisericii, ci pe cele ale unei puteri străine, de fapt, dușmanul Bisericii."

Într-un anumit sens, era adevărat, dacă te gândeai la SVR. Dacă KGB-ul servea comunismul, dușmanul numărul unu al Bisericii, SVR-ul lucra pentru Rusia, care este o putere ortodoxă. Or, ortodocșii nu erau în relații bune cu bisericile uniate, adică acelea supuse Romei. Se rugă în gând ca părintele Hubertus să nu fie prea orbit și să-l sune. Era un element fundamental al strategiei sale.

Dacă nu o făcea, era nevoit să recurgă la alt demers: să-i facă o vizită monseniorului Jackson, prietenul CIA. Dar din păcate, acest lucru nu ar avea același impact.

*
* *

Sophia Petrov se opri brusc, simţind un ghem în stomac. În orificiul cutiei de scrisori era strecurată o garoafă. Acesta era mesajul ca să-l contacteze de urgenţă pe omul care o „tratează" la locul şi la ora convenite dinainte. Îşi impuse să intre în apartament ca să verifice dacă nu fusese răscolit. Ea ascultă robotul: doar un mesaj scurt de la monseniorul Arturo care îi mulţumea pentru seara excelentă petrecută împreună.

Ea îşi lăsă geanta şi reflectă. Ce se întâmplase? Aşteptă o oră, încercând să se liniştească turnându-şi o porţie zdravănă de Defender „Success", apoi se duse să ia autobuzul până la Stazione Termini.

Ofiţerul din SVR care o „trata" şi care nu risca să fie expulzat, folosea aceleaşi măsuri de prevedere, ca şi cum s-ar afla într-o ţară ostilă. Tot drumul răsuci în minte toate posibilităţile, dar nu găsi nici una. Abia când intră în sala de aşteptare de la clasa întâi de la Stazione Termini, avu un şoc.

Bărbatul cu chelie şi cu ochelari cu lentile fumurii, care citea *Corriere della Sera*, ce ţinea o valiză la picioare, era colonelul Boris Solomatin, *rezidentul* SVR la Roma. Un om cu care s-a întâlnit doar în trenul Roma — Innsbrück şi la Moscova!

El se ridică, îşi luă valiza şi se îndreptă spre peron. Se urcă într-un tren care pleca la Napoli peste patruzeci şi cinci de minute. Sophia îl urmase. Se instalară într-un compartiment gol. Rusul nu pierdea timpul.

— Nu am găsit nimic la hotelul *Colombus*, spuse el în ruseşte.

Sophia Petrov simţi că i se opreşte inima în piept.

— Nimic! Dar este cu neputinţă! Am dus plicul aseară la ora nouă. L-am pus la locul obişnuit.

— Nu aţi remarcat nimic suspect?

— Nu. Am plecat imediat.

El o fixa cu o privire rece, văzând pe faţa ei încordată groaza normală în astfel de cazuri. Sophia Petrov era un agent sigur, iar el nu şi-o imagina trădând. Oricum, ar fi procedat în alt mod. Se gândea şi el. Dacă un alt serviciu ar fi vrut documentele, ar fi fost uşor să le ia, să le fotocopieze şi apoi să le pună la loc. *Rezidentul* din SVR insistă:

— Nu v-a văzut nimeni când aţi pus plicul acolo?

— Nimeni. Uşa era închisă, nu există nici o altă deschizătură.

— În concluzie, ați fost urmărită, ați fost văzută întrând în hotel și a fost ușor de ghicit ce s-a petrecut...

Sophia Petrov își frământa mâinile mai să-și rupă degetele.

— Cine ar fi putut să mă urmărească? Nu am observat nimic neobișnuit, nici un fapt deosebit...

Colonelul Solomatin se uită la ceas. Mai aveau o jumătate de oră până la plecarea trenului. *Trebuia* să existe o explicație.

— Povestiți-mi tot ce ați făcut neobișnuit în ultimele zile.

— Nimic, începu Sophia Petrov, sincer indignată.

Ea se opri imediat, când își aminti de preotul austriac care îi fusese amant ocazional. Colonelul Solomatin își dădu seama de tulburarea ei și spuse pe un ton glacial:

— Nu mă mințiți, spuneți-mi *totul!*

— Am întâlnit un preot austriac în trecere prin Roma, începu ea cu ezitare în glas. Dar nu cred că are nici o legătură.

Înghețat de furie, colonelul Solomatin ascultă povestea scurtei lor întâlniri. Uite așa i-a descoperit CIA rețeaua clandestină, iar acum era pe urmele lui „Werder". Dar cum? Nu avea nici cea mai vagă idee. Nu putea să-l acuze pe părintele Hubertus care nu știa de existența Sophiei Petrov. Dar poate că prin el au ajuns la monseniorul spaniol. Oricum asta nu mai are importanță acum.

— Așa-zisul preot pe care l-ați întâlnit este unul dintre cei mai buni agenți ai CIA, spuse el cu răceală. Și unul dintre cei mai nemiloși dușmani ai noștri. El v-a „tamponat".

Sophia Petrov simți cum i se înmoaie picioarele. *Rezidentul* din SVR continuă:

— Ce i-ați dezvăluit?

— Nimic! se înfurie ea. Doar am cinat și am...

— L-ați adus acasă?

— Nu, nu...

— Dar știe unde locuiți....

— Da, m-a adus acasă.

Rusul se ridică.

— Bine. Duceți-vă acasă. Aveți cum să luați legătura cu monseniorul Arturo?

— Da. Îi las un mesaj portarului din Via Aurelia.

— Lăsați-i mesajul și spuneți-i să nu telefoneze, ci să vină la dumneavoastră cât poate de repede.

— Dar sunt urmărită...

El ridică din umeri.

— Nu mai are importanță. Știu totul despre legătura dumneavoastră cu monseniorul Arturo. Trebuie să-l anunțați să nu mai facă *nimic*. Nu-i spuneți însă adevărul, se va înspăimânta. Dați-i de înțeles că, din motive necunoscute, pentru moment, nu mai este nevoie de documente. Fiți drăguță cu el.

— Sunt de acord, spuse Sophia Petrov. Cu mine cum rămâne? întrebă ea cu sfială.

Colonelul Solomatin se strădui să-i surâdă cu căldură.

— Vă duceți în continuare la lucru ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Nu veți păți nimic. Chiar dacă monseniorul Arturo ar spune ceva, eu cred că SISMI nu este interesat de persoana dumneavoastră. O să încercăm să reparăm această greșeală.

— Dacă acel așa-zis preot austriac o să vrea să ne întâlnim din nou?

— Purtați-vă normal, ca și cum nu bănuiți nimic. Dar anunțați-mă numaidecât prin procedura de urgență. Dacă nu o va face, veți continua să comunicați prin mijloacele obișnuite. Firește, să nu mai călcați niciodată pe la *Colombus*.

— Bineînțeles, spuse ea cu o voce firavă.

— Plecați prima, îi ordonă colonelul. Pe curând!

Sophia Petrov coborî pe peron, năucită. Se obișnuise atât de mult ca totul să funcționeze fără probleme, încât uitase complet de pericolul pe care i-l rezerva cea de-a doua meserie. În timp ce mergea ca un automat pe chei, ajunse în stația de taxiuri. Nu avea curajul să aștepte autobuzul...

Șoferul, un sicilian vesel și dornic de agățat, sporovăi tot drumul. Ei îi venea să-l omoare. În sfârșit, când ajunse în apartament, singură, ascultă robotul, dar nu primise nici un mesaj, apoi își dădu seama că sticla de coniac era goală și coborî să-și cumpere alta. Se simțea neprotejată și foarte îngrijorată pentru viitorul ei. Nu credea că se va întoarce în viață în Bulgaria ei natală. Chiar dacă scăpase de comunism, nu era chiar țara unde curgea numai lapte și miere.

*
* *

Colonelul Solomatin își fuma obișnuitul trabuc, în timp ce lua câte o înghițitură din paharul cu coniac. Ținea întotdeauna o sticlă de Otard XO alături de cutia cu trabucuri. Avea și el două mici păcate.

Încă nu ajunsese în apartamentul lui din interiorul ambasadei. Nu se hotăra asupra conținutului mesajului pe care trebuia să-l trimită la Centru. Într-un caz similar, ordinele erau să-și înștiințeze șefii *numaidecât* și să lase Moscova să hotărască ce cale să urmeze.

Cu toate astea, el se implicase atât de mult în afacerea „Werder", încât nu îi venea să creadă că a ajuns la final. O sursă ca aceasta se găsea o dată la zece ani. Se putea compara cu Aldrich Ames... Începu să confecționeze toate combinațiile posibile de a-l recupera, ajungând mereu la aceeași problemă: CIA îl identificase pe „Werder". Deci, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde era terminat pe viață, oricare ar fi potențialul de care dispune.

Mai rămânea un singur lucru de apărat: Serviciul. Italienii nu vor agrea ideea că SVR-ul s-a infiltrat la Vatican, începând cu *rezidentura* din Roma, și mai cu seamă, cu un agent activ pe teritoriu italian.

Se gândi cu amărăciune la agentul de la CIA care a reușit să destrame rețeaua „Werder". Făcuse treabă bună, dar asta nu-i bătătorea cărarea spre paradis. Cu condiția să nu arunce vina în spinarea altcuiva. Relațiile dintre SVR și CIA nu vor permite să se facă o reglare de conturi pe față.

După ce strivi în scrumieră ceea ce mai rămăsese din trabuc, încuie în dulap sticla de coniac și se duse în apartamentul lui după ce luase o hotărâre.

Va încerca să rupă orice legătură posibilă dintre SVR și „marionetele" sale, ca să evite transformarea unei bătălii pierdute într-o derută totală. Se hotărâse să mai aștepte încă patruzeci și opt de ore înainte de a anunța Centrul, ca să aibă timp să facă curățenie, căci, dacă îi avertiza pe cei de la Moscova în stadiul actual, cunoștea ordinele dinainte: să „destrame" totul și să să nu se mai atingă nimic.

Bineînțeles că, dacă lua asupra lui hotărârea de a nu anunța imediat, risca o pedeapsă severă, însoțită de pensionarea anticipată. Ce importanță ar mai avea? Era ultimul lui post și va primi oricum două stele de general. Dar cel puțin avea certitudinea că încercase absolut totul.

Capitolul XIX

Stând cu fața spre orașul scăldat în razele de soare, Malko încerca să se pună în locul adversarilor săi, în timp ce își lua micul dejun pe terasa de la *Hilton*. Se scurseseră treizeci și șase de ore de când luase documentele de la hotelul *Colombus*. Prin urmare, SVR-ul știa la ce să se aștepte. Rick Peretti aflase că *rezidentul* din Roma era colonelul Solomatin, vechiul prieten al lui Markus Wolf, un profesionist viclean și feroce. Cum trebuia să acționeze?

Să-l atace singur pe „Werder", era o treabă delicată. Lichidarea unui preot în inima Romei putea să displacă total italienilor. În plus, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde, chiar dacă se așeza la masa tratativelor, îl ducea la ceea ce cunoștea deja: Sophia Petrov. Deci, SVR-ul tot nu ar fi implicat direct. De acum înainte, elementul esențial era bulgăroaica. Sau va dispărea în mod discret, ipoteză puțin probabilă, ca să întrerupă orice legătură, sau mai degrabă...

El sări de pe scaun. Trebuia să o recupereze cu orice preț! Reprezenta singura modalitate de a-l încolți pe „Werder". Malko știa prea multe ca să nu-l asculte. La ora asta, trebuia să fie la Radio-Vatican. După cinci minute, el gonea pe Via Trionfale. Căută în zadar un loc de parcare, dar până la urmă opri mașina lângă stația de autobuz. Regăsi răcoarea plăcută din holul imensei clădiri. Se îmbrăcase în „ținuta" de preot, iar funcționarul de la recepție îl întâmpină zâmbind.

— Cu cine aveți întâlnire, *Reverendo?*

— Cu directoarea emisiunilor pentru Bulgaria, răspunse Malko. *Padre* Georgio mi-a aranjat o întrevedere cu *signora* Sophia Petrov.

— Dar tocmai i-am mai trimis un vizitator. Puteți să așteptați câteva clipe?

Pulsul lui Malko se acceleră brusc. Nu avea un motiv anume, ci anii îndelungați în această meserie. Cu zâmbetul cel mai sfânt din lume, îi spuse funcționarului de la recepție:

— În cazul acesta, mă duc să schimb câteva cuvinte cu părintele Georgio. Anunțați-l că vin.

Malko începu să urce câte patru trepte odată. Părintele Georgio se ivi din biroul lui în momentul în care el ajungea pe palierul de la etajul întâi.

— Nu vă așteptam, *Reverendo* Helmut, făcu el, nu am prea mult timp pentru dumneavoastră...

Malko zâmbi.

— Vă rog să mă iertați, *Padre* Georgio, dar am o urgență la *signora* Sophia Petrov.

Directorul programelor pentru Europa rămase stupefiat.

— Sophia Petrov? Ce se întâmplă? Este o veste rea?

— S-ar putea să primească una, zise Malko în timp ce se năpustea pe culoar.

Puțin mai târziu își dădu seama că nu era înarmat. În fața ușii secției de programe pentru Bulgaria, zări un bărbat. Era un preot în sutană, cu o carte de rugăciuni în mână. Malko încetini pașii brusc, furios pe sine. Uneori meseria îl făcea să devină paranoic. Trebuia să aștepte ca Sophia Petrov să termine ce avea de discutat cu oaspetele ei...

Continuă să meargă, prefăcându-se că intră în alt birou. Trecând prin fața ușii exact în momentul în care se deschidea, zări în fugă părul blond al Sophiei și o auzi exclamând îngrozită:

— Ce se...

Malko nu mai auzi nimic. Preotul o împrânci pe Sophia înăuntru. Nu îl văzuse pe Malko. Acesta văzu deodată cum înfige degetul în breviar și înțelese. Îl împrânci la rândul lui pe necunoscut exact în momentul în care acesta agita cartea de rugăciuni așa cum un exorcist își agită crucifixul în fața diavolului. Sophia slobozi un țipăt ascuțit, apoi se auzi un pocnet înfundat și o ramă agățată pe perete se făcu țăndări.

Preotul se întoarse brusc. Malko zări o față dură, niște ochi duși în fundul capului, cu o expresie de gheață, și un nas turtit. Nu era chiar imaginea unui sfânt... Falsul preot nu își pierdu sângele rece. Răsucindu-se, ridică din nou cartea de rugăciuni, iar Malko zări pe muchia ei un orificiu rotund, la câțiva centimetri de capul lui. Cu dosul palmei, aruncă breviarul cât colo în momentul în care se auzi o altă împușcătură. Simți imediat o arsură deasupra urechii.

Năucit pentru câteva fracțiuni de secundă, nu putuse să reacționeze când falsul preot, dezarmat acum, îi trase un cot puternic în stomac, încovoindu-l de durere. Agresorul făcu un salt și ieși pe ușa rămasă deschisă, dispărând pe coridor. Malko își pipăi tâmpla și observă că sângerează. Auzi ca prin vis o voce în spatele lui:

— *Reverendo* Helmut, sunteți rănit!

Părintele Georgio apăru și el înspăimântat. Sophia Petrov se lăsase în scaunul ei, albă ca varul. Fără să răspundă, Malko se aplecă și luă breviarul de jos. Era o carte groasă cu muchia aurie și cu o învelitoare groasă maro, în care fusese făcută o gaură cât să pătrundă un deget. Paginile fuseseră decupate în așa fel încât să ascundă un mic revolver cu amortizor, de calibrul douăzeci și doi. Era de-ajuns ca să ucidă.

— Ce s-a întâmplat? insistă părintele Georgio.

Se uită mirat la breviarul fără pagini care ascundea arma. Situația îl depășea. Malko scoase batista și își tamponă tâmpla însângerată. Mai lipsiseră câțiva milimetri, ca să fie mort.

— Este o poveste lungă, *Padre* Georgio, spuse el. O lungă și foarte tristă poveste, iar eu nu am timp să v-o spun acum. Preotul pe care l-ați văzut fugind nu era un preot adevărat, ci un asasin. Am ajuns la timp.

— Dar cine sunteți dumneavoastră?

— Vă voi explica și acest lucru. Acum trebuie să plec. O iau cu mine pe domnișoara Petrov. Este în pericol.

— Aici? întrebă sufocându-se părintele Georgio.

Malko îi adresă zâmbetul cel mai liniștitor.

— *Padre* Georgio, vă rog să nu suflați o vorbă șefilor dumneavoastră despre ceea ce s-a petrecut aici. Să mergem, Sophia!

Înmărmurită, bulgăroaica se ridică și își luă geanta. Când Malko o apucă de braț, simți că tremură. Închisă, cartea de rugăciuni semăna cu oricare alta. Părintele Georgio îi privea îndepărtându-se, fără să scoată o vorbă. Ca un bun iezuit ce era, acționase cu chibzuință. Sophia Petrov nu își găsi cuvintele decât când ajunse în căldura umedă din Lungotevere.

— Unde mă duceți?

— La Ambasada americană, zise Malko. Cred că, pentru moment, este cel mai sigur loc din Roma pentru dumneavoastră.

* * *

Rick Peretti scoase micul revolver din breviar și îl examină cu o lupă mare. Sophia Petrov se servise deja de două ori cu coniac Defender „Success" dintr-o sticlă pusă la dispoziția ei de șeful centralei, dar mâinile nu se opriseră din tremurat.

Cu chipul întunecat, cu umerii aduși în față, de parcă ar fi vrut să-și apere pieptul voluminos, abia ascuns de hainele subțiri, ea rămăsese fără grai. Americanul puse arma la loc.

— Nu are nici o marcă, spuse el. Este fabricată artizanal. Calibrul douăzeci și doi. Încă nu am văzut arme de tipul ăsta. Cinci cartușe cu încărcătură ușoară. Asta înseamnă că nu face zgomot, dar ucide cu precizie. Amicii noștri din SVR țin la tradiție.

— Dacă mai întârziam un minut, aș fi găsit-o pe domnișoara Petrov cu un glonț în cap, în biroul ei și nu aveam nici un indiciu, conchise Malko. Nu credeam că vor acționa atât de repede. Și nu înțeleg de ce.

— Ba eu înțeleg! zise deodată Sophia Petrov cu voce acră. Ticălosului îi este frică. Pentru că ne-am întâlnit. Am stat față în față.

— Cu cine?

— Cu colonelul Boris Solomatin, șeful lor. Dacă aș fi fost rusoaică, nu ar fi procedat astfel.

Ochii ei albaștri scânteiau de furie. Scoase o țigară din geantă, iar Malko i-o aprinse repede cu bricheta lui Zippo.

Îndată ce se întorsese din Via Veneto, medicul ambasadei îi pusese un pansament care îi acoperea o parte din ureche și jumătate din cap. Glonțul de calibrul douăzeci și doi îl rănise până la os, dar superficial.

— Sophia, începu Malko, acum cred că sunteți pe deplin lămurită. Au vrut să vă elimine și o vor face din nou, pentru că sunt convinși că mai pot repara ceva. Nu veți fi în siguranță decât după ce totul se va termina, iar „Werder" va fi scos din cursă.

Ea ridică sprâncenele mirată.

— Cine este „Werder"?

— Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde, bărbatul pe care îl „tratați" dumneavoastră de mai mulți ani. Acesta este numele lui de cod.

Ea lăsă capul în jos fără să spună nimic. Malko schimbă o privire cu șeful centralei apoi continuă:

— În ciuda rolului pe care l-ați avut în moartea lui Stephan Martigny, a lui Ludwig Hofenberg și a soției acestuia, noi nu avem nimic cu dumneavoastră. Pur și simplu, dorim să rezolvăm această problemă. Dacă ne veți ajuta nu veți păți nimic.

— Ce trebuie să fac? întrebă Sophia Petrov după o scurtă ezitare.

Încă o persoană dotată cu darul supraviețuirii. Malko îi întâlni privirea în care citi un soi de complicitate.

— Să vă explic, spuse el.

* * *

Părintele Hubertus înlemni când îl recunoscu pe Malko, instalat în biroul monseniorului Jackson. El îi adresă un zâmbet prietenesc.

— *Padre* Hubertus, prietenul nostru m-a rugat să vă chem pentru o afacere care nu mă privește pe mine. Vă las singur. Nu vă supărați pentru această mică surpriză.

Se ridică și ieși din biroul gol, închizând vesel ușa. Cu un aer speriat, părintele Hubertus se uită în jur, ca și cum ar fi vrut să fugă. Malko îi ceruse acest serviciu lui Rick Peretti, fiindcă preotul nu îi răspundea la mesaje. Îi arătă fotoliul din fața lui.

— Luați loc, nu dispun de prea mult timp.

— Ce mai vreți de la mine? V-am spus tot ce știam!

— Aproape totul, îl corectă Malko cu glas duios, însă *eu* am să vă spun foarte multe lucruri. Înainte de a fi criminal, sunteți doar o victimă. Ați fost manipulat cu nerușinare de un om lipsit de scrupule, care s-a folosit de naivitatea, de exaltarea și de dorința dumneavoastră de a sluji Sfântul Scaun. Un om care se gândește doar cum să se protejeze ca să-și poată continua viața aflată la antipozi de a dumneavoastră.

— Cine este? întrebă părintele Hubertus într-un suflet.

Cunoștea deja răspunsul.

— Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde, spuse Malko. El este adevăratul spion de la Vatican. Ca să se protejeze pe el, v-a împins să ucideți trei persoane.

Părintelui Hubertus parcă îi căzuse o cărămidă în cap. Era livid.

— Nu vă cred, zise el fără convingere. Oricum, am luat singur această hotărâre.

— După ce ați fost intoxicat, spuse Malko. Ascultați-ne pe noi. Pot să dovedesc ceea ce susțin.

* * *

Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde mergea grăbit pe Via della Conciliazione, cu o bucurie imensă în suflet. În ajun, găsise un mesaj de la Sophia Petrov la portarul din Via Aurelia, în care îi cerea să o sune din cabina telefonică pe care o foloseau din când în când. Mort de îngrijorare, alergase într-un suflet, dar vocea amantei sale îl potolise imediat.

— Am avut o problemă tehnică cu documentele pe care mi le-ai adus alaltăieri, îi spusese ea. Le-am distrus. Ai putea să-mi aduci mâine altele? În același timp vom petrece momente agreabile.

— Pe mâine! doar atât spusese monseniorul Arturo.

Din fericire, documentele pe care le fotografiase pentru Sophia nu fuseseră încă duse în arhivă. În dimineața asta sosise mai devreme ca de obicei ca să primească felicitările șefului său. Acum se grăbea spre clipele de fericire, cu servieta plină de accesorii în mână. Cumpără în drum *Corriere della Sera* și își permise să ia un taxi ca să ajungă mai repede.

Când Sophia îl întâmpină în prag, strânsă în corsetul care îi plăcea atât de mult, crezu că leșină de fericire. I se păru și mai frumoasă ca de obicei. Îl lăsă să-i mângâie sânii, să pună mâna între coapse, având o lucire stranie în ochii ei albaștri de nepătruns. Fără să spună un cuvânt, el deschise servieta și îi dădu sutana neagră mărginită cu roșu, apoi cingătoarea lată. El o studia în timp ce se îmbrăca cu o încetineală calculată. Simțea mare plăcere când o vedea pe această femeie superbă satisfăcându-i toate capriciile sexuale. El zise:

— Astăzi am adus o cravașă.

Sophia Petrov se uită la el cu o privire grea.

— Ce idee grozavă!

Ea se întinse pe pat ca să o poată lega și abia tresări când cravașa o atinse prima oară. În fond, ei nu îi displăcea deloc. Monseniorul Arturo își scoase ochelarii ca să nu-l împiedice. Simțea că abdomenul îi ia foc. Se dezbrăcă cu nerăbdare, eliberând modesta erecție și, lăsând cravașa din mână, ocoli patul pentru felația obișnuită.

Această ședință suplimentară îl încânta, căci Sophia nu îl primea în patul ei decât dacă își primea „micul cadou". Nici măcar

nu fusese curios să o întrebe cum reușise să distrugă în mod accidental documentele pe care i le adusese la precedenta vizită.

* * *

— Cred că a sosit timpul, spuse Malko după ce se uită la cadranul luminos al ceasului Breitling B-1.

Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde se afla acolo de exact douăzeci și șapte de minute, iar secundarul ceasului îi număra ultimele secunde de fericire. Malko ocoli Mercedesul ca să-i deschidă portiera părintelui Hubertus care părea lipit de scaun. Preotul nu mai scosese o vorbă din clipa în care Malko venise să-l ia de la Poarta Sfânta Ana. Ultimele două ore și le petrecuse adâncit în rugăciuni, în micuța capelă, implorându-l pe Dumnezeu să-i dea forța de a înfrunta adevărul. Știa, firește, că Malko nu mințea, dar simțea nevoia să se convingă cu ochii lui.

Malko trecu înainte. Avea la curea un pistol Beretta 92 împrumutat de Rick Peretti, cu un glonț pe țeavă. După incidentul de la Radio-Vatican, îi era teamă. Rușii nu acționaseră, fiind siguri că revolverul nu ducea nicăieri și că Vaticanul avea oroare de scandaluri.

Malko fu nevoit să-l împingă pe părintele Hubertus să urce scara. Acesta se uita năucit cum introduce cheia în broască. Ușa se deschise fără zgomot și dădură peste un holișor care ducea direct în dormitor.

Părintele Hubertus își încleștă fălcile și îl cuprinse amețeala. Duhovnicul, părintele lui spiritual, omul pe care îl admira cel mai mult, era așezat în genunchi pe pat, în spatele unei femei îmbrăcate într-un mod bizar, jumătate în corset, jumătate în sutană. Gol pușcă, cu minuscula erecție, monseniorul se pregătea să pătrundă crupa partenerei sale care stătea culcată pe burtă, cu membrele legate de barele patului.

Capitolul XX

Timp de câteva clipe, totul păru încremenit. În momentul în care se pregătea să violeze crupa Sophiei, prelatul spaniol îi zări pe străinii nepoftiți. O fracțiune de secundă, rămase uluit, timp în care trecu prin furcile caudine. Însă vocea Sophiei îl readuse la realitate:

— *Caro mio*, ți-am promis că o să-ți fac o surpriză!

Cu un țipăt răgușit, Arturo Gonzales y Vilaverde sări din pat. Fără ochelari, clipea din ochi ca o cucuvea. Pipăi după ei înnebunit. Cu părul rar și ciufulit, cu fărâma de sex care se micșora văzând cu ochii, cu corpul alb și plăpând, expus în toată goliciunea lui, preotul nu distingea decât niște forme neclare. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Nici nu mai putea să gândească, fiind cuprins de o teroare de nedescris. Nici în coșmarurile lui cele mai înspăimântătoare nu i se arătase o asemenea scenă. Când își puse ochelarii pe nas și îl recunoscu pe părintele Hubertus, îi păru rău că și-i pusese.

Părintele Hubertus era alb ca varul, străveziu ca o stafie. Privirea se plimba de la pat, la duhovnic. Buzele i se mișcau, dar nu scotea nici un sunet. Lui Malko i se făcuse milă de el. Brusc, se repezi cu un soi de țipăt sălbatic și își încleștă mâinile în jurul gâtului descărnat al monseniorului Arturo, care se chinuia să-și pună izmenele.

— *Diabolo! Stronzo! Farabutto!* Blestemat să fii!

Arăta ca un nebun. Malko se grăbi ca să-i despartă și reuși să-l smulgă pe părintele Hubertus de lângă victima lui.

— Liniștiți-vă! strigă el. Încă nu s-a terminat.

— Dezlegați-mă! îi rugă Sophia Petrov.

Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde se îmbrăca cu frenezie, fără să privească în jurul lui. Malko desfăcu nodurile eșarfelor cu care era legată Sophia care, își dezlegă singură

picioarele, dezbrăcându-se de sutana cu margini roșii, apărând în toată splendoarea ei numai în corset. Părintele Hubertus se uita la ea îngrozit.

— Cine e făptura asta?

— Nu are nici o importanță, răspunse Malko.

Prelatul spaniol se îmbrăcase aproape de tot. Smulse servieta și fugi direct spre ușă. Nici măcar nu scosese o vorbă. Malko se așeză între el și ușă, scoțând pistolul Beretta din curea.

— Deschideți servieta! îi porunci el. Numai *după aceea* puteți pleca.

El o sfătuise pe Sophia Petrov să nu-i ceară documentele imediat. Întâlni privirea de iepure speriat a monseniorului. Bărbia parcă îi dispăruse, văzându-i-se numai nasul. Rămase ca paralizat. Malko îi luă servieta din mână și o așeză pe pat. Își puse pistolul la curea și deschise servieta. În ea se găsea doar un plic mare maro pe care i-l întinse părintelui Hubertus. El îl apucă între degete, de parcă l-ar fi mușcat. Îl deschise și scoase documentele. Atunci, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde slobozi un scheunat de câine bătut și se năpusti spre ușă. În trecere, Sophia îi arunca sutana făcută ghem.

— Ia-o! S-ar putea să-ți mai folosească!

Ar fi trebuit să se împiedice, însă reuși să iasă pe ușă. Pașii lui se auziră coborând scările. Nu avea să se mai întoarcă... Părintele Hubertus era preocupat cu examinarea documentelor, iar Sophia dispăruse în baie. Liniștea mai dură câteva clipe, apoi părintele Hubertus înălță capul și spuse tranșant:

— Acum vă cred!

— Știu ce trebuie să simțiți, zise Malko. De acum încolo, sunteți singur cu conștiința dumneavoastră. Cred că lecția aceasta a fost de ajuns pentru monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde. Sunt sigur că nu o va mai repeta...

— Vreți să spuneți că nu va păți nimic?

Malko apropă din cap.

— Noi nu avem nici o putere asupra poliției italiene. Cu atât mai puțin la Vatican. Să presupunem că noi aducem la cunoștința celor în drept cine este el de fapt. Însă eu cred că este afacerea internă a Sfântului Scaun. Ei vor lua măsurile care se impun. Înțelegeți, nu-i așa? Nu dumneavoastră ați omorât trei persoane tocmai ca să evitați izbucnirea unui scandal la Vatican?

Părintele Hubertus nu răspunse, dar rămase consternat. Apoi lăsă să-i scape din mână documentele sustrase.

— Pot să plec? întrebă el pe un ton sec.

— Sunteți liber, răspunse Malko.

Nu era treaba lui să facă dreptate. El și-a terminat misiunea. L-a demascat pe „Werder" și l-a anihilat. Fără un cuvânt, părintele Hubertus ajunse la ușă și o trânti în urma lui. De acum înainte îi va fi greu să trăiască. Malko adună documentele de pe podea și le puse în servietă. I le va înmâna monseniorului Jackson împreună cu câteva explicații, iar afacerea se va termina pentru CIA.

— Plecați așa de repede?

Se întoarse. Sophia Petrov stătea în fața lui, machiată, parfumată, dar tot cu corsetul pe ea. Se apropie de el precum Dalila, cu ochii ei albaștri inocenți plini de o lucire tulbure. Sânii îi luau ochii lui Malko.

— Nu-mi place să mă îmbrac astfel de pomană, ieri mi-ați salvat viața, zise ea. Nu am bani ca să vă arăt recunoștința, în schimb, am acest corp.

Cum Malko tăcea jenat, ea îl luă de gât, își lipi abdomenul de el și murmură:

— Este mult mai confortabil decât pe pământ.

Oglinda sprijinită la picioarele patului îi trimise lui Malko imaginea acestei femei superbe, în corset, și se gândi că nu trebuia să dea cu piciorul lucrurilor bune pe care viața i le oferea. Viața era o poveste fără happy-end, pentru absolut oricine. Sophia Petrov îi adresă un zâmbet complice.

Ea se și apucă să-l maseze cu abilitate. Într-o clipă, Malko avu o erecție de toată frumusețea. Îngenuncheată în fața lui, bulgăroaica îi administra o felație demnă de un necredincios. Uitase și de rana de la cap. Se simțea bine, iar această pauză era minunată. Se retrase din gura primitoare, iar Sophia, din proprie inițiativă, se așeză pe pat în genunchi. Nu îi fu greu să o violeze, strângând în mâini carnea elastică a șoldurilor.

* * *

— Am fixat întâlnirea cu monseniorul Jackson, îl anunță Rick Peretti. Vă așteaptă în după-amiaza asta, la ora trei... Dar nu știe ce îi veți spune.

Surpriza va fi dură... După repriza cu Sophia, Malko se întorsese la *Hilton*, aducând-o și pe femeie cu el, în cazul în care SVR ar fi vrut să încerce din nou să o omoare. Dar se întreba ce se întâmplase cu monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde.

Trebuie să fi avut o noapte foarte agitată... Era nevoit să se întoarcă la muncă la Vatican, lucru ce îl speria de moarte. Malko nu își făcea mari speranțe. Întrevederea lui cu monseniorul Jackson nu va declanșa un cataclism. La Sfântul Scaun, nu erau agreate scandalurile. Probabil că monseniorul spaniol va fi trimis în patrie, cu felicitările de rigoare, dar cu un avertisment discret de la episcopul lui.

În ceea ce îl privește pe părintele Hubertus, el își va vedea de drumul său, sfâșiat între remușcări și datoria lui față de Biserică. El era de fapt *adevărata* victimă.

Ceilalți își pierduseră viața, însă el sacrificase mult mai mult. Murise deja, dar nimeni nu-și dădea seama de asta.

— Sophia Petrov ar dori să-și petreacă câteva luni în Statele Unite, zise Malko, dar acest lucru se poate aranja. Va cere un an de concediu de la Radio-Vatican.

— Nu este nici o problemă, îl asigură americanul. Vom aranja acest lucru când veți pleca dumneavoastră din Italia.

* * *

Părintele Hubertus străbătu pe jos Poarta Sfânta Ana, salutat de cei doi ofițeri din Garda elvețiană, iar apoi de jandarmi. Se opri la ghereta din sticlă ca să explice unde se ducea: la etajul al treilea al Curiei, să-l vadă pe Cardinalul Galuzzi. Cum toată lumea îl cunoștea, nimeni nu a verificat unde se duce. Urcă cu pași vioi aleea ce ducea la Curtea Belvedere, o luă apoi la stânga, trecu pe sub arcadă și ajunse în Curtea Damas.

Mai multe persoane așteptau în fața liftului care urca și în apartamentele papei, printre care se găsea și un cardinal care îl cunoștea și voia să-i sărute inelul. Schimbară câteva cuvinte amabile în timp ce așteptau liftul. Părintele Hubertus se opri la etajul al doilea. Se pomeni cu o strângere de inimă pe culoarul imens cu tavanul înalt pe care se găseau toate birourile secretarului general și ale adjunctului, persoanele cele mai importante din Vatican după papă.

Împinse ușa secretariatului, unde lucra monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde. Doi preoți care stăteau în fața unui calculator ridicară privirile spre el.

— *Monsignor* Arturo tocmai a sosit, spuse unul dintre ei. Vreți să-l anunț, părinte Hubertus?

Ei erau obişnuiţi să-l vadă des. Părintele Hubertus le zise zâmbitor:

— Vreau să-i fac o surpriză. Are musafiri?

— Nu, părinte Hubertus.

Preotul deschise uşa simţind un nod în gât. Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde era la birou şi scria ceva. Era aranjat şi conştiincios ca un adevărat birocrat. Înălţă capul şi puse repede stiloul jos, devenind palid.

— *Padre* Hubertus! Eu...

Părintele Hubertus puse jos servieta şi înaintă spre birou. Parcă nu era el, se simţea ca o stană de piatră, o cu totul altă persoană. Prelatul spaniol se ridicase de pe scaun şi privirea îi oscila. Încercă să spună ceva, nu reuşi, apoi zise în sfârşit:

— *Padre* Hubertus, trebuie să vă explic...

— Dumneavoastră sunteţi Satana! zise părintele Hubertus cu voce încordată. Eu nu discut cu Satana. *Vade retro!*[1]

Ochii lui scăpărau fulgere de mânie, însă, în mod ciudat, se simţea extraordinar de liniştit. Era împăcat cu sine însuşi. Continua să înainteze, dar, în trecere, luă un sfeşnic masiv de pe birou, care servea drept decor. Era un cadou din partea congregaţiei. El îl admirase de multe ori, căci era un obiect superb din secolul al XII-lea. Era atât de greu că abia putuse să-l ridice. Însă acum, îl smulse cu foarte mare uşurinţă de pe birou şi se îndreptă către monseniorul Arturo, care rămăsese blocat între birou şi fereastră.

— Du-te după stăpânul tău! strigă părintele Hubertus înainte de a-l lovi cu sfeşnicul în cap.

Postamentul masiv din plumb îl nimeri pe monseniorul Arturo deasupra urechii, trântindu-i ochelarii de pe nas. Încercă să se apere cu mâinile, urlând cu vocea lui ascuţită:

— *Padre* Hubertus, opriţi-vă! Sunteţi nebun! Au!

Ţinând sfeşnicul cu ambele mâini, îl pocni cu toată puterea pe prelatul spaniol direct în moalele capului. De data asta, capul trosni de-a binelea. Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde urlă tare de tot, apoi se prăbuşi în clipa în care cei doi preoţi din biroul de alături apărură atraşi de urlete. Nu putură să-l oprească pe părintele Hubertus să-l lovească în continuare ca un automat, reuşind până la urmă să-i facă prelatului spaniol capul terci. În fine, părintele Hubertus se îndreptă de spate, aruncă sfeşnicul plin de sânge, îşi făcu semnul crucii şi zise cu vocea lui de stentor:

— Satana a murit!

---

1. Înapoi! Expresia în latină este „Vade retro, Satana!" (n.t.)

Avea o figură atât de răvășită, încât cei doi preoți, îngroziți, își făcură și ei cruce, apoi îl imobilizară cu blândețe. Întins pe jos, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde, părea o grămăjoară de cârpe negre.

Oamenii începură să se strângă în birou. Chemat de urgență, monseniorul Galuzzi veni și el în sfârșit și rămase consternat în fața acestei scene de groază. Își făcu și el semnul crucii, apoi chemă pompierii Vaticanului.

* * *

Monseniorul Jackson nu părea în apele lui. Înainte ca Malko să spună ceva, el îl avertiză:

— La Curie s-a petrecut o tragedie îngrozitoare în dimineața asta. Părintele Hubertus l-a asasinat cu o bestialitate nemaiîntâlnită pe monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde, un preot spaniol de o mare milostenie, foarte muncitor, care era pe deasupra și duhovnicul lui! Pentru Vatican a fost într-adevăr un an nefast. Încă o tragedie de neînțeles.

— Cred că aș putea să vă explic, spuse Malko cu voce tulburată.

El nu s-ar fi gândit niciodată că părintele Hubertus va reacționa astfel. Dar cum ar fi putut să prevadă acțiunile unui om care omorâse deja trei persoane, pentru simplul motiv că voia să evite izbucnirea unui scandal în sânul Bisericii?

Monseniorul Jackson rămase multă vreme tăcut după ce Malko termină de vorbit. Cu documentele aduse de el în poală, stătu astfel dus pe gânduri. În fine, înălță capul.

— Aș putea să vă cer să mai aveți puțină răbdare? Aș vrea să-i povestesc cuiva de aici toate astea.

— Vă rog, spuse Malko.

Rămase singur aproape o oră. Monseniorul Jackson apăru în sfârșit cu o figură neschimbată.

— Eminența sa, monseniorul Sabatini dorește să vă cunoască, îl anunță el.

— Cine este monseniorul Sabatini?

Păru de-a dreptul șocat că Malko nu îl cunoaște pe acest prelat.

— Este secretarul Administrației pontificale de la Curie. Vă face o favoare extraordinară. De obicei, nu primește persoane laice.

Lui Malko îi venea să-i spună că nu ceruse o asemenea favoare, însă preferă să tacă.

— Vă urmez.

Ieșiră și ajunseră în Curtea Belvedere, apoi merseră pe lângă biblioteca Vaticanului și pe lângă arhivele secrete de unde monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde furase documentele secrete... În hol îl aștepta un alt preot care se ocupă de ei. Trecură pe sub o coloană, urcară o rampă și trecură prin fața ofițerului de pază. Apoi urcară o scară îngustă. Monseniorul Jackson se dădu la o parte ca să-i facă loc lui Malko să intre într-un antreu strâmt, apoi într-o încăpere cu pereții tapisați cu un roșu cardinal, a cărei unică fereastră dădea în grădinile Vaticanului. Pe o masă se afla un televizor vechi, iar mobilierul era obișnuit, cu tapițerie din catifea roșie.

Un preot îl aștepta instalat într-un fotoliu. Era grăsuț, cu o *talata filetata* impecabilă și cu calota roșie. Avea trei guși și niște ochi inteligenți în spatele ochelarilor cu ramă aurie. Îi întinse inelul pentru a-i fi sărutat de Malko, iar acesta se aplecă. De sub calotă îi ieșeau câteva fire rare de păr. Părea de șaizeci de ani. Îi făcu semn lui Malko să se așeze, în timp ce monseniorul Jackson rămase în picioare.

— Monseniorul Jackson m-a pus în temă cu această poveste înspăimântătoare, începu el cu o voce spartă. Mai întâi, țin să vă mulțumesc pentru rolul pozitiv pe care l-ați jucat.

— Vă rog, zise Malko.

— Am vrut să vă cunosc personal ca să vă adresez o cerere specială.

— Da?

— Ați putea să-mi promiteți că nici dumneavoastră, nici oamenii pentru care lucrați — prietenii monseniorului Jackson, parcă — nu vor sufla un cuvânt despre acest șir de evenimente dramatice?

Malko se abținu ca să nu zâmbească.

— Cred că pot să-mi țin promisiunea, Eminență. Fără cea mai mică reținere.

Adjunctul papei înclină capul, aprobând în sinea lui această atitudine.

— Vă mulțumesc în numele Bisericii, zise el. Pe viitor, vom încerca să fim mai prevăzători.

Se ridică în semn că întrevederea a luat sfârșit. Malko nu se putu abține să nu pună o întrebare care îi ardea buzele:

— Ce se va întâmpla cu părintele Hubertus?

Monseniorul Sabatini clătină din cap.

— Părintele Hubertus este un om foarte tulburat. Are nevoie de un repaus îndelungat. Biserica se va îngriji de sufletul și de trupul lui. Dar sunt convins că i-a rămas credința și, când ai credință, poți fi salvat. *Adesso, tutto a posto*, [1] zise el în încheiere.

Dispăru în foșnetul sutanei. Malko se uită cum se îndepărtează pe coridor. Părea o fantomă în negru și roșu, păstrătoare a atâtor secrete. Se întrebă brusc dacă papa era la curent cu tot ce se întâmpla la Vatican.

— Vă conduc, spuse monseniorul Jackson cu vocea sugrumată de emoție.

* * *

Sala de conferințe a Vaticanului din Via della Conciliazione de la numărul șase era plină până la refuz. Încă de ieri, circulau niște zvonuri despre o moarte ciudată survenită la Vatican, iar purtătorul de cuvânt al Sfântului Scaun, Joaquim Navarro-Vals, ținea acum o conferință de presă. Veni în fața ziariștilor, pus la patru ace ca de obicei, se apropie de microfon și începu să citească un text cu voce egală.

— Cu durere în suflet vă informez că *Monsignor* Arturo Gonzales y Vilaverde, care a făcut parte din Legiunile lui Cristos și care a lucrat de mai bine de cincisprezece ani la Vatican, s-a stins din viață în urma unei crize depresive. Superiorii lui au pus această depresie pe seama efortului prea mare cerut de munca sa. Trupul neînsuflețit va fi trimis în Spania ca să fie înmormântat lângă familie. Cardinalul secretar de stat Angelo Sodano va ține o slujbă de pomenire în după-amiaza aceasta în bazilica patriarhală a Vaticanului.

Dădu comunicatul oficial spre a fi difuzat ziariștilor, apoi dispăru fără să răspundă la întrebări. Malko schimbă o privire cu Marcello Boncompagni. Era clar că Vaticanul își îngropa secretele o dată cu morții.

---

1. Acum totul este în ordine (n.a.)